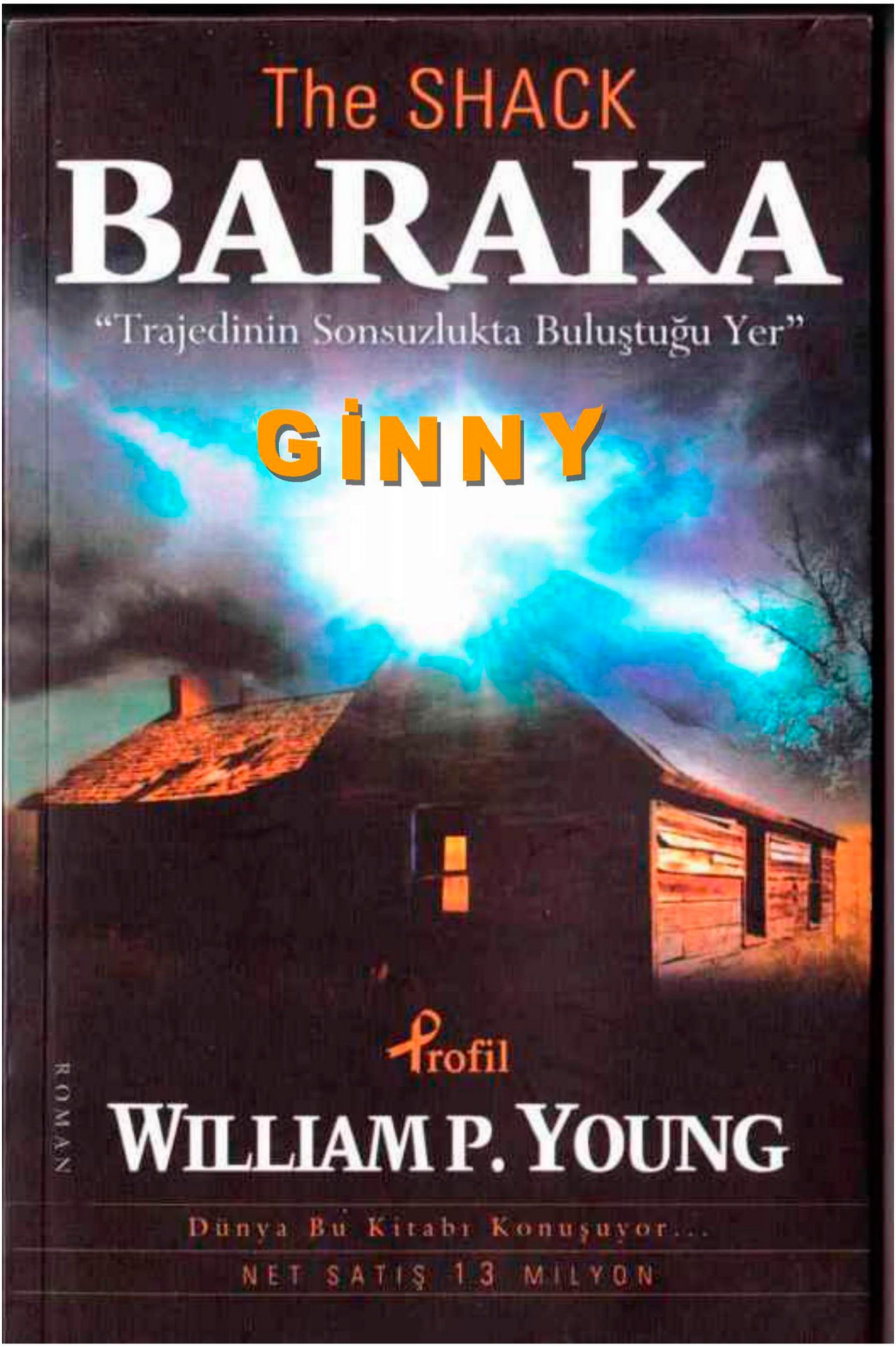

The SHACK
BARAKA
"Trajedinin Sonsuzlukta Buluştuğu Yer"
GİNNY
profil
WILLIAM P. YOUNG
ROMAN
Dünya Bu Kitabı Konuşuyor...
NET SATIŞ 13 MİLYON

WİLLİAM P. YOUNG

BARAKA

Kitap ve Tarama : Ginny

İÇİNDEKİLER

Önsöz 7

Kesişen Yollar 15

Büyüyen Karanlık 25

Dönüm Noktası 35

BüyükKeder 45

Bilin Bakalım Akşam Yemeğine Kim Geliyor? 71

Bir Parça 94

Rıhtımdaki Tanrı 111

Şampiyonların Kahvaltısı 123

Çok Uzun Zaman önce Uzak, Çok Uzak Bir Bahçede 137

Suyun Üzerinde Yürümek 150

İşte Yargıç Geliyor 163

Canavarların Ortasında 185

Kalplerin Buluşması 200

Fiiller ve Diğer Özgürlükler 213

Arkadaşların Şenliği 230

Hüzün Dolu Bir Sabah 240

Kalbin Seçimleri 255

Dağılan Bulutlar 263
Sonsöz 273
Teşekkürler 277

Bu kitap çocuklarım için yazılmıştır: Chad - Narin Ciddi Nicholas - Toy Kâşif Andrew - İyi Kalpli Sevecen Amy - Neşeli Bilgin Alexandra (Lexi) - Parlak Güç Matthew - Tatlı Meraklı Ve öncelikle Hayatımı kurtaran sevgili eşim Kim'e, sonra da "..aşkın egemenliğine inanan tüm tutunamayanlara ithaf olunur." "Ayağa kalkın ve bırakın aşk parıldasın."

ÖNSÖZ

Bütün bir hafta sonunu Tanrı'yla, hem de bir barakada geçirdiğini iddia eden birinden kim şüphe etmez ki? Ve işte bu, o barakanın hikâyesi.

Mack'i yirmi yıldan biraz fazla zamandır tanırım. Onunla bir komşumuzun inekleri için bir saman yığınını balyalamasına yardım etmek için gittiğimiz evinde tanışmıştım. İşte o gün bugündür birlikte takılırız, kahve içeriz - veya daha çok ben tarçınlı çay içerim. Kahkahaların hiç eksik olmadığı ve arada bir gözyaşının da olduğu sohbetlerimizden her zaman büyük keyif alırız. Açıkçası yaşımız ilerledikçe birlikte daha fazla takılıyoruz, anlarsınız ya.

İnsanların çoğu ona Ailen dese de tam adı Mackenzie Ailen Philips'tir. Bu bir aile geleneğidir: Ailedeki bütün erkeklerin ilk isimleri aynıdır, fakat muhtemelen I., II., III. veya Junior ve Senior gibi sıfatları kullanmaktan sakınmak amacıyla bu kişiler genellikle ikinci isimleriyle çağrılır. Aslında bu gelenek tele pazarlamacıları tanımanıza da yardımcı olur, özellikle sizi sanki en yakın arkadaşınızmış gibi arayanları. Demem o ki dedesi, babası ve şimdi de onun en büyük oğlunun ilk ismi Mackenzie'dir ama çoğunlukla ikinci isimleriyle çağrılırlar. Yalnızca karısı Nan ve yakın arkadaşları ona Mack der (bazen hiç tanımadığı kişilerin de ona, "Hey Mack, araba sürmeyi nereden öğrendin sen böyle?" diye bağırdığını da duymuşumdur).

Mack, nasırlı elleri ve katı kuralları olan İrlanda asıllı Amerikalı bir çiftçi ailesinin oğlu olarak Ortabatı'da bir yerlerde doğmuştu. Dışarıdan dindar görünen, kilisenin önde gelen isimlerinden biri olan babası aslında sıkı bir gizli içki içiciydi; özellikle yağmurun yağmadığı veya çok erken yağdığı dönemlerde içiyordu. Mack, babasından pek bahsetmez ama bahsettiği zaman yüzü birden ifadesizleşiverir ve gözleri tüm canlılığını yitirir. Mack'ın bana anlattığı birkaç olaydan, babasının öyle içtikten sonra mışıl mışıl uyuyan bir adam sevimli değil, karısını deliler gibi dövdükten sonra içki içtiği için Tanrı'dan af dilenen bir alkolik olduğunu biliyorum.

On üç yaşındaki Mackenzie vaftiz töreni esnasında artık daha fazla dayanamayarak, biraz da çekinerek, içini günah çıkartan bir papaza dökmüştü. Mack gözyaşları içerisinde, sarhoş babasının annesini bayıltana kadar dövmesini çaresizlik içerisinde izlediğini itiraf etmişti. Mack, itirafta bulunduğu kişinin babasının kiliseden yakın arkadaşı olduğunu düşünememişti ve eve vardığında babası onu kapının önünde bekliyordu. Annesi ile kız kardeşleri ortalıkta yoktu. Daha sonra babasının asi oğluna rahat rahat bir saygı dersi verebilmek için onları May halasına göndermiş olduğunu öğrenecekti. Babası onu evin arkasındaki büyük meşe ağacına bağlamış ve burada neredeyse iki gün boyunca kemeriyle dövmüş ve bir yandan içkisini içerken bir yandan da İncil'den ayetler okumuştu.

Mack bu olaydan ancak iki hafta sonra adım atmaya başlayabildiğinde ayağa kalkmış ve evi terketmişti. Fakat evi terketmeden önce çiftlikte bulduğu her içki şişesinin içine haşere zehri koymuştu. Ardından müştemilatın yan tarafında gömülü küçük teneke kutuyu toprağın altından çıkarmıştı. Bütün hazinesi bu kutuda yatıyordu: Aile bireylerinin hepsinin gözlerini sanki güneşe bakıyormuş gibi kıstıkları bir aile fotoğrafı (babası bir yana kaymıştı), 1950 tarihli bir Luke Easter beyzbol kartı, içinde çok az Ma Griffe (annesinin kullandığı tek parfüm) olan küçük bir şişe, bir ip makarası ve bir çift iğne, gümüşten yapılmış küçük bir ABD Hava Kuvvetleri F-86 model savaş uçağı maketi ve yaşamı boyunca biriktirdiği parası - 15.13 dolar. Daha sonra sürünerek eve girmiş ve yine sızmış babası horlayarak uyurken annesinin yastığının altına bir not sıkıştırıvermişti. Notta, "Umarım beni bir gün affedersin," yazmıştı. Bir daha asla arkasına dönüp bakmayacağına dair kendi

kendine yemin etmişti ve dediğini de yapmıştı - ama yeminini pek de uzun süre tutmamıştı.

On üç, yetişkin sayılmak için oldukça erken bir yaştı, fakat Mack'in fazla seçeneği yoktu ve bu duruma hemen uyum sağlamıştı. Sonraki yıllarını nasıl geçirdiğinden pek bahsetmez. Yıllarının çoğunu denizaşırı ülkelerde, dünyayı dolaşarak ve annesine iletilmek üzere büyük ebeveynlerine para göndererek geçirmişti. O uzak ülkelerin birinde sanırım bir de silah edinmişti; oysa onu bildim bileli savaştan müthiş biçimde nefret etmiştir. Her ne olduysa olmuş, yirmili yaşlarının başlarında kendisini Avustralya'da bir papaz okulunda bulmuştu. Mack ilahiyat ve felsefe eğitimini tamamladıktan sonra Amerika'ya dönüp annesi ve kız kardeşleriyle barışmış ve Oregon'a taşınmış, burada Nannette A. Samuelsen ile tanışıp evlenmişti.

İnsanların konuşup durdukları bir dünyada Mack bir düşünür ve düşündüklerini yapan biridir. Doğrudan kendisine bir şey sormadığınız sürece pek konuşmaz. Konuştuğunda ise onu insanların fikirlerini ve deneyimlerini herkesten farklı biçimde gören türden bir ucube olduğunu düşünmekten kendinizi alamazsınız.

Asıl mesele şu: İnsanların çoğunun dinlemeye alışkın oldukları şeyleri dinlemeyi tercih ettikleri bir dünyada onun her şeye farklı yaklaşması insanları rahatsız ediyor. Tanıyanlar onu genellikle severler, düşündüklerinin çoğunu kendine saklaması koşuluyla. Konuşmaya başlaması insanların onu sevmelerini engellemez - konuşması yalnızca insanların kendilerinden tatmin olmamalarına neden olur.

Mack bir keresinde bana, aklından geçenleri gençliğinde daha rahat ifade edebildiğini söylemiş, bu tür konuşmalarının çoğunun aslında yaralarını saran bir hayatta kalma mekanizması olduğunu itiraf etmişti; yaşadığı acıları genellikle etrafındakilere küsmüştü. İnsanların yanlışlarını bir şekilde yüzlerine vurduğunu ve onları aşağıladığını söyler. Hiç de hoş olmasa gerek.

Bu kelimeleri yazarken yıllardır tanıdığım Mack'i düşünüyorum - onu gerçekten tanıyanlar dışındakiler için oldukça sıradan ve hiçbir özelliği olmayan Mack'i: Mack şu anda elli altı yaşına basmak üzere ve bu bölgelerdeki birçok erkek gibi sıradan, biraz kilolu, saçları dökülmeye başlamış, kısa boylu, beyaz tenli biridir. Bir kalabalıkta veya bir satış toplantısı için kasabaya haftada bir yaptığı tren yolculuğu esnasında yanına oturduğunuzda muhtemelen onun farkına varmazsınız bile. İşlerinin büyük kısmını Wildcat Road caddesindeki ev ve işyeri olarak kullandığı küçük dairede görür. Hiç anlamadığım ileri teknoloji aygıtlar satıyor: Sanki yaşam zaten yeterince hızlı ilerlemiyormuş gibi her şeyi hızlandıran teknolojik aygıtlar.

Bir uzmanla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmadıkça Mack'in ne kadar akıllı olduğunu anlayamazsınız. Konuşulan dilin İngilizceye artık pek benzemediği bu tür konuşmalarına ben tanık oldum ve bir kıymetli taşlar nehri gibi akıp giden kavramları anlamakta güçlük çektim. Hemen her konu hakkında zekice konuşabilir ve her ne kadar sağlam görüşlere sahip olduğunu düşünseniz de sizin kendi görüşlerinizi dile getirmenizi engelleyen nazik bir tarzı vardır.

En sevdiği konular Tanrı ve yaradılış ve insanların kendi yaptıklarına neden inandıklarıdır. Bu konular hakkında konuşurken gözleri parlar, dudaklarında bir gülümseme belirir ve birden ufak bir çocuk gibi, yorgunluğu ortadan kalkar ve ölümsüz oluverir, içi içine sığmaz olur. Fakat Mack çok dindar birisi de değildir. Görünüşe göre dinle ve hatta derin düşüncelere dalmış, ilgisiz ve mesafeli olduğunu düşündüğü Tanrı ile arasında bir sevgi/nefret ilişkisi vardır. Ağzından sıklıkla küçük iğneli sözler çıkar, tıpkı derinlerdeki bir kuyudaki zehre batıp çıkmış delici oklar gibi.

Pazar günleri bazen ikimiz de aynı kiliseye (buna 55. Bağımsız Aziz Vaftizci John Cemaati diyoruz) gidip birlikte otursak da, Mack'in orada pek rahat olmadığını söyleyebilirim.

Mack, Nan'le büyük kısmı mutlulukla geçen otuz üç yıldan fazla süredir evlidir. Karısının onun hayatını kurtardığını ve bunu yapabilmek için büyük bir bedel ödediğini söyler. Her ne kadar Mack'in evliliklerinin ilk yıllarında onu feci biçimde incitmiş olduğu hissine kapılsam da görünüşe bakılırsa Nan şu anda onu her zamandan daha fazla seviyor. Nasıl ki yaralarımızın çoğunun kaynağı ilişkilerimiz ise bu yaraların ilacının da ilişkilerimizde yattığını düşünüyorum ve dışarıdan içeriye bakanlar için inceliğin pek anlam ifade etmediğini bilirim.

Her halükârda, Mack evli biri. Nan, ailesinin mozaiklerini bir arada tutan harç işlevi görür. Mack grinin tonlarıyla dolu bir dünyayla boğuşurken Nan'in görüşleri çoğunlukla siyah ve beyaz kadar nettir. Sağduyu, Nan'in kendisinin göremediği doğal bir özelliğidir. Ailesini bir arada tutmak doktor olma hayalini gerçekleştirmesini engellemişti, fakat uzman bir hemşire olmuş ve ölümün eşiğine gelen kanserli hastalarla ilgili yaptığı üstün çalışmalar nedeniyle büyük takdir kazanmıştır. Mack'in Tanrı ile ilişkisi engin iken, Nan'in ilişkisi derindir.

Bu birbirine zıt çiftin olağanüstü güzel beş çocuğu var. Mack, çocukların hepsinin güzelliklerini kendisinden aldıklarını söylemeye bayılır. Ailenin üç erkek çocuğunun ikisi yuvadan uçmuştur: Yeni evli Jon yerel bir şirketin satış biriminde çalışıyor ve üniversiteden

henüz mezun olan Tyler da yüksek lisans yapmaktadır. Josh ve iki kızdan biri Katherine (Kate) hâlâ ebeveynleriyle kalıyor ve iki yıllık devlet üniversitesine gidiyorlar. Ve bir de evin en küçüğü Melisa var - biz ona Missy demeyi tercih ediyoruz. Missy aslında, neyse bu sayfalarda çocukların bazılarını daha yakından tanıyacaksınız.

Son birkaç yıl, nasıl desem, oldukça tuhaf geçti. Mack çok değişti; artık eskisinden çok daha farklı ve özel biri. Onu tanıdığımdan beri Mack daima oldukça nazik ve sevecen biri olmuştur, fakat üç yıl önce hastanede yattığı dönemden bu yana çok daha hoş biri oluverdi. Evinden çıkmayan biri haline geldi. Onun evindeyken kendimi hiçbir yerde, hiç kimsenin yanında olmadığım kadar farklı hissediyorum. Onunla farklı görüşlerimizi ortaya koyduğumuz zamanlarda sanki yaşamımın en güzel sohbetini yapmışım hissine kapılıyorum, genellikle sohbetin büyük kısmında ben konuşsam da. Ve Tanrı konusunda Mack artık çok derinlere inmiş biri. Fakat bu derinlere dalış ona çok pahalıya mal oldu.

Bu günler, Büyük Keder hayatına girip de konuşmayı neredeyse tamamen kestiği yaklaşık yedi yıl öncesinden çok daha farklı. O dönemde ve onu izleyen yaklaşık iki yıl süresince artık birlikte takılmaz olmuştuk, sanki sessiz bir karşılıklı anlaşma yapmışız gibi. Mack'i yalnızca arada bir manavda veya çok daha nadiren kilisede görüyordum ve genellikle nezaketen birbirimize sarılsak da önemli pek bir şey konuşmuyorduk. Gözlerime bile zorla bakabiliyordu; belki de yaralı kalbinin kabuğunu kaldırabilecek bir sohbete girmek istemiyordu.

Fakat tüm bunlar feci bir kazayla değişti... Bir dakika, yine anlatmakta acele ediyorum. Tüm bunları zamanı geldiğinde anlatacağım. Sadece şu son birkaç yılın Mack'e yaşamını geri verdiğini ve Büyük Keder'in yükünü kaldırdığını söylemek istiyorum. Üç yıl önce yaşadığı şey yaşamının melodisini tamamen değiştirdi ve size bu şarkıyı çalmak için sabırsızlanıyorum.

Mack sözlü iletişim kurmakta yeterince iyi olsa da, yazma becerileri konusunda kendinden memnun değil - benim yazma konusunda ne kadar tutkulu olduğumu bilir. Bu yüzden bu hikâyeyi - kendi hikâyesini, "çocuklar ve Nan için" - kendisi adına yazmamı istedi. Yalnızca onlara olan sevgisinin derinliğini ifade etmekle kalmayacak, aynı zamanda iç dünyasında nelerin olup bittiğini anlamalarına yardım edecek bir hikâye olmasını istiyordu. Yalnızca sizin olduğunuz - ve O'na inanıyorsanız belki de Tanrı'nın da olduğu - yeri bilirsiniz. Elbette siz inanmasanız da Tanrı belki de yine oradadır. Bu tam da O'na göre bir şey. O'na boşuna Her an Her Yerde Olan dememişler.

Okuyacağınız sayfalar, Mack ile benim kelimelere dökmek için aylarca uğraştığımız bir hikâye. Hikâyemizin biraz, aslında bolca, fantastik bir yanı var. Hikâyenin bazı kısımları esasında doğru olsun veya olmasın, bunu yargılayacak olan ben değilim. Anlatılan bazı şeylerin bilimsel olarak kanıtlanabilmesi mümkün olmayabilse de bunların yine de doğru olabileceğini belirtmem yeterli sanırım. Size tüm samimiyetimle söylemeliyim ki, daha önce hiç bulunmadığım ve var olduğunu bilmediğim yerlerde bu hikâyenin bir parçası olmak beni çok derinden etkiledi; Mack'in bana anlattığı her şeyin doğru olmasını tüm benliğimle arzuladığımı itiraf etmeliyim. Çoğu günlerde onun yanındayım, fakat diğer zamanlarda - gözle görülebilir somut şeyler ve bilgisayarlar dünyası gerçek dünyaymış gibi göründüğünde - onunla iletişimim kopuyor ve zihnim kuşkularla doluyor.

Son bir çift inkâr daha: Mack, eğer bu hikâyeyi okuyup beğenmediğinizi duyacak olsa muhtemelen, "Affedersiniz... ama bu hikâye aslında sizin için yazılmamıştır," der. Aslında belki de sizin için yazılmıştır. Okuyacağınız hikâye, Mack'in yaşadıkları hakkında hatırlayabildiği şeylerden ibarettir. Bu onun hikâyesi, benim değil, bu yüzden hikâyede ortaya çıktığım ender zamanlarda kendimden üçüncü kişi olarak - Mack'in bakış açısından - bahsedeceğim.

Hafıza bazen yanıltıcı bir yoldaş olabilir, özellikle bir de kaza söz konusu ise. Bu nedenle yanlış bir şeyler anlatmama konusundaki tüm özenimize rağmen bazı olgusal yanlışlar ve yanlış hatırlamalar olabileceğini belirtmeliyim. Sizi temin ederim ki okuyacağınız sohbetler ve olaylar Mack'in hatırlayabildiği şekliyle kaydedilmiştir, dolayısıyla lütfen onu biraz hoş görün. Göreceksiniz ki okuyacağınız şeyler öyle anlatılması kolay şeyler değildir.

Ömrümün ortasında karşıma iki yol çıktı Bilge adamın söylediği şeyi hatırladım Ve ben de daha az gidilmiş olanı seçtim Ve bütün farkı yaratan bu oldu - Larry Nortnan (Robert Frost'un affına sığınarak)

Olağandışı biçimde yağışsız geçen kışın ardından Mart müthiş sağanaklar getirdi. Kanada'dan gelen soğuk bir hava kütlesi Oregon'un doğusundan vadiyi inleten rüzgârlar doğurdu. İlkbahar kapıya dayanmış olsa da, kış Tanrısı güçlükle elde ettiği hâkimiyetini savaşmadan bırakmak niyetinde değildi. Şelalelerin olduğu yerde yeni bir kar tabakası vardı ve evin dışındaki donmuş zemine düşen yağmur damlaları donmaya başlamıştı; tüm bunlar, Mack'in eline kitabını ve sıcak elma şarabını alarak şöminenin karşısına geçmesi için yeterliydi.

Fakat Mack bunun yerine, sabahın en güzel saatlerini masa başında telefonla satış yaparak geçirdi. Ev ve işyeri olarak kullandığı dairesinde üzerinde pijama ve bir tişörtle rahat biçimde otururak, çoğunlukla Doğu Kıyısı'na olmak üzere, satış görüşmelerini yaptı. Görüşmelerine sık sık ara veriyor, penceresine vuran berrak yağmurun sesini dinliyor ve her yeri kaplayan buzun ağır ağır kümelenmesini

izliyordu. Kendi evinde neredeyse bir buz mahkûmu haline geliyordu - aslında bu durum hoşuna da gitmiyor değildi.

Yaşamın olağan akışını kesen fırtınaların, aslında insana neşe veren bir yanı vardır. Kar veya dolu sizi birdenbire beklentilerden, işinizin gerekliliklerinden ve randevular ile programların zulmünden kurtarıverir. Ve hastalığın aksine, bu durum çoğunlukla bireysel olmaktan ziyade ortak bir deneyimdir. Doğanın kendi egemenlik alanında durmadan çalışan bitkin insanlara bir soluklanma fırsatı vermek için müdahalede bulunduğu şehirden ve şehrin dış bölgelerinden ortak bir iç çekişi duymanız mümkündür. Bu durumdan bu. şekilde etkilenen herkes tek bir ortak mazerette buluşur ve insanın kalbi birdenbire ve beklenmedik biçimde biraz uçarılaşır. Bazı sözlerinizi yerine getirmediğiniz veya bir randevunuza gitmediğiniz için mazeretler bulmanıza gerek kalmaz. Bu gerekçeyi herkes kabul eder ve paylaşır ve üretme baskısının birdenbire bastırılması kalbi neşelendirir.

Fırtınalar elbette ticareti engeller; bazı şirketler biraz fazladan kazanç elde ederken bazıları da zarar eder - yani her şeyin geçici olarak kapandığı ortamda sevinecek bir şey bulamayanlar da vardır. Fakat üretim kayıpları için ya da ofislerine gidemedikleri için kimseyi suçlayamazlar. Yalnızca bir veya iki günlüğüne de olsa, sırf yere düşer düşmez donan buz damlaları sayesinde herkes kendisini kendi dünyasının efendisi gibi hisseder.

Sıradan eylemler bile sıra dışı hale gelir. Olağan seçimler macera haline gelir ve genellikle yüksek bir berraklıkla yaşanır. İkindiye doğru Mack sarınıp sarmalanıp dışarı çıktı ve güçlükle yürüyerek evinden yaklaşık yüz metre ötedeki posta kutusuna gitti. Buz, bu basit gündelik işi sihirli biçimde elementlere karşı bir mücadeleye dönüştürmüştü: Bu yaptığı, kendisine gülen doğanın acımasız gücüne meydan okurcasına yumruğunu göstermekti. Bu yaptığını kimsenin fark etmeyecek veya önemsemeyecek olması onu pek ilgilendirmiyordu - bu düşünce bile kendi kendine gülmesine yetmişti.

Dikkatli adımlarla evinden sokağın başındaki posta kutusuna doğru ilerlerken buzlu yağmur taneleri yanaklarına ve ellerine çarpıyordu; bir sonraki meyhaneye gitmeye çalışan sarhoş bir denizci gibi bakıyor, düşünüyordu. Dondurucu bir fırtınanın gücüyle karşı karşıya kaldığınızda aşırı bir güven gösterisi içerisinde ileri doğru atılmazsınız. Rüzgâr sizi hırpalar. Mack, yolda iki defa yere düşüp kalktı ve sonunda uzun zamandır görmediği bir arkadaşına sardırmış gibi posta kutusuna tutundu.

Bir süre durup kristalle kaplanmış dünyanın güzelliğini seyre daldı. Her şey güneş ışığını yansıtıyor ve ikindinin müthiş parlaklığını artırıyordu. Komşusunun bahçesindeki ağaçların hepsi yarı saydam bir örtüyle kaplanmıştı ve her birinin eşsiz bir görünümü vardı. Bu harikulâde dünya, birkaç saniyeliğine de olsa, Büyük Keder'i Mack'in omuzlarından kaldırmıştı.

Posta kutusunun kapağını dondurmuş buz tabakasını kırması neredeyse bir dakikasını aldı. Tüm bu çabalarının ödülü, üzerinde daktiloyla yalnızca adının yazılı olduğu bir zarf oldu; zarfın üzerinde ne pul, ne posta damgası ne de gönderenin adresi vardı. Merak içerisinde zarfın ucunu yırttı, soğuktan donmaya başlayan parmaklarıyla bunu yapması hiç de kolay olmadı. Sırtını nefes kesen rüzgâra dönerek katlanmış dörtgen kâğıdı sonunda yuvasından çıkardı. Daktiloyla yazılmış not aynen şöyleydi: Mackenzie,

Uzun zaman oldu. Seni çok özledim. Eğer görüşmek istersen gelecek hafta barakada olacağım. - Baba

Mack içini kaplayan mide bulantısı içerisinde önce kaskatı kesildi ve ardından bulantısı öfkeye dönüştü. Barakayı mümkün olduğunca aklına getirmemişti ve orayla ilgili aklına gelen düşünceler de ne hoş ne de iyiydi. Eğer bu birilerinin eşek şakası idiyse, şakayı yapanlar kesinlikle hedeflerine ulaşmıştı. Ve notun altındaki "Baba" kelimesi şakayı daha da korkunç hale getirmişti.

"Aptal herif," diye homurdandı, aklına postacı Tony'i getirerek; Tony, iyi kalpli, fakat nezaketten yoksun aşırı dost canlısı bir İtalyan'dı. Tony böyle saçma bir zarfı neden getirmiş olabilecekti ki? Üzerinde pul bile yoktu. Mack sinirli biçimde zarfı ve notu paltosunun cebine

tıkıştırdı ve gerisin geri evine döndü. Başta onu yavaşlatmış olan rüzgâr, şimdi ayaklarının altında kalınlaşan mini buzulu daha kısa sürede aşmasını sağlıyordu.

Yolda biraz aşağı ve sola doğru eğimli yere varana kadar rahatça ilerlemişti. Hiçbir çaba veya niyet göstermeden hızlanarak donmuş bir gölün üzerinde ilerleyen bir ördek gibi kaymaya başladı. Dengesini sağlayabilmek için kollarını sağa sola savuran Mack kendisini, savrularak, yolun kenarındaki büyük sayılabilecek - alçaktaki dallarını henüz birkaç ay önce kesmiş olduğu - tek ağaca doğru ilerlerken buldu. O ağaç şimdi yarı çıplak halde ve görünüşte pek karşılık beklemeden Mack'i kucaklamak için sabırsızlanıyordu. Bir an düşündükten sonra ağaca çarpmaktan korktu ve kendisini kıç üstü yere atmaya çalıştı. Kıçının acıması, yüzünden kıymıklar çıkarmasından daha iyiydi.

Fakat vücuduna yayılan adrenalini dengesini kurmasını sağladı ve Mack, ağır çekimde, ayaklarının sanki bir orman tuzağı tarafından itilmiş gibi doğrulmasını izledi. Yere sert biçimde çarptı, önce kafasının arkası yere değdi ve karşısında tiksinti ile karışık küstah bir bakışla titreyen ağacın dibindeki kar kümesine saplandı.

Dünya bir an için karardı veya ona öyle göründü. Orada sersemlemiş biçimde, karla karışık yağmur, yanan suratını serinletirken gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak öylece uzandı. Kısa bir süre için her şey ona tuhaf biçimde sıcak ve huzurlu geldi, bu anın yarattığı etki öfkesini bir an için alıp götürdü. "Pekâlâ, kim bu aptal?" diye mırıldandı, yaşadıklarını hiç kimsenin izlememiş olmasını dileyerek.

Soğuk, hızla paltosundan ve süveterinden içeri girmeye başlamıştı ve Mack, altında hem eriyen hem de donan karla karışık yağmurun çok geçmeden onu ciddi biçimde rahatsız edeceğini biliyordu. İnleyerek ve kendisini olduğundan daha yaşlı hissederek elleri ve dizleri üzerinde ilerlemeye başladı. İşte o anda son durağa yaklaştığını gösteren parlak kırmızı patinaj izini gördü. Sanki yarasının farkına birdenbire varmış gibi, kafasının arkasından yukarıya doğru belli belirsiz bir ağrı hissetmeye başladı. İçgüdüsel olarak elini ağrının kaynağına götürdü ve elini geri çektiğinde kam gördü.

Sert buz tabakası ve keskin çakıllar ellerini ve dizlerini kesmişti. Mack yarı emekleyerek ve yarı kayarak yolun düz kısmına ulaştı. Yoğun bir çabanın ardından sonunda ayağa kalktı ve ihtiyatlı biçimde ağır ağır evine doğru ilerledi.

Mack içeri girer girmez yarı donmuş parmaklarıyla üzerindeki kat kat kıyafeti el çabukluğuyla çıkarmaya başladı. Kanlı ıslak kıyafetini girişte çıkardığı yerde bırakmaya karar verdi ve yaralarına bakmak için acı içerisinde banyoya gitti. Savaşı buzlu yolun kazanmış olduğuna şüphe yoktu. Kafasının arkasındaki yara, kafa derisine saplanmış birkaç ufak çakıl taşını balçığa buluyordu. Korktuğu gibi kafasında gerçekten de büyük dalgaları yaran kambur bir balinayı andıran büyük bir yumru oluşmuştu.

Mack, banyo aynasındaki görüntünün tersini yansıtan küçük bir el aynası kullanarak kafasının arkasındaki yarayı güç bela temizleyip sarmaya çalıştı. Kısa süre uğraştıktan sonra, ellerini doğru yöne götüremeyerek ve iki aynanın hangisinin kendisine yalan söylediğini bir türlü anlayamayarak bu çabasından vazgeçti. Islak yarayı dikkatle sondalayarak en büyük çakıl parçalarını çıkarmayı başardı, fakat bu acıya dayanamayarak diğer çakılları çıkarmaya devam etmedi. Yaranın üzerine bazı ilk yardım merhemleri sürdü, yarayı elinden geldiğince tamponlayarak kafasının arka kısmına bir el bezi dolayıp banyodaki çekmecelerin birinden bulduğu gazlı bezle başını sardı. Aynada kendisine bakarak Moby Dick'teki kaba denizcilere benzediğini düşündü. Bu düşünce önce gülmesine, ardından irkilmesine neden oldu.

Gerçek anlamda tıbbî bir müdahale için Nan'in eve gelmesini beklemesi gerekecekti; uzman bir hemşire ile evli olmanın pek çok faydasından biri de buydu. Her neyse, yara ne kadar kötü görünürse o kadar şefkat göreceğini biliyordu. Ne de olsa her şerde bir hayır vardır. Ağrısını dindirmek için iki tane ağrı kesici attı ve sendeleyerek giriş kapısına yöneldi.

Mack tüm bu süre içerisinde posta kutusundaki notu aklından bir an için bile çıkarmamıştı. Islak ve kanlı elbise yığınının altını üstüne getirerek sonunda notu paltosunun cebinde buldu, nota bir göz gezdirdi ve çalışma odasına geçti. Postanenin telefonunu bulup numarayı çevirdi. Beklediği gibi telefonu anaç postane müdürü ve herkesin sırlarını bilen Annie açtı. "Selam, Tony oralarda mı?"

"Selam, Mack, sen misin? Sesini tanıdım." Elbette tanımıştı. "Üzgünüm, ama Tony henüz dönmedi. Doğrusu onunla az önce telsizden konuştum ve ancak Wildcat'i yarılamıştı, senin evine ulaşmamıştı. Seni aramasını söylememi ister misin, yoksa yalnızca bir mesaj mı bırakacaksın?"

"Ah, selam. Annie, sen misin?" Oysa Annie'nin Ortabatı aksanı kendisini belli ediyordu. "Affedersin, bir an için meşguldüm. Söylediğin hiçbir şeyi duymadım."

Annie kahkaha attı. "Bak Mack, söylediğim her kelimeyi duyduğunu adım gibi biliyorum. Tereciye tere satmaya kalkma. Dünkü çocuk değilim ben, biliyorsun. Buraya sağ salim dönerse ona ne söylememi istiyorsun?"

"Aslında sorumu zaten cevaplamış oldun."

Telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu. "Doğrusu bana bir soru sorduğunu hatırlamıyorum. Neyin var senin böyle Mack? Hâlâ çok fazla esrar mı içiyorsun yoksa sadece Pazar sabahları ayine gidebilmek için mi içiyorsun?" Annie bu noktada, kendi mizah anlayışının mükemmelliğine kapılmış gibi gülmeye başladı.

"Dinle Annie, esrar içmediğimi biliyorsun - asla içmedim ve hiçbir zaman da içmek istemedim." Annie elbette böyle bir şeyin olmadığını biliyordu, fakat Mack, Annie'nin bu konuşmayı bir-iki gün içerisinde yanlış hatırlayabileceği düşüncesiyle işini garantiye almıştı. Annie'nin mizah anlayışı kısa süre içerisinde "gerçek" kabul edilecek bir hikâyeye

dönüşebilirdi. Adının kilise dua zincirine eklendiğini görebiliyordu. "Pekâlâ, Tony'i başka zaman yakalarım, sorun değil."

"Tamamdır, ama sakın evden çıkma. Bilmiyor musun, senin gibi yaşlı biri yıllar içerisinde denge duyusunu kaybedebilir. Düşüp gururunu incitmeni görmek istemem. Havaya bakılırsa Tony senin oraya gelemeyebilir bile. Karla, sulusepkenle ve gecenin karanlığıyla baş edebiliriz, ama bu dolu resmen bir baş belası. İnsanın inanası gelmiyor."

"Sağol Annie. Tavsiyeni dinleyecek ve hatırlayacağım. Sonra görüşürüz. Hoşça kal." Başı müthiş biçimde ağrıyordu; kafasının içinde, kalbinin ritmine uyan küçük çekiç darbeleri. "Çok tuhaf," diye düşündü, "posta kutumuza böyle bir şeyi koymaya kim cesaret edebilir?" Ağrı kesiciler etkisini henüz tam göstermemişti, fakat hissetmeye başladığı endişeyi azaltmaya yetmişti, kendisini birdenbire bitkin hissetti. Kafasını çalışma masasına koydu, telefonun sesine uyandığında uykuya yeni dalmış olduğunu düşündü.

"Ooo, alo?"

"Merhaba aşkım. Sesin uykulu geliyor." Arayan Nan'di, her konuşmalarının altında gizlenen kederi duyumsayabildiğini düşünse de, sesi alışılmadık biçimde neşeli geliyordu. Annie bu havayı en az Mack kadar seviyordu. Mack masa lambasını yaktı ve saate baktığında birkaç saattir uyumakta olduğunu anladı.

"Ah, kusura bakma. Sanırım uyuyakalmışım."

"Sesin biraz bitkin geliyor. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Hava neredeyse tamamen kararmış olsa da Mack fırtınanın dinmemiş olduğunu görebiliyordu. Hatta buz tabakasını biraz daha kalınlaştırmıştı. Ağaç dalları aşağılara sarkmıştı ve Mack bazılarının bu yükü kaldıramayarak sonunda kırılacaklarını biliyordu, özellikle de rüzgâr estiğinde. "Postayı almaya giderken yolda biraz fırtınayla cebelleştim, ama onun dışında her şey yolunda. Neredesin şimdi?"

"Hâlâ Arlene'deyim ve sanırım çocuklarla geceyi burada geçireceğiz. Kate'in ailenin yanında olması ona çok iyi geliyor... sanki dengesini yeniden sağlıyor." Arlene, Nan'in Washington'da nehrin karşı yakasında oturan kız kardeşiydi. "Neyse, yerler dışarı çıkılamayacak kadar kaygan. Umarım buz sabaha kadar çözülür. Keşke hava bu kadar kötüleşmeden eve gelebilseydim, ama ne yaparsın." Duraksadı. "Evde durumlar nasıl?"

"İnanılmaz derecede güzel ve inan bana evde oturup dışarıyı izlemek dışarıda yürümekten çok daha güvenli. Senin bu berbat havada çıkıp buraya gelmeye çalışmanı istemem açıkçası. Hiçbir şey kımıldamıyor. Tony'nin postayı getirebilmiş olacağını da sanmıyorum."

"Postayı aldığını düşünmüştüm?", diye sordu kuşkuyla.

"Oh, hayır, aslında postayı almadım. Tony'nin gelmiş olabileceğini düşündüm ve postayı almaya gittim. Posta kutusunda..." burada duraksadı, çalışma masasının üzerine bıraktığı nota bakarak, "hiç posta yoktuk Annie yi aradım ve o da bana Tony'nin muhtemelen tepeyi aşamayacağını söyledi, benim de tekrar oraya gidip posta kutusuna bakmaya niyetim yok. Neyse," dedi başka soru gelmesini önlemek için konuyu değiştirerek, "Kate nasıl bakalım oralarda?"

Telefonda önce bir sessizlik oldu, ardından bir iç çekiş duyuldu. Nan neredeyse fısıldayarak konuşuyordu ve Mack onun ağzını gizleyerek konuştuğunu düşündü. "Mack, keşke bilebilsem. Sanki taşa konuşuyorsun, ne yaparsam yapayım ona ulaşamıyorum. Ailece bir arada olduğumuzda arada bir kabuğundan çıkıyor, ama sonra yine ortalardan kayboluyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Onunla iletişim kurabilmemiz için bize bir yol göstermesi için Babaya dua edip duruyorum, ama..." yine duraksadı, "sanırım dualarımı duymuyor."

İşte! Nan, Tanrı'ya Baba demeyi seviyordu, bu kelime Tanrı'yla arasındaki yakın ilişkiden duyduğu hazzı ifade ediyordu.

"Tatlım, eminim Tanrı ne yaptığını biliyordur. Tüm duaların sonunda işe yarayacak." Söylediği sözler kendisini rahatlatmadı ama en azından Nan'in sesindeki endişeyi dindirebileceğini umuyordu.

"Biliyorum," dedi Nan. "Yalnızca biraz acele etmesini istiyorum."

"Ben de," diyebilmişti Mack sadece. "Neyse, sen ve çocuklar orada keyfinize bakın ve Arlene ile Jimmy'e selam söyle, teşekkür ettiğimi ilet. Umarım yarın görüşürüz."

"Tamam aşkım. Gidip evdekilere yardım edeyim. Herkes elektrik kesilebilir diye evdeki bütün mumlan bulmakla meşgul. Bence sen de birkaç mum ayarlamalısın. Bodrumdaki lavabonun üzerinde birkaç tane olacaktı. Eğer istersen buzdolabında milföy böreği var, ısıtıp yiyebilirsin. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, en çok gururum incindi."

"Pekâlâ, canını sıkma, umarım yarın görüşürüz."

"Tamam tatlım. Rahatınıza bakın ve bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Hoşça kal."

Telefonu kapattığında, son cümlesinin ne kadar saçma olduğunu düşündü. Erkeklik yapmıştı, sanki bir şeye ihtiyaçları olduğunda yardım edebilecekmiş gibi.

Mack oturup nota iyice baktı. Zihnini kaplayan rahatsız edici duygular ve karanlık imgeleri bir yerlere oturtmaya çalışıyordu - aklından bir saniyede milyonlarca düşünce geçiyordu. Sonunda pes etti, notu katladı ve çalışma masasının üzerindeki küçük teneke kutuya koyup lambayı söndürdü.

Mack yiyecek bir şeyler bulup mikrodalga fırında ısıttı, sonra eline iki battaniye ve iki yastık alıp oturma odasına geçti. Saate şöyle bir göz ucuyla baktığında Bill Moyer şovunun başlamış olduğunu fark etti; çok sevdiği bu programı kaçırmamaya dikkat ediyordu. Moyer, Mack'in tanışmayı isteyeceği ender insanlardan biriydi; insanlara ve gerçeklere karşı şefkatini eşsiz bir açıklıkla ifade edebilen zeki ve açık sözlü biriydi. O akşamki hikâyelerden biri, artık su kuyuları açmaya başlayan petrolcü Boone Pickens hakkındaydı.

Mack, neredeyse hiçbir şey düşünmeyerek ve gözlerini televizyondan ayırmadan masanın ucuna uzanıp içinde küçük bir kızın resminin olduğu resim çerçevesini aldı ve göğsüne bastırdı. Diğer eliyle battaniyeleri çenesine kadar çekti ve kanepeye iyice gömüldü.

Çok geçmeden havayı tatlı horlamalar doldurdu; televizyonda Zimbabve'de hükümetin aleyhine konuştuğu için dövülen bir lise son sınıf öğrencisiyle ilgili bir haber vardı. Oysa Mack artık odada değildi, rüya âlemine dalmıştı; belki bu gece hiç kâbus görmeyecekti, yalnızca rüyalar, buz ve ağaçlar ve yer çekimine dair rüyalar.

BÜYÜYEN KARANLIK

Hiçbir şey bizi sırlarımız kadar yalnız kılmaz. - Paul Tournier

Gecenin bir vaktinde Willamette Vadisi'nden beklenme dik bir şinuk rüzgârı eserek en karanlık noktalarda gizli şeyler dışındaki her şeyi fırtınanın buzlu pençelerinden kurtardı. Yirmi dört saat içerisinde havada yazdan kalma bir ılıklık vardı. Mack, tek bir rüya görmeden sabah geç saatlere kadar uyudu.

Sonunda sürünerek kanepeden çıktığında buz kütlelerinin bu kadar çabuk erimiş olmasına biraz üzüldü, fakat yaklaşık bir saat sonra karşısında Nan ve çocukları gördüğünde neşesi yerine geldi. Önce kanlı elbiselerini çamaşırlığa koymadığı için beklediği gibi okkalı bir azar işitti, ardından Nan'in yarayı incelerken ahlar ve oflar sıralayarak yaptığı merhamet gösterisi geldi. Gördüğü ilgi Mack'i son derece memnun etti ve Nan kısa sürede yarasını temizledi, sardı ve Mack'e yemek yedirdi. Aklından hiç çıkmayan nottan bahsedilmedi. Mack not hakkında ne düşüneceğini hâlâ bilemiyordu ve belki de kötü bir şaka olabilir düşüncesiyle Nan'i bu işe katmak istemiyordu.

Dondurucu fırtına gibi ilgisini dağıtan şeyler, yanından hiç ayrılmayan - Büyük Keder adını verdiği - arkadaşının usandıran varlığından bir soluk almasını sağlıyordu. Missy'nin kaybolduğu yazın hemen ardından Büyük Keder, görünmeyen, ama ağır bir yorgan gibi Mack'in omuzlarına çökmüştü. Bu yük gözlerini donuklaştırmış, omuzlarını çökertmişti. Bunu üzerinden atmak için verdiği çabalar bile yorucuydu. Her şeyi, üzerini kurşundan bir bornoz gibi kaplayan bu ağır örtünün altında yapıyordu - onun altında yemeğini yiyor, çalışıyor, sevişiyor, rüya görüyor ve oynuyordu - her şeyin rengini alıp götüren bu karanlık ümitsizliğin içerisinde yaşıyordu.

Bazen Büyük Keder'in göğsünü ve kalbini bir mengene gibi yavaş yavaş sıkıştırdığını hissedebiliyor, göz pınarları kuruyana kadar ağlıyordu. Gözünün önüne Missy'nin ağaçların arasından parlayan kır çiçeği desenli pamuklu kırmızı yaz elbisesi içerisinde önündeki ağaçlıklı yoldan aşağıya koştuğunu getirdiği zamanlar da ise ayaklarının iğrenç bir çamura saplandığını hissediyordu. Missy, kendisini izleyen karanlık gölgenin hiç farkında değildi. Mack onu uyarmak için çılgınca çığlıklar atmaya çalışsa da sesi çıkmıyordu ve her defasında Missy'i bir türlü kurtaramıyordu. İşkence görmüş bedeninden terler akarak uykudan uyanıyor, tüm benliğini tıpkı gerçeküstü bir med cezir taşkını gibi bulantı, suçluluk ve pişmanlık dalgaları kaplıyordu.

Missy'nin kaybolma hikâyesi ne yazık ki sık sık anlatılan bu tür hikâyelerden pek farklı değil. Her şey, okul telaşının ve sonbaharın sıradan işlerinin başlamasından önce yazın tadını

çıkarmak için son fırsat olan İşçi Bayramı hafta sonunda oldu. Mack, en küçük üç çocuğunu yazın son kampını yapmak üzere Oregon'un kuzeydoğusundaki Wallowa Gölü'ne götürmeye karar vermişti. Nan, Seattle'de bir eğitim kurşundaydı, iki büyük oğlanın biri üniversiteye dönmüştü, diğeri de bir yaz kampında çalışıyordu. Fakat Mack kamp koşulları ve annelik yapmak için gereken becerilere sahip olduğundan emindi. Neticede Nan onu iyi eğitmişti.

Macera duygusu ve kamp yapma heyecanı herkesi sarmıştı ve herkes gitmek için sabırsızlanıyordu. Eğer Mack'in dediği gibi yapsalardı karavanı eve dayayıp uzun hafta sonuna hazırlık için karavanın içindekileri değiştireceklerdi. Tüm bu keşmekeşin ortasında Mack dinlenmeye ihtiyaç duyduğuna karar verdi ve evin kedisi Judas'ı kovarak koltuğuna kuruldu. Tam televizyonu açacaktı ki Missy elinde küçük bir plastik kutuyla koşarak yanına geldi.

"Böcek koleksiyonumu da kampa getirebilir miyim?" diye sordu Missy.

"Haşerelerini de mi getirmek istiyorsun yani?" diye homurdandı Mack, pek umursamayarak.

"Babacım, bunlar haşere değil. Böcek. Bak, bu kutuda bir sürü böcek var."

Mack isteksizce kızıyla ilgilenmeye başladı ve babasının ilgilendiğini gören Missy hazine kutusunun içindekileri açıklamaya koyuldu.

"Bak, iki tane çekirge var. Bak, bak yaprağın üzerinde tırtılım duruyor ve buralarda bir yerde... hıh, işte orda! Gelinciğimi gördün mü? Ayrıca buralarda bir yerde bir sineğim ve birkaç karıncam var."

Missy koleksiyonunun parçalarını sayarken Mack başını sallayarak elinden geldiğince ilgi göstermeye çalışıyordu.

"Eveet," diye noktaladı Missy. "Onları getirebilir miyim?"

"Elbette tatlım. Belki de oraya gittiğimizde onları vahşi doğaya salabiliriz."

"Hayır, götüremez!" diye bir ses geldi mutfaktan. "Missy, koleksiyonunu evde bırakmalısın hayatım. İnan bana, burada daha güvende olurlar." Nan kafasını mutfağın köşesinden uzatıp Mack'e sevimlice kaşlarını çattı, Mack omuzlarını silkti.

"Ben elimden geleni yaptım tatlım," diye fısıldadı Missy'e Mack.

"Hırr," diye hırladı Missy. Fakat savaşı kaybettiğini anlayarak kutusunu alıp odadan çıktı.

Perşembe gecesi karavan artık tıka basa doluydu, arkasına çadır yerleştirilmiş, farları ve frenleri kontrol edilmişti. Cuma sabahının erken saatlerinde Nan'in çocuklarına güvenlik, söz dinleme, sabahları diş fırçalama, sırtlarında beyaz çizgiler olan kedileri ellememeleri konusunda çektiği son bir nutkun ardından yola koyuldular; Nan, kuzeye, Washington'a giden 205. Otoyol'a, Mack ve üç amigo ise 84. Otoyol üzerinde doğuya yöneldi. Okulun açılmasından bir gün önce, Salı gecesi dönmeyi planlıyorlardı.

Yaz sonunun sıcaklığında uyuşuk muhafızlar gibi yükselen yassı tepelerden görünen nefes kesen manzaraları olan Columbia River Gorge bile bu yolculuk için yeterlidir. Oregon'da havanın en güzel olduğu zamanlar Eylül ve Ekim aylarıdır: Pastırma yazı genellikle işçi Bayramı civarında başlar ve havanın birdenbire soğuyup, bozulduğu Cadılar Bayramı'na kadar sürer. O yıl da aynı şekilde oldu. Trafik ve hava müthişti... Ekip zamanı ve geçen kilometreleri neredeyse hiç fark etmiyordu.

Dört kişilik ekip Multnomah Şelalesi'nde durup Missy'e bir boyama kitabı ile pastel boyalar, Kate ve Josh'a da su geçirmez cinsinden iki tane ucuz kullan-at fotoğraf makinesi aldı. Ardından kısa patikayı aşıp şelaleyi gören köprüye çıkmaya karar verdiler. Bir zamanlar ana su birikintisine ve düşen suyun arkasındaki sığ bir mağaraya giden bir yol vardı, fakat bu yol, ne yazık ki, erozyon nedeniyle park yetkilileri tarafından kapatılmıştı. Missy burayı çok sevdi ve babasından Multnomah kabilesinin bir reisinin kızı olan güzel Kızılderili kızının efsanesini anlatmasını istedi. Mack önce kızını tatlı dille ikna etmeye çalıştı, fakat sonunda ona acıdı ve hep birlikte şelaleyi gizleyen sisi izlerken hikâyeyi bir kez daha anlattı.

Efsane, yaşlanan babasının sağ kalan tek çocuğu olan bir prenses hakkındaydı. Reis kızını çok seviyordu ve büyük bir özenle ona kendisi bir eş seçmişti; kızının sevdiğini bildiği, Clatsop kabilesinin genç savaşçı reisi. İki kabile düğünü kutlamak için bir araya gelmişti, ama şenlikler başlamadan önce erkekler arasında korkunç bir hastalık yayılmış, birçoğunu öldürmüştü.

İki kabilenin yaşlıları ve reisleri, savaşçılarını kırıp geçiren bu hastalıkla ilgili neler yapabileceklerini tartışmak üzere bir araya gelmişti. Aralarındaki en yaşlı şifacı, ölümü yaklaşmış yaşlı babasının kendisine erkeklerini öldürecek, yalnızca bir reisin saf ve masum kızının kendi canını halkı için feda etmesiyle durdurulabilecek korkunç bir hastalığın baş göstereceğini önceden anlattığını söylemişti. Bu kehanetin gerçekleşebilmesi için kızın kendi isteğiyle Büyük Nehir'in yukarısındaki bir uçuruma çıkıp kendisini aşağıdaki kayalıkların üzerine atması gerekiyordu.

Hepsi farklı reislerin kızları olan on iki genç kadın, ihtiyar heyetinin önüne getirilmişti. İhtiyar heyeti uzun süre tartıştıktan sonra, özellikle doğru olduğundan emin olmadıkları bir efsane uğruna, böyle bir fedakârlık isteyemeyeceklerine karar vermişti.

Fakat hastalık erkekler arasında durmadan yayılmış ve sonunda müstakbel koca olan genç savaşçı reis de hastalığa yenik düşmüştü. Genç reisi çok seven prenses bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu ve sevdiğinin ateşini düşürüp alnından yumuşakça öptükten sonra çıkıp gitmişti.

Efsanede bahsedilen yüksek uçuruma çıkmak için bütün gece ve ertesi gün yol almıştı. Dua edip ve kendisini Büyük Ruh'a teslim etmiş, tereddüt etmeden kendisini uçurumdan aşağıya bırakıp kehaneti gerçekleştirmişti.

Ertesi sabah bütün köylerde hasta olan erkeklerin tamamı iyi ve güçlü biçimde ayağa kalkmıştı. İnsanlar neşe içerisinde bu olayı kutlamaya başlamışlardı, ta ki genç savaşçı sevdiği kadının kayıp olduğunu fark edinceye kadar. Olup bitenler, insanlar arasında hızla yayılır yayılmaz pek çok kişi prensesi bulacaklarını bildikleri yere gitmeye başlamıştı. İnsanlar prensesin uçurumun dibindeki paramparça olmuş bedeninin etrafında sessizce toplanırken, yaslı babası, kızının fedakârlığının daima hatırlanmasını dileyerek Büyük Ruh'a yakarmış. O anda prensesin atladığı yerden aşağıya su dökülmeye başlamış, oradakilerin ayaklarının dibine düşen su yavaşça güzel bir birikinti oluşturmuş.

Missy bu hikâyeyi en az Mack kadar seviyordu. Bu hikâye, Missy'nin çok iyi bildiği İsa'nın hikâyesi gibi gerçek bir fedakârlık hikâyesinin bütün öğelerine sahipti. Hikâye biricik çocuğunu seven bir baba ve bir kâhin tarafından önceden söylenen bir fedakârlık hakkındaydı. Çocuk, aşkı yüzünden, nişanlısını ve kabilelerini ölümden kurtarmak için canını seve seve feda etmişti.

Fakat bu kez hikâye sona erdiğinde Missy'nin ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Bunun yerine, sanki "Tamam, burada işim bitti. Hadi gidelim," dermiş gibi hızla dönüp karavana yöneldi.

Bir şeyler atıştırmak için Hood Nehri kenarında kısa bir mola verdiler ve ardından tekrar yola koyularak öğlen vaktinde La Grande'ye vardılar. Burada 84. Otoyol'dan ayrılıp onları yetmiş iki mil ötedeki Joseph kasabasına götürecek Wallowa Gölü Karayolu'na girdiler. Gittikleri göl ve kamp yeri, Joseph'in yalnızca birkaç mil ötesindeydi. Kamp yapacakları yeri bulduktan sonra hepsi işe koyuldu ve her şeyi kısa yoldan hazırladılar - muhtemelen Nan'in tercih etmeyeceği, fakat oldukça işlevsel olan bir biçimde hareket ediyorlardı.

İlk yemek tam bir Philips ailesi geleneğiydi: Joe Amca'nın özel sosuyla terbiyelenmiş biftek. Tatlı olarak Nan'in önceden yaptığı ıslak kekleri, üzerine buzun içerisinde getirdikleri vanilyalı dondurmayı sürerek yediler.

O akşam, kahkahalar atan üç çocuğunun arasında, doğanın en büyük gösterilerinden birini izleyerek otururken Mack'in kalbini beklenmedik bir neşe kapladı. Olağanüstü renklerle ve desenlerle süslü günbatımı, bu eşsiz gösteride başrolü almayı bekleyen birkaç bulutu sahneye çıkardı. Her bakımdan zengin bir adam olduğunu düşündü kendi kendine.

Akşam yemeğini bitirdiklerinde gece çökmüştü. Gündelik ziyaretçileri ve bazen de ciddi bir baş belası olan geyikler bile uyumaya gitmişti. Onların yerini gecenin baş belaları aldı: Rakunlar, sincaplar ve ucu azıcık bile açık bırakılmış bütün kapları arayarak grup halinde dolaşan Amerikan sincapları. Kampçı Philipsler bu durumu eski deneyimlerinden biliyordu. Bu tür kamp yerlerinde geçirdikleri ilk gece onlara dört düzine Rice Krispies Treats marka pirinç gevreği kutusuna, bir koli çikolataya ve fıstık yağından yapılmış kurabiyelerinin tamamına mal olmuştu.

Vakit çok daha geç olmadan bu dörtlü, kamp ateşlerinin ve fenerlerin ötesinde, karanlık ve sessiz bir yere doğru kısa bir yürüyüş yaptı. Burada yere uzanıp şehir ışıklarının gizlediği Samanyolu'nu bütün güzelliğiyle seyre daldılar. Mack uzanıp bu sonsuzluğu saatlerce izleyebilirdi. Kendisini inanılmaz ölçüde küçük ama bir o kadar da rahat hissetti. Tanrı'nın varlığını hissettiği bütün yerlerin içerisinde doğanın kucağındaki ve yıldızların altındaki bu yer en gerçek olanıydı. Neredeyse yıldızların, yaratıcılarına söyledikleri ilahinin sesini duyabiliyordu ve isteksiz kalbiyle elinden geldiğince bu ilahiye katıldı.

Daha sonra yeniden kamp alanına döndüler ve Mack, birkaç kez civardaki tesislere gidip geldikten sonra çocukları sırasıyla güvenli ve emniyetli uyku tulumlarına yerleştirdi. Kate ve Missy'nin uzanarak bekledikleri yere geçmeden önce Josh'la birlikte kısa bir süre dua etti, ama dua etme sırası Missy'e geldiğinde o konuşmak istedi.

"Babacım, neden ölmek zorunda kaldı?" Mack önce Missy'nin kimden bahsettiğini anlamadı, sonra birden şelaleden beri Missy'nin aklında Multnomah Prensesinin olduğunu fark etti.

"Tatlım, ölmek zorunda değildi. Halkını kurtarmak için ölmeyi kendisi seçti. Halkı çok hastaydı ve onların iyileşmelerini istiyordu."

Sessizlik oldu ve Mack, karanlıkta birilerinin aklında yeni bir sorunun oluşmakta olduğunu biliyordu.

"Bu olay gerçekten de oldu mu?" Bu kez soru, belli ki sohbetle ilgilenen Kate'ten geldi.

"Hangi olay gerçekten de oldu mu?"

"Kızılderili prenses gerçekten de öldü mü? Bu hikâye gerçek mi?"

Mack konuşmadan önce bir süre düşündü. "Bilmiyorum Kate. Bu bir efsane ve efsaneler bazen bizlere bir şeyler öğreten hikâyelerdir."

"Öyleyse böyle bir şey yaşanmadı?" diye sordu Missy. "Muhtemelen yaşanmıştır tatlım. Bazen efsaneler gerçek hikâyelerden, gerçekten yaşanmış şeylerden doğar."

Yine sessizlik oldu, ardından "Öyleyse İsa'nın ölümü de mi bir efsane?" Mack, Kate'in zihninde dönen çarkların sesini duyabiliyordu.

"Hayır tatlım, bu gerçek bir hikâye; ve biliyor musun, Kızılderili prensesin gerçek bir hikâye olabileceğini düşünüyorum."

Mack, kızların düşüncelerini süzgeçten geçirmelerini bekledi. Sorma sırası bu kez Missy'deydi. "Büyük Ruh, Tanrı'nın diğer adı mı - bilirsin işte İsa'nın babasının?"

Mack karanlığın içerisinde gülümsedi. Açıkçası Nan'in başucu duaları faydasını gösteriyordu. "Sanırım. Aslında güzel bir isim çünkü O hem bir Ruh'tur hem de Büyük'tür."

"O zaman neden bu kadar acımasız?"

İşte asıl soru gelmişti. "Ne demek istiyorsun Missy?"

"Büyük Ruh prensesi uçurumdan atlatıyor, İsa'yı çarmıhta öldürüyor. Bence bu oldukça acımasızca."

Mack afalladı. Nasıl cevaplayacağını bilemedi. Altı buçuk yaşındaki Missy, bilge insanların yüzyıllarca uğraştıkları sorular soruyordu.

"Tatlım, İsa babasının acımasız olduğunu düşünmüyordu. Babasının sevgi dolu olduğunu ve onu çok sevdiğini biliyordu. Onun ölmesini babası istemedi. Ölümü İsa seçti çünkü o ve babası seni, beni, dünyadaki herkesi çok seviyor. İsa, tıpkı prenses gibi, bizleri hastalıktan kurtardı."

En uzun sessizlik geldi; Mack kızların uykuya dalıp dalmadıklarını merak etmeye başladı. Eğilip yanaklarına iyi geceler öpücüğü konduracaktı ki, titrek bir ses karanlığı deldi. "Babacım?" "Efendim, tatlım?"

"Bir gün ben de uçurumdan atlamak zorunda kalacak mıyım?"

Sohbetin amacının ne olduğunu anladığında Mack'in kalbi paramparça oldu. Küçük kızını kollarına aldı ve kendisine yaklaştırdı. Genelde olduğundan boğuk bir sesle, "Hayır tatlım. Senden asla bir uçurumdan atlamanı istemeyeceğim, asla," dedi. "Peki, Tanrı uçurumdan atlamamı isteyecek mi?" "Hayır Missy. Senden asla böyle bir şey yapmanı istemeyecek." Missy babasının kollarına iyice sokuldu. "Tamam! Beni sıkıca tut. İyi geceler babacım. Seni seviyorum." Ve ardından tatlı rüyalara daldı.

Birkaç dakika sonra Mack onu yavaşça uyku tulumuna yerleştirdi. "Sen iyi misin Kate?" diye fısıldadı, iyi geceler öpücüğü verirken. "Hı hı," diye fısıldadı. "Babacım?"

"Ne var tatlım?"

"Güzel sorular soruyor değil mi?"

"Kesinlikle. Çok özel bir minik kız, tıpkı senin gibi, yalnızca sen artık pek minik sayılmazsın. Şimdi uyu bakalım, önümüzde uzun bir gün var. Tatlı rüyalar tatlım." "Sana da babacım. Seni çoook seviyorum!" "Ben de seni, tüm kalbimle. İyi geceler."

Mack karavanın kapısını örttü, sümkürdü ve hâlâ yanağında duran gözyaşlarını sildi. Sessizce Tanrı'ya şükretti ve sonra gidip kendisine kahve hazırladı.

DÖNÜM NOKTASI

Çocuklarla birlikte olmak ruhu iyileştirir.

- Fyodor Dostoyevski

Oregon'daki Wallowa Gölü Eyalet Parkı ve çevresi Amerika'nın Küçük İsviçre'si olarak anılır. Boyları üç bin metreyi bulan dağların arasında akarsular, patikalar ve kır çiçekleriyle dolu çayırların olduğu sayısız vadi bulunur. Wallowa Gölü, Eagle Cap Vahşi Doğa Alanı ve Kuzey Amerika'daki en derin kanyonu barındıran Helis Kanyonu Ulusal Rekreasyon Alanı'na açılan kapıdır. Yüzyıllar boyunca Yılan Nehri tarafından oyulan bu kanyonun yüksekliği yer yer birkaç mili ve uzunluğu da on mili bulur.

900 milden fazla kısmı patikalardan oluşan Rekreasyon Alanı'nın yüzde yetmiş beşinde yol yoktur. Bu kanyon bir zamanlar bölgede hüküm süren Nez Perce kabilesinin yerleşim yeriydi. Bu ıssız yerde bu kabilenin ve batıya giderken buradan geçen beyaz yerleşimcilerin etrafa saçılmış kalıntılarını görmek mümkün. Kanyonun yakınlarındaki Joseph kasabası adını güçlü bir kabile reisinden alıyordu. Reisin adının Kızılderili dilindeki anlamı Dağdan Gelen Gök Gürültüsü'ydü. Bu bölge, zengin bitki örtüsüne ve aralarında kanada geyiği, ayı, geyik ve dağ keçisinin de olduğu çok sayıda hayvanı barındıran vahşi yaşama ev sahipliği yapar. Özellikle de Yılan Nehri'ne yaklaştığınızda rastlayabileceğiniz çıngıraklı yılanlar dikkatli yürümenizi gerektirir.

Rivayetlere göre dokuz milyon yıl önce buzulların erimesiyle oluşan Wallowa Gölü beş mil uzunluğunda ve bir mil genişliğindedir. Şimdi Joseph kasabasının yaklaşık bir mil ötesinde, yaklaşık bin üç yüz metre yüksekliğindeki bir noktadadır. Gölün suyu yılın çoğunluğunda buz gibi olsa da yazın sonlarına doğru yüzülebilecek

kadar ılık olur, en azından kıyıya yakın yerlerde. Yüksekliği yaklaşık üç bin metreyi bulan Sacagawea Dağı, karlı ve ağaçlıklı tepelerinden bu mavi mücevhere bakar.

Mack ve çocuklar sonraki üç günü neşeyle ve eğlenerek geçirdi. Babasının verdiği cevaplardan tatmin olmuş görünen Missy, prenses konusunu bir daha asla açmadı, yürüyüşlerinin birinde sarp bir uçuruma gittikleri zaman bile. Birkaç saatlerini gölde sandallarla gezinerek geçirdiler, minyatür golf sahasında bir ödül kazanmak için ellerinden geleni yaptılar ve hatta at üstünde patikalar aştılar. Sabah Joseph ile Enterprise kasabalarının ortasında yer alan tarihi Wade Çiftliği'ne yaptıkları ziyaretin ardından öğleyi Joseph kasabasındaki küçük dükkânları gezerek geçirdiler.

Göle döndüklerinde Josh ve Kate go-kart pistinde yarıştılar. Yarışı Josh kazandı, fakat Kate öğleden sonra üç tane büyük göl alabalığı tutunca durumu eşitledi. Missy de oltasının ucuna taktığı solucanla bir alabalığı yakaladı ama Josh ve Mack'in ucunda süslü yemler olan oltalarına tek bir balık bile vurmadı.

Hafta sonunda Phillips ailesinin dünyasına iki aile sihirli biçimde giriverdi. Genellikle olduğu gibi arkadaşlık önce çocuklar, sonrasında büyükler arasında başlamıştı. Josh, en büyük kızları Amber kendi yaşlarında güzel bir genç olan Ducetteler ile tanışmak için sabırsızlanıyordu. Kate bu konuda ağabeyiyle dalga geçiyor, Josh da karavana gidene kadar bağırıp çağırarak kardeşinden intikamını alıyordu. Amber'in Emmy adında, Kate'ten bir yaş küçük bir kız kardeşi vardı. Kate ve Emmy birlikte bolca vakit geçiriyordu. Vicki ve Emil Ducette, Colorado'dan gelmişlerdi. Emil orada Federal Balıkçılık ve Doğal Yaşamı Koruma İdaresi'nde temsilci olarak çalışıyor, Vicki de ev işleriyle ve kazayla doğan yaklaşık bir yaşındaki oğullan J. J. ile ilgileniyordu.

Ducetteler, Mark ve çocuklarını daha önceden tanıştıkları Kanadalı çiftle, Jesse ve Sarah Madison ile tanıştırdılar. Bu Kanadalı çift sıcakkanlı ve samimiydi ve Mack'in onlara hemen kanı ısındı. Karı koca bağımsız olarak danışmanlık yapıyorlardı; Jesse insan kaynakları ve Sarah değişim yönetimi alanında. Missy hemen Sarah'la yakınlaştı ve ikisi çoğu zaman Ducette ailesinin kamp yerine gidip J. J. ile birlikte Vicki'ye yardım ediyorlardı.

Pazartesi harika bir güneşle başladı ve tüm ekip Wallowa Gölü tramvayına atlayıp deniz seviyesinden 2500 metre yükseklikteki Howard Dağı'nın tepesine çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tramvay 1970 yılında inşa edildiğinde Kuzey Amerika'nın tek dikey asansörüne sahipti. Zirveye, kayalıklardan bir buçuk ila otuz altı metre mesafede sallanarak ilerleyen bir tramvay içerisinde yaklaşık on beş dakika içerisinde ulaşılıyordu.

Jesse ve Sarah, oraya öğle yemeği götürmek yerine zirvedeki restoranda herkese yemek ısmarlamakta direttiler. Zirveye varır varmaz yemeklerini yemeyi, ardından günün geri kalanını beş farklı izleme noktasına yürüyerek geçirmeyi planlıyorlardı. Fotoğraf makinelerini, güneş gözlüklerini, mataralarını ve güneş kremlerini kuşanarak öğlene doğru yola koyuldular. Planladıkları gibi zirvede hamburger, patates kızartması ve meyve sularından oluşan bir ziyafet çektiler. Belli ki yükseğe çıkmak iştahlarını açmıştı - Missy bile koca bir hamburgeri ve salatasının çoğunu midesine indirdi.

Yemekten sonra civardaki bütün gözetleme yerlerine gittiler. En uzun yürüyüş, Vadi Zirvesi'nden Yılan Nehri ve Yedi Şeytan Tepesi'ne olanıydı. Wallowa Vadisi Tepesi'nden Joseph, Enterprise, Lostine ve hatta Wallowa kasabalarını görebiliyorlardı. Royal Purple ve Summit tepelerinden Washington ve Idaho

eyaletlerine bakarak kristal berrak manzaranın keyfini çıkardılar. Hatta bazıları Idaho'nun ötesindeki Montana'yı bile görebileceklerini düşündü.

İkindiye doğru herkes bitkin ama bir o kadar da mutluydu. Son birkaç tepeye Jesse'nin omuzlarında giden Missy, zirveden inene kadar babasının kollarında uyudu. Dört çocuk, Sarah'la birlikte, yüzlerini cama dayamış, iniş esnasında gördükleri harika manzaraları hayran hayran izliyordu. Ducetteler el ele oturmuş sessizce sohbet ediyor, J. J. babasının kollarında uyuyordu.

"Bu, insanın hayatında yaşayabileceği nadir ve değerli anlardan biri," diye düşündü Mack, "seni beklemediğin anda bulup nefesini kesen türden. Nan de burada olsaydı, o zaman mükemmel olurdu." Missy'i daha rahat edebileceği şekilde uzattı, iyice uykuya dalmıştı ve ona bakmak için yüzündeki saçını kaldırdı. Günün kiri ve teri onun masumluğunu ve güzelliğini daha da artırmıştı. "Neden büyümek zorundalar sanki?" diye düşündü ve Missy'i alnından öptü.

O akşam üç aile birlikte son bir akşam yemeği yemek için yiyeceklerini bir araya getirdi. Ana yemek, taze sebzelerle süslenmiş taco salatasıydı. Ve Sarah bir şekilde üzerinde köpük köpük krema olan bir çikolata tatlısı ve herkesi memnun eden çeşitli tatlılar yapmıştı.

Akşam yemeğinden artanlar, soğutuculara konulduktan ve bulaşıklar yıkandıktan sonra büyükler cayır cayır yanan kamp ateşinin etrafında oturup kahvelerini yudumlamaya koyuldular. Emil, hayvan kaçakçılığı yapan azılı çeteleri nasıl dağıttıklarını ve kaçak avlanan kişileri nasıl yakaladıklarını anlatmaya başladı. Çok usta bir anlatıcıydı ve mesleği eğlenceli hikâyeler konusunda bol miktarda kaynak sağlıyordu. Anlattıkları büyüleyiciydi ve Mack bir kez daha dünyada kendisinin bilmediği pek çok şey olduğunu fark etti.

Akşam çöktüğünde yatağa ilk giden, uyuklayan bebekleriyle, Emil ile Vicki oldu. Jesse ve Sarah, Ducettelerin kızlarını kamp yerlerine götürmeden önce bir süre daha kalmayı istediler. Phillips ailesinin ve Ducette ailesinin iki çocuğu, birbirlerine hikâyeler ve sırlarını anlatmak üzere hemen çadırın içerisine girdiler.

Kamp ateşinin başında genellikle olduğu gibi, sohbet eğlenceli konulardan daha kişisel konulara döndü. Görünüşe bakılırsa Sarah, Mack'e ailesinin geri kalanı, özellikle de Nan hakkında sorular sormak istiyordu.

"Ee Mackenzie, anlatsana karın nasıl biri?"

Mack, biricik Nan'iyle övünebileceği her. fırsatı seve seve kullanıyordu. "Yani, dış güzelliğinin yanı sıra, içi de çok güzel," utanarak onlara baktığında kendisine güldüklerini görebiliyordu. Nan'i gerçekten de çok özlüyordu ve gecenin karanlığının mahcubiyetini gizlemesine sevindi. "Tam adı Nannette, ama hemen herkes ona Nan der. Tıp camiasında, en azından Kuzeybatıda sağlam bir ünü var. Ölümün eşiğindeki kanserli hastalara bakan bir hemşire. Zor bir iş, ama işini gerçekten de çok seviyor. Her neyse, birkaç makale yazdı ve birkaç konferansa konuşmacı olarak katıldı."

"Cidden mi?" dedi Sarah. "Hangi konuda konuştu?"

"İnsanların ölüm karşısında Tanrı ile olan ilişkileri yoluyla düşünmelerine yardımcı oluyor," diye yanıtladı Mack.

"Bu konuda daha fazla şey öğrenmek isterim," dedi Jesse, elindeki çubukla ateşi karıştırıp daha canlı yanmasını sağlayarak.

Mack sözlerine devam edip etmemekte tereddüt etti. Kendisini bu çiftin yanında alışılmadık biçimde rahat hissetse de, onları tam olarak tanımıyordu ve sohbet biraz fazla derinleşmişti. Jesse'nin ilgisini dindirebilecek kısa bir cevap bulmaya çalıştı.

"Nan bu konuda benden çok daha iyidir. Sanırım Tanrı'ya çoğu insandan farklı bir gözle bakıyor. Hatta ilişkilerinin yakınlığından ötürü O'na Baba der, artık ne önemi varsa."

"Önemi olmaz olur mu!" diye bağırdı Sarah, Jesse kafasını sallarken. "Tanrı'ya Baba demek aile içi bir mesele mi?"

"Hayır," dedi Mack gülerek. "Bu ismi çocuklar bulmuş ama ben pek beğenmiyorum. Bana aşırı samimi geliyor. Neyse, Nan'in babası harika biri, sanırım böyle seslenmek ona çok daha kolay geliyor."

Bu son cümle öyle ağzından kaçmıştı, kimsenin fark etmediğini dileyerek ürperdi, fakat Jesse doğruca ona bakıyordu. "Senin baban pek de iyi biri değil miydi? diye sordu kibarca.

"Ya!" diye duraksadı Mack. "Sanırım pek de harika biri olduğunu söyleyemem. Öldüğünde ben çocuktum, doğal nedenlerle ölmüştü." Mack boş bir kahkaha attı. Karşısındaki çifte baktı. "İçkiden öldü."

"Affedersin," dedi Sarah ikisi adına, Mack onun söylediğinde samimi olduğunu anladı.

"Neyse," dedi, yine gülmeye çalışarak, "hayat bazen çok zor, ama minnettar olmam için pek çok şey var."

Mack bu çiftin özel yaşamına bu kadar kolaylıkla nasıl girebildiklerini düşünürken ortamda derin bir sessizlik oldu. Koşuşturarak çadırdan çıkıp yanlarına gelen çocukların yarattığı kargaşa Mack'in kurtarıcısı oldu. Kate ve Emmy, Josh ile Amber'i el ele tutuşurken yakalamıştı ve büyük bir neşe içerisindeki Kate bunu bütün dünyaya duyurmak istiyordu. Josh o kadar âşıktı ki artık her türlü sıkıntıya katlanmaya hazırdı. Ne kadar uğraştıysa da suratındaki aptalca sırıtışı silemiyordu.

Sarah ve Jesse, Mack ile çocuklarına iyi geceler dilediler, hatta Sarah ayrılmadan önce Mack'le nazikçe el sıkıştı. Sonra Amber ve Emmy ile el ele tutuşarak Ducettelerin kamp yerine doğru yola koyuldular. Mack, onları gözden kaybolana kadar izledi. Kendi kendine güldü ve kendi yavrularının yanına döndü.

Gece dualarını söylediler ve birbirlerine iyi geceler öpücüğü verdiler. Kate, kıkırdayarak, ağabeyiyle sessizce konuşuyordu, Josh da sık sık herkesin duyabileceği şekilde patlıyordu, "Kes artık şunu Kate... Amma da uzattın artık, pis şımarık!" ve ardından sessizlik oldu.

Mack fenerin ışığının altında ortalığı biraz topladı ve geri kalanını gündüz yapmaya karar verdi. Ne de olsa yola öğlene doğru çıkmayı planlamışlardı. Kendisine son bir kahve hazırladı ve közlenmiş ateşin karşısına geçip kahvesini yudumladı. Böyle için için yanan közün karşısında insanın kendinden geçmemesi işten değildi. Aslında yalnız olmasa da yalnızdı. Bu, Bruce Cockburn'ün "Rumors of Glory" şarkısının bir dizesi değil miydi? Emin değildi, ama aklına gelirse eve gittiğinde araştıracaktı.

İçini ısıtan ateşin karşısında büyülenmiş gibi otururken şükür duaları etti. Ne de olsa Tanrı kendisine pek çok lütuf sunmuştu. Aslında belki de kutsanmış doğru

kelimeydi. Halinden memnun, dingin ve huzurluydu. Mack o an için bilmiyordu, fakat duaları yirmi dört saat içerisinde olağanüstü ölçüde değişecekti.

Ertesi sabah, güneşli ve ılık olsa da, pek iyi başlamadı. Mack, çocuklara sürpriz yapıp mükemmel bir kahvaltı hazırlamak için erken kalktı ama tavaya yapışan krepleri almaya çalışırken iki parmağını yaktı. Can havliyle ocağı ve ocağın üzerindeki tavayı devirdi ve krep hamurunu kumun üstüne düşürdü. Gürültüden korkuyla uyanan çocuklar, gürültü patırtının nedenini öğrenmek için kafalarını çadırdan dışarı uzattılar. Durumu anlayınca kıkırdamaya başladılar ama Mack "Hey, gülünecek bir şey yok!" diye bağırınca kafalarını yeniden çadıra soktular, çadırın penceresinden gizlice dışarıyı izleyerek kıkırdamaya devam ettiler.

Neticede kahvaltıyı Mack'in tasarladığı ziyafet yerine yarımşar kâse sütlü mısır gevreğiyle geçiştirdiler - çünkü son süt kutusunun yarısı krep hamuruna gitmişti. Mack kahvaltından sonra yanan parmaklarını bir saat boyunca, Josh'un bir kaşığın sapıyla kırdığı buz parçalarıyla dolu bir bardakta tuttu. Sabah yaşanan talihsiz kaza yayılmış olmalıydı ki Sarah Madison elinde yanık merhemiyle çıkageldi ve Mack, beyazımsı sıvıyı parmaklarına sürdükten birkaç dakika sonra acısı dindi.

O esnada gündelik işlerini tamamlayan Josh ve Kate babalarının yanına gidip Ducettelerin kanosuyla son bir kez gezintiye çıkmak için izin istediler, can yeleklerini giyeceklerine söz vererek. Mack zorunlu olarak hayır dedikten, çocukları, özellikle de Kate'i yeterince yalvarttıktan sonra izin verdi ve onlara kanoyu güvenli biçimde nasıl kullanmaları gerektiğini bir kez daha hatırlattı. Aslında pek endişelenmedi. Kamp yerleri gölün hemen dibindeydi ve kıyıdan uzaklaşmayacaklarına söz verdiler. Mack eşyaları toplarken çocuklara da göz kulak olabilecekti.

Missy ise masada Multnomah Şelalesi'nden aldığı boyama kitabını boyamakla meşguldü. "Ne kadar da tatlı," diye düşündü Mack, sabah dağıttığı ortalığı toparlamaya çalışırken. Missy'nin üzerinde geriye kalan son temiz elbisesi vardı; tatillerinin ilk gününde Joseph kasabasına gittiklerinde satın aldıkları kır çiçeği desenli kırmızı bir yaz elbisesi.

Yaklaşık on beş dakika sonra Mack başını göl tarafından gelen tanıdık bir sese çevirdi, "Babaaa!" Bağıran Kate'ti, o ve ağabeyi profesyonel kürekçiler gibi kürek çekiyorlardı. İkisinin de üzerinde söz verdikleri gibi can yelekleri vardı ve Mack onlara el salladı.

Görünüşte önemsiz bir eylemin veya olayın, insanların bütün yaşamlarını değiştirebiliyor olması ne tuhaf. Babasına karşılık vermek için küreğini havaya kaldıran Kate dengesini kaybedip kanoyu devirdi. Kano sessizce ve ağır ağır devrilirken Kate'in yüzünde donuk bir dehşet ifadesi vardı. Josh telaşla eğilip kanoyu dengelemeye çalıştıysa da başaramayıp suya düştü. Mack gölün kıyısına doğru yürümeye başlamıştı bile, suya girmeye niyeti yoktu, sadece yüzeye çıktıklarında yakınlarında olmak istiyordu. Önce Kate çıktı sudan, öksürerek ve ağlayarak, ama Josh ortalıkta görünmüyordu. Sonra birdenbire su yüzünde bir çift bacak belirdi ve Mack o anda bir şeylerin ciddi biçimde ters gittiğini anladı.

Gençliğinde cankurtaranlık yaptığı dönemlerdeki içgüdüleri canlandı. Birkaç saniye içerisinde ayakkabılarını ve gömleğini çıkararak suya daldı. Kıyıdan on beş metre uzaktaki ters dönmüş kanoya doğru hızla yüzmeye başladığında suyun dondurucu soğukluğunu bile hissetmedi, dehşet içerisinde ağlayan kızına bir an için aldırmayarak. Ne de olsa o emniyetteydi. Asıl ilgilendiği Josh'tu.

Derin bir nefes alarak suya daldı. Su, dalgalı olmasına rağmen, oldukça berraktı, suyun yaklaşık bir metre altı net bir şekilde görünüyordu. Josh'u hemen buldu ve başının neden dertte olduğunu da çabucak keşfetti. Can yeleğinin askılarından biri kanoya dolanmıştı. Mack ne kadar uğraşsa da askıyı çekip çıkaramıyordu, bu yüzden Josh'a kendisini içine çekebileceği havanın birikmiş olduğu kanonun alt tarafına doğru itmesini işaret etti. Fakat zavallı çocuk panik içerisinde kendisini kanonun ve suyun altında tutan askıdan kurtarmaya çalışıyordu.

Mack yüzeye çıktı, Kate'e seslenerek kıyıya yüzmesini söyledi, derin bir soluk aldı ve ikinci kez suya daldı. Mack, üçüncü dalışında zamanın da azaldığını anlayarak Josh'u ya can yeleğinden kurtarabileceğini ya da kanoyu ters çevirebileceğini düşündü. Panik içerisindeki Josh yanına kimseyi yanaştırmadığı için Mack ikincisini yapmaya karar verdi. Artık Tanrı ve meleklerin yardımıyla mı yoksa Tanrı ve adrenalinden mi bilinmez, ikinci denemesinde kanoyu ters çevirmeyi başardı ve Josh'u askıdan kurtardı.

Sonunda gerçek işlevini yerine getirmeyi başaran can yeleği artık oğlanın yüzünü suyun üzerinde tutuyordu. Josh'un ardından sudan Mack çıktı. Josh bilinçsizce, baygın biçimde duruyordu; Mack kanoyu çevirmeye çalışırken kanonun Josh'un kafasına çarptığı yerde açılan derin yaradan kan akıyordu. Derhal oğluna elinden geldiğince suni teneffüs yapmaya çalıştı; bu arada gürültüyü duyarak koşup gelen insanlar Josh ile kanoyu sığ bölgeye çekmeye başladılar.

İnsanların çığlıklarla yağdırdıkları talimatları ve soruları zerre kadar duymayan Mack kendi görevine odaklanmıştı, yaşadığı panik göğsünün altında gittikçe büyüyordu. Josh, ayakları yere değer değmez öksürmeye, ağzından su ve sabah kahvaltıda yediklerini çıkarmaya başladı. Toplanan herkes birden müthiş bir neşeye boğuldu, ama Mack olanlara daha tam olarak anlam veremiyordu. Ardından derin nefes alıp, yaşadığı adrenalin akınının etkisini atlattıktan sonra ağlamaya başladı; sonra birdenbire Kate de gözyaşları içerisinde babasının boynuna sarıldı. Kimi gülüyor, kimi ağlıyor, kimi de kucaklaşıyordu.

Bir şekilde hepsi kıyıya vardı. Bu endişe dolu sahneye koşup gelenlerin arasında Jesse Madison ve Emil Ducette de vardı. Mack, sevinç çığlıkları arasında Emil'in dua gibi gelen sesini duyabiliyordu; Emil fısıldayarak, "Çok özür dilerim... Çok özür dilerim... Çok özür dilerim." Bu onun kanosuydu. Kanoya binip göle açılan kendi çocukları olabilirdi. Mack kalabalığın içerisinde onu buldu, kollarını genç adama dolayarak kulağına "Lütfen yapma! Bu senin suçun değildi ve şükür ki herkes iyi." Emil ağlamaya başladı, bütün benliğini suçluluk ve korku duyguları sarmıştı.

Muhtemel bir kriz atlatılmıştı. Ya da Mack öyle düşünmüştü.

BÜYÜK KEDER

Keder, iki bahçe arasındaki duvardır.

- Halil Cibran

Mack kıyıda durup yaşadıklarını düşünmeye başladı, hâlâ zor nefes alıp veriyordu. Missy aklına ancak birkaç dakika sonra gelebildi. Missy'nin masada boyama kitabını boyamakta olduğunu hatırlayarak kamp yerini görebileceği bir yere geçti, ama Missy ortalıkta görünmüyordu. Hızla çadıra doğru ilerlemeye başladı, sakinliğini elinden geldiğince kaybetmemeye çalışarak onu çağırdı. Cevap gelmedi. Missy orada yoktu. Kalbi bir yandan hızla çarpsa da, kargaşa esnasında birilerinin, muhtemelen Sarah Madison veya Vicki Ducette, ya da büyük çocuklardan birinin onunla ilgilenmiş olabileceği ihtimalini düşündü.

Aşırı endişeli ve kolay paniğe kapılan biriymiş gibi görünmek istemeyerek iki yeni arkadaşını bulup onlara sakin bir şekilde Missy'yi bulamadığını söyledi ve aileleriyle birlikte kızını aramalarını rica etti. İki arkadaşı da hızla kendi kamp yerlerine koştu. Jesse hemen geri dönüp Sarah'ın Missy'yi bütün sabah hiç görmediğini söyledi. Bunun üzerine Jesse ve Mack, Ducettelerin kamp yerine gittiler, ama yolda Emil yüzünden açıkça okunan endişeyle onlara doğru koşuyordu.

"Bugün Missy'yi kimse görmemiş ve Amber'in de nerede olduğunu bilen yok. Belki de birliktedirler, ha?" Emil'in sorusundan korku kokusu geliyordu.

"Evet ya, kesinlikle beraberdirler," dedi Mack, aynı anda kendisini ve Emil'i rahatlatmaya çalışarak. "Sence nereye gitmiş olabilirler?"

"Neden gidip tuvaletlere ve duş kabinlerine bakmıyoruz," dedi Jesse.

"İyi fikir," diye atıldı Mack. "Gidip bizim çocukların kullandığı yanı başımızdaki duşa bakayım. Sen ve Emil de kendi kamp yerlerinizdekilere bir bakın olmazsa, ha?"

Kafalarını salladılar ve Mack koşar adımlarla en yakın duş kabinlerine doğru ilerlemeye başladı, yalınayak olduğunu ve üzerinde gömlek olmadığını ancak o anda fark etti. "Nasıl bir manzarayla karşılaşacağım acaba," diye düşündü ve eğer zihni Missy'ye bu denli odaklanmış olmasaydı muhtemelen bir kahkaha patlatırdı.

Tuvaletlere varır varmaz kadınlar bölümünden çıkan genç bir kıza kırmızı elbiseli küçük bir kız veya kızlar görüp görmediğini sordu. Kız, hiç dikkat etmediğini, ama içeriye bir kez daha bakabileceğini söyledi. Bir dakika geçmeden kafasını sallayarak geri döndü.

"Neyse, teşekkür ederim," dedi Mack ve binanın arkasına, duşların olduğu yere yöneldi. Köşeyi döndükten sonra bağırarak Missy'yi aramaya başladı. Mack, suyun aktığını duyabiliyordu, ama yanıt yoktu. Missy'nin duş kabinlerinden birinde

olabileceğini düşünerek yanıt alana kadar bütün kapıları tek tek çalmaya başladı. Başarabildiği tek şey, yanlışlıkla kabinin kapısını açtığı yaşlı bir bayanı korkutmak oldu. Kadın sıkı bir çığlık attı ve Mack binlerce kez özür dileyerek kapıyı hemen kapatıp bir sonraki kabine yöneldi.

Altı kabine baktı ve Missy hiçbirinde yoktu. Bakma gerekçesini aklına getirmemeye çalışarak erkeklere ait tuvalet ve duş kabinlerini de kontrol etti. Hiçbir yerde yoktu ve Mack, Emil'in yanına gitti, "Of Tanrım, onu bulmama yardım et... Tanrım lütfen onu bulmama yardım et," deyip duruyordu.

Vicki onu gördüğünde koşarak yanına gitti. Ağlamamaya çalışmıştı, fakat kucaklaştıklarında artık kendisini tutamadı. Mack o anda Nan'in orada olması için dünyaları verirdi. Nan ne yapacağını, en azından yapılması gerekenin ne olduğunu bilirdi.

"Sarah, Josh'la Kate'i sizin kamp yerinize götürdü, onlar için endişelenme," dedi Vicki, hıçkırarak.

"Oh Tanrım," diye düşündü Mack, diğer iki çocuğunu tamamen unutmuştu. "Nasıl bir babayım ben böyle?" Sarah'ın çocuklarla olması onu rahatlatmış olsa da şimdi Nan'in orada olmasını çok daha fazla istiyordu.

Tam o sırada Emil ve Jesse de çıkageldiler, Emil rahatlamış, Jesse ise gerilmiş bir yay kadar gergin görünüyordu.

"Onu bulduk," diye seslendi Emil, yüzü ışıldayarak, ardından da ne söylediğini anlayarak yüzü ciddileşti. "Yani Amber'i bulduk. Hâlâ sıcak suyu olan diğer yerde duş alıp gelmiş. Annesine söylediğini anlattı, ama muhtemelen Vicki onu duymamış..." Sesi kesildi.

"Ama Missy'yi bulamadık," diye ekledi Jesse süratle, en önemli soruyu cevaplayarak. "Amber bugün onu hiç görmemiş."

Artık bütün işi Missy'yi bulmak olan Emil idareyi ele aldı. "Mack, hemen kamp alanı yetkilileriyle görüşüp onlara durumu bildirmeliyiz. Belki kargaşadan ve yaşanan heyecandan korkup şaşırdı ve dolaşmaya çıkıp kayboldu ya da bizi bulmaya çalışırken yanlış yöne döndü. Yanında hiç fotoğrafı var mı? Yazıhanede fotokopi makinesi varsa birkaç fotokopi çekip zaman kazanırız, ha?"

"Evet, cüzdanımda şipşak çekilmiş bir fotoğrafı olacak." Elini arka cebine uzattı ve cüzdanını bulamayınca bir an için paniğe kapıldı. Aklına cüzdanının Wallowa Gölü'nün derinliklerinde yatmakta olduğu düşüncesi geldi ve daha sonra cüzdanının önceki gün tramvayla yaptıkları yolculuktan sonra bıraktığı yerde, karavanda olduğunu hatırladı.

Üçü Mack'in kamp yerine doğru yola koyuldu. Jesse önden koşup Sarah'a Amber'in güvende olduğunu, ama Missy'nin nerede olduğunun hâlâ bulunamadığını söyledi. Kampa vardıklarında Mack, Josh'la Kate'i kucaklayıp elinden geldiğince onları cesaretlendirdi, sakin görünmeye çalışarak. Islak kıyafetlerini çıkarıp üzerine bir tişört ve kot pantolon geçirdi, temiz kuru çoraplarını ve koşu ayakkabılarını giydi. Sarah, Vicki'yle birlikte iki çocuğuna göz kulak olacaklarına dair söz verdi ve hem onun hem de Missy için dua ettiğini fısıldadı. Mack ona şöyle bir sarılıp teşekkür etti, çocuklarını öptükten sonra diğer iki erkeğe katılarak kamp alanı yazıhanesine doğru gittiler.

Kurtarma olayı haberi kamp yönetiminin merkezine ulaşmıştı ve merkezdeki herkes buna çok sevinmişti. Ne var ki Mack ve beraberindekiler Missy'nin ortadan

kaybolduğunu anlattıklarında bu hava hemen değişti. Neyse ki yazıhanede bir fotokopi makinesi vardı ve Mack, Missy'nin fotoğrafından altı tane büyütüp çoğaltarak etrafa dağıttı.

Wallowa Gölü kamp yerinde beş muhite ve üç grup alanına bölünmüş 215 yerleşim bölgesi bulunur. Genç müdür yardımcısı Jeremy Bellamy araştırmaya bizzat yardım etmek istedi, bunun üzerine kampı dört alana ayırıp her biri ellerinde bir harita, Missy'nin fotoğrafı ve telsizle aramaya koyuldu. Yardımcılardan biri de Missy'nin dönüp dönmediğini bildirmek üzere eline telsizini alıp Mack'in kamp alanına gitti.

Yöntemleri sistemli olmakla birlikte yavaştı, Mack'e göre çok yavaştı, fakat kızını bulmak için en mantıklı yolun bu olduğunu da biliyordu... tabii eğer kızı hâlâ kamp alanı içerisindeyse. Çadırlar ile karavanların arasından geçerken dua ediyor ve Tanrı'ya sözler veriyordu. Tanrı'ya bir şeyler için söz vermenin budalaca ve mantıksız olduğunu çok iyi biliyordu, ama elinde değildi işte. Çaresizlik içinde Missy'yi arıyordu ve Tanrı'nın kızının nerede olduğunu bildiğinden emindi.

Birçok kampçı ya kamp yerlerinde değildi ya da eve dönme hazırlığı içerisindeydi. Konuştuğu hiç kimse Missy'yi veya ona benzeyen birini görmemişti. Her bir arama kolu, gelişmeleri almak için, belirli aralıklarla ana telsizle irtibata geçiyordu. Hiçbir gelişme yoktu, öğlen yaklaşık saat ikiye kadar.

Telsizden çağrı geldiğinde Mack kendi kısmındaki aramayı tamamlamak üzereydi. Kampın girişine en yakın bölgeyi arayan Jeremy bir şeyler bulduğunu düşünmüştü. Emil diğerlerine bulundukları noktayı haritada işaretleyip derhal Jeremy'nin bulunduğu yere yönelmelerini iletti. En son Mack geldi, o geldiğinde Emil, Jeremy ve tanımadığı üçüncü bir kişi hararetli bir konuşmaya dalmıştı.

Emil hızla Mack'i yanlarına alıp onu bütün yaz boyunca arkadaşlarıyla bölgede kamp yapmış olan Virgil Thomas adında genç bir Kaliforniyalı ile tanıştırdı. Virgil ve arkadaşları gece geç saatlere kadar içtikten sonra kaza yapmışlardı ve kampın giriş kapısından çıkarak Joseph kasabasına giden askeri yeşil renkte eski model kamyoneti yalnızca o görmüştü.

"Yaklaşık olarak hangi saatte?" diye sordu Mack.

"Ona söylediğim gibi," dedi Virgil, başparmağıyla Jeremy'yi işaret ederek, "öğleden önceydi. Ama öğleden ne kadar önce olduğunu tam olarak bilmiyorum. Kafam biraz iyiydi, açıkçası buraya geldiğimizden beri saate pek dikkat etmiyoruz."

Mack, genç adamın yüzüne doğru Missy'nin fotoğrafını tutarak insanın içine işleyen bir sesle, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Diğer arkadaş bana fotoğrafı ilk gösterdiğinde kız hiç de tanıdık gelmedi," diye cevapladı Virgil, fotoğrafa bir kez daha bakarak. "Ama sonra kızın üzerinde parlak kırmızı bir elbise olduğunu söylediğinde yeşil kamyonetteki kırmızı elbiseli küçük kızı hatırladım, kız ya gülüyor ya da ağlıyordu, tam olarak göremedim. Sonra adam kıza tokat attı veya yere fırlattı gibi geldi, belki de şakalaşıyorlardı."

Mack buz kesildi. Bu bilgi ona çok ağır geldi, ama ne yazık ki o ana kadar duydukları kayda değer tek bilgi buydu. Bu bilgi, Missy'e dair neden en ufak bir iz bile bulamadıklarını açıklıyordu. Fakat Mack bunun gerçek olmamasını ümit ediyordu. Arkasını dönüp yazıhaneye doğru koşmaya başladı, fakat Emil'in sesini duyunca durdu.

"Mack, dur!" Yazıhaneye bilgi verip Joseph'teki şerifle görüştük zaten. Şu anda buraya birini yolluyorlar ve kamyonetle ilgili arama bülteni çıkardılar."

Emil sözlerini bitirir bitirmez, sanki işaret verilmiş gibi, iki devriye arabası kamp alanına girdi. Öndeki doğruca yazıhaneye giderken arkadaki ise onların bekledikleri kısma geldi. Mack eliyle işaret ederek arabayı durdurdu ve aceleyle polis memurunun kapısına gitti. Yirmili yaşlarının sonunda görünen genç bir polis arabadan inerek kendisini Memur Dalton olarak tanıtıp ifadelerini almaya başladı.

Sonraki saatlerde Missy'nin kaybıyla ilgili gerginlik ciddi biçimde arttı. Batıda Portland, doğuda Boise, Idaho ve kuzeyde Spokane, Washington'a kadar arama bültenleri gönderildi. Joseph kasabasındaki polisler, Joseph'ten Helis Kanyonu Ulusal Rekreasyon Alanı'na giden Imnaha otoyolu üzerinde barikat kurmuşlardı. Polis teşkilatı, çocuk hırsızının Missy'yi - gitmiş olabileceği pek çok yönden biri olarak - Imnaha'ya götürme olasılığını göz önünde bulundurup, o yönden gelenleri sorgulayarak işlerine yarayabilecek bilgi alabileceklerini düşünmüştü. İmkânları kısıtlıydı ve bölgedeki bekçilere de tetikte olmaları iletilmişti.

Phillips ailesinin kamp alanı, tıpkı bir olay yeri gibi, güvenlik şeridine alındı ve civardaki herkes sorgulandı. Virgil, kamyonet ve içindekiler hakkında aklına gelen bütün ayrıntıları anlattı ve anlattıklarından yola çıkılarak hazırlanan eşgaller derhal ilgili bütün teşkilatlara gönderildi.

Portland, Seattle ve Denver'daki FBI büroları bilgilendirildi. Nan'e telefon açılmıştı ve o da en iyi arkadaşı Maryanne ile birlikte yola çıkmıştı. Arama köpekleri de getirildi, fakat Missy'nin izleri yakındaki park yerinde son buluyor, bu da Virgil'in anlattıklarının doğru olma olasılığını artırıyordu.

Olay yeri inceleme uzmanları kamp yerinde ipucu toplama işlerini tamamladıktan sonra Memur Dalton, Mack'ten alana yeniden girip herhangi bir şeyin yerinde veya hatırladığından farklı bir yerde olup olmadığına bakmasını istedi. Mack, gün içerisinde yaşadığı duygusal iniş

çıkışlardan dolayı bitkin düşmüş olsa da, yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı ve kafasını toplayıp sabah hakkındaki her şeyi hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şeyi dağıtmamak için dikkatli biçimde, aynı çizgi üzerinde ilerlemeye özen göstererek yürüyordu. Başa dönmek, bugüne yeniden başlamak için neler vermezdi ki! Keşke günü yeniden başlatabilseydi, parmaklarını yeniden yakıp krep hamurunu yere düşürse de olurdu.

Yine kendisine verilen göreve odaklandı, fakat hiçbir şey hatırladığından farklı görünmüyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Missy'nin boyama yaptığı masanın başına geldi. Kitap açıktı, Multnomah kabilesinden Kızılderili prensesin yarısı boyanmış resmi duruyordu. Pastel boyalar da oradaydı, yalnızca bir eksik vardı - Missy'nin en sevdiği renk olan kırmızı pastel boya. Eğilip boyanın düşmüş olabileceği yerlere baktı.

"Eğer kırmızı boyayı arıyorsan onu şurada, ağacın yanında bulduk," dedi Dalton, eliyle park yerini işaret ederek. "Muhtemelen boğuşurken düşürmüştür..." Sesi kesildi.

"Boğuştuğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Mack.

Polis memuru önce tereddüt etti, fakat daha sonra neredeyse hiç istemeyerek konuştu. "Şuradaki çalıların arasında ayakkabılarının tekini bulduk. O esnada burada yoktunuz, biz de oğlunuzdan tanımlamasını istedik."

Kızının sapık bir canavarla boğuşması hayali Mack'te karnına sıkı bir yumruk yemiş etkisi yarattı. Tüm benliğini kaplayan bu korkunç düşüncenin yarattığı ani korkuya neredeyse yenik düşerek bayılmamak veya kusmamak için kafasını masaya koydu. İşte boyama kitabına iliştirilmiş uğurböceği iğnesini o esnada fark etti. O anda sanki birisi burnuna amonyak tuzu koklatmış gibi birden kendine geldi.

"Bu kimin?", diye sordu Dalton'a, iğneyi göstererek.

"Ne kimin?"

"Bu uğurböceği iğnesi! Bunu buraya kim koydu?"

"Missy'nin olduğunu düşünmüştük. Bu iğnenin sabah burada olmadığını mı söylüyorsun?"

"Eminim," diye vurguladı Mack kararlı biçimde. "Onun böyle bir şeyi yok. Bunun sabah burada olmadığından kesinlikle eminim!"

Memur Dalton o sırada telsizle görüşüyordu ve birkaç dakika içerisinde olay yeri inceleme uzmanları gelip iğneyi koruma altına aldılar.

Dalton, Mack'i kenara çekip açıklama yaptı. "Eğer söylediğin doğruysa Missy'i kaçıran kişinin bunu bilerek bırakmış olduğunu düşünebiliriz." Biraz duraksayıp, "Bay Phillips, bu hem iyi hem kötü haber demektir."

"Anlamadım," dedi Mack.

Memur yine tereddüt etti, aklından geçenleri Mack'e anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışarak. Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Pekâlâ, iyi haber şu ki, bu iğneden bir kanıta ulaşabiliriz. Şu ana kadar onu kaçıran kişiyle olay yeri arasında bulabildiğimiz tek bağ bu."

"Ve kötü haber?" diye sordu Mack, nefesini tutarak.

"Şey, kötü haber - bu olayda böyle olduğunu söylemiyorum, fakat olay yerinde bu tür şeyler bırakan kişiler genellikle bunu kasıtlı olarak yaparlar ve bu da genellikle bu işi daha önce de yapmış oldukları anlamına gelir."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye köpürdü Mack. "Bu adamın bir tür seri katil olduğunu mu söylüyorsun yani? Bu, kendi bölgesini işaretlemek gibi, kendisini belli etmek için arkasında bıraktığı bir işaret mi?"

Mack sinirleniyordu ve Dalton'un yüzündeki ifadeden bundan bahsettiği için üzgün olduğu anlaşılıyordu. Fakat Mack tam patlayacaktı ki Dalton, telsizine gelen çağrıyla Portland, Oregon'daki FBI bürosuna bağlandı. Mack yanından ayrılmayıp telsiz konuşmasını dinledi. Memurun konuştuğu kişi bayan bir uzman ajandı. Kadın, Dalton'dan iğneyi ayrıntılı biçimde tanımlamasını istedi. Mack, Dalton'un peşinden olay yeri inceleme ekibinin oluşturduğu çalışma alanına gitti. İğne, ağzı kapalı bir poşetin içine konuldu ve Mack, grubun hemen arkasında durarak Dalton'un anlattıklarını gizlice dinlemeye çalıştı.

"Bir boyama kitabının sayfalarına iliştirilmiş bir uğurböceği iğnesi, kadınların ceketlerine taktıkları türden sanırım."

"Lütfen uğurböceğinin üzerindeki renkleri ve nokta sayılarını anlatın," dedi telsizdeki ses.

"Bir bakalım," dedi Dalton, gözlerini iğneye dikerek. "Kafası siyah bir, hımm... uğurböceği kafası. Kırmızı vücudu üzerinde siyah çizgiler var. Yukarıdan aşağıya

doğru baktığınızda sol tarafında iki siyah nokta var... en üstte de kafası var. Bunun herhangi bir anlamı var mı?"

"Kesinlikle. Lütfen devam edin," dedi ses, sabırsızca.

"Ve sağ tarafında da üç tane, yani toplamda beş nokta var."

Bir an sessizlik oldu. "Beş nokta olduğuna emin misiniz?"

"Evet bayan, beş nokta var." Kafasını kaldırdı ve olan biteni daha iyi görebilmek için diğer tarafa geçmiş olan Mack'le göz göze geldi ve sanki "Kaç tane nokta olmasının da ne anlamı var ki" demek istermiş gibi omuzlarını silkti.

"Pekâlâ memur Danbey, şimdi..."

"Dalton bayan, Tommy Dalton." Yeniden Mack'e baktı ve gözlerini yuvarladı.

"Affedersiniz, memur Dalton. İğneyi çevirip uğurböceğinin alt kısmında ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Dalton iğneyi çevirip dikkatlice inceledi. "Alt tarafında bir şeyler kazınmış Özel Ajan... III, adınızı tam olarak duyamadım."

"Wikowsky, yazıldığı gibi söylenir. Harfler mi var yoksa rakamlar mı?"

"Bir saniye, bakayım hemen. Evet, sanırım haklısınız. Bir tür model numarasına benziyor. Eee... C...K...1-4-6, evet Charlie, Kilo 1,4,6. Biraz zor okunuyor.

Telsizin diğer ucunda sessizlik oldu. Mack Dalton'a fısıldadı, "Bunun nedeni veya anlamı var mı diye sor." Dalton önce tereddüt etti, ardından söyleneni yaptı. Sonra uzun süreli bir sessizlik daha oldu.

"Wikowsky? Orada mısın?"

"Evet, buradayım." Ses birdenbire bitkin ve boş geldi. "Hey, Dalton, rahatça konuşabileceğin bir yerde misin?"

Mack kafasını abartılı şekilde salladı ve Dalton mesajı aldı. "Bir saniye." İğneyi bıraktı ve alanın dışına çıktı, Mack de onu izledi. Dalton, Mack'i sürecin içerisine bu kadar koyarak yetki sınırlarını çoktan aşmıştı.

"Evet, şimdi rahat konuşabilirim. Anlat bakalım, bu uğurböceğinin sırrı neymiş," diye sordu.

"Bu adamı yaklaşık dört yıldır yakalamaya çalışıyoruz, çalışmalarımız şu anda dokuzdan fazla eyalette devam ediyor; adam sürekli batıya doğru ilerliyor. Lakabı Küçük Bayan Katili, fakat uğurböceği ayrıntısını bugüne kadar basına veya başka birine aktarmadık, bu yüzden lütfen bunu kimseyle paylaşma. Bugüne kadar tamamı on yaşının altında en az dört kız çocuğunu kaçırıp öldürdüğüne inanıyoruz. Her defasında uğurböceğine bir nokta ekliyor, nokta sayısı bu yüzden beş oldu. Olay yerinin bir yerlerine sürekli üzerinde aynı model numarası bulunan aynı iğneyi bırakıyor, sanki bunlardan bir kutu almış gibi, fakat bu iğnelerin nereden alındığını bir türlü tespit edemedik. Dört küçük kızın hiçbirinin bedenini bulamadık ve olay yeri inceleme uzmanları hiçbir ize ulaşamamış olsalar da, kızların hiçbirinin hayatta olmadığını düşünmemiz için yeterli nedenimiz var. Olayların tamamı içinde eyalet parkı veya tesisi bulunan bir kamp alanında ya da alanın yakınlarında gerçekleşti. Görünüşe göre zanlı usta bir oduncu ve dağcı. Her olayda bize kesinlikle hiçbir ipucu bırakmıyor - iğne dışında."

"Peki ya araç? Elimizde kaçtığı yeşil kamyonetin ayrıntılı bir tanımı mevcut."

"Ah, aracı muhtemelen bulabilirsiniz. Eğer bu bizim aradığımız kişiyse aracı bir ya da iki gün önce çalmış, yeniden boyamıştır ve emin olun ki tekrar başka bir renge boyayacaktır."

Mack, Dalton'un Özel Ajan Wikowsky ile yaptığı konuşmayı dinledikten sonra son ümidinin de tükendiğini hissetti. Yere yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. O anda dünyada ondan daha yorgun biri var mıydı acaba? Missy'nin kaybolmasından bu yana ilk kez korkunç olasılıklarının kapsamını düşünmeye başladı, kendini bu tür şeyler düşünmekten artık alıkoyamıyordu; bütün iyi ve kötü hayaller sessiz, fakat ürkütücü bir geçişte birbirine karışmıştı. Bu görüntüleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bazıları korkunç işkence ve acı sahneleriydi; uzun ve keskin parmakları olan karanlık canavarlar ve şeytanlar; Missy'nin çığlık atarak babasına seslenmesi ve hiçbir yanıt alamaması. Bu korkunç sahneler arasına diğer hatıralar da karışıyordu; elindeki, onların koydukları isimle, Missy-sippy fincanıyla sendeleyerek yürüyen minik kız; çok fazla çikolatalı kek yediği için sarhoş olan iki yaşındaki ayyaş; birkaç gün

önce, kampta kucağında uyuyakalan Missy. Aklından çıkmayan görüntüler. Cenazesindeki ne

diyecekti? Nan'e ne diyecekti? Tüm bunlar nasıl olabilmişti? Tanrım, bu başına nasıl gelmişti?

Birkaç saat sonra Mack ve iki çocuğu, Joseph kasabasındaki, genişleyen araştırmanın merkezi haline gelen otele vardılar. Otel sahipleri büyük bir nezaket göstererek onlara ücretsiz bir oda tahsis etmişlerdi ve Mack odaya birkaç parça eşyasını taşırken sonunda yorgunluğuna yenik düştü. Memur Dalton'un çocuklarını bir şeyler yemeleri için kasabadaki bir lokantaya götürme teklifini büyük bir minnettarlıkla kabul etmişti ve şimdi yatağın ucunda artan çaresizliğinin amansız ve acımasız pençesinde ümitsizce ileri geri sallanarak oturuyordu. Benliğinin derinliklerinden insanın içini parçalayan hıçkırıklar ve inlemeler yükseliyordu. İşte Nan onu karşısında bu halde buldu. Umudunu yitirmiş iki âşık birbirine sarılarak ağladı, Mack çektiği acıyı anlatırken Nan de onu tek parça halinde tutmaya çalışıyordu.

O gece Mack, kayalıklı bir kıyıyı döven amansız dalgalar gibi, kendisini hiç bırakmayan hayallerin pençesinde yarım yamalak bir uyku uyudu. Sonunda güneş ilk ışıklarını yaymaya başlamadan hemen önce pes etti. Günün ışıdığını neredeyse fark etmedi. Yalnızca bir günde uzun yıllar içerisinde yaşanabilecek duygu yoğunluğu yaşamıştı ve şimdi anlamını yitirmiş, sonsuza dek gri kalacakmış gibi görünen bir dünyada kendisini hissiz, boşlukta sürüklenen biri gibi hissediyordu.

Nan'in bütün karşı çıkmalarına rağmen sonunda Josh ve Kate'i alıp eve dönmesinin Nan için en iyi olacağına karar verdiler. Mack, elinden gelen her türlü yardımı sunabilmek ve süreci yakından izlemek için orada kalacaktı. Oradan ayrılamazdı, özellikle de kızının belki de onun yardımına ihtiyaç duyduğu bir anda. Haber hemen yayılmıştı ve Mack'in arkadaşları gelip kamp alanındaki eşyalarını toplamasına yardım ettiler ve her şeyi Portland'a götürdüler. Patronu telefon açıp her türlü yardıma hazır olduğunu ve orada istediği kadar kalabileceğini söyledi. Tanıdıkları herkes onlar için dua ediyordu.

Sabah boyunca beraberlerindeki fotoğrafçılarla muhabirler akın etti. Mack ne onların ne de fotoğraf makinelerinin karşısına çıkmak istiyordu, ama biraz akıl

aldıktan sonra, haberin yayılmasının Missy'i aramalarına yardım edebileceğini anlayarak park yerinde bir süre muhabirlerin sorularını yanıtladı.

Memur Dalton'un yetki sınırlarını aştığından hiç bahsetmedi ve Dalton da bunun karşılığında onun istihbarat çemberi içerisinde kalmayı sürdürmesine izin verdi. Mack için ellerinden gelen her şeyi yapmak isteyen Jesse ve Sarah sürekli olarak ailenin ve yardım için gelen arkadaşlarının yanındaydı. Nan ve Mack'in omuzlarından insanlara açıklama yapma yükünü aldılar ve ellerinden geldiğince her yere ulaşarak duygu kargaşasının içerisine huzur tohumları ekmeye çalıştılar.

Emil Ducette'nin anne ve babası ta Denver'dan gelerek Vicki ve çocukları güvenli biçimde evlerine götürdüler. Emil, ebeveynlerinin de onayıyla, orada kalarak Park Hizmeti ile elinden geldiğince irtibat halinde olarak Mack'i bu açıdan sürekli bilgilendirmeye karar vermişti. Sarah ve Vicki'yle anında bir sevgi bağı kurmuş olan Nan de kendisini küçük J. J'yle ilgilenerek oyalamaya çalışıyordu ve ardından Portland'a dönüş yolculuğu için çocuklarını hazırlamaya koyuldu. Gözyaşlarına boğulduğunda, ki sık sık oluyordu bu, Vicki veya Sarah sürekli onun yanında oluyor, onunla birlikte ağlıyor ve dua ediyorlardı.

Yardımlarına duyulan ihtiyacın azalmakta olduğunu anladıklarında Madisonlar kendi kamp alanlarını topladılar, kuzeye gitmeden önce yanlarına gelip yaşlı gözlerle Phillips ailesiyle vedalaştılar. Jesse, Mack'e uzun uzun sarılırken kulaklarına tekrar görüşeceklerini ve onlar için daima dua edeceğini söyledi. Yanaklarından yaşlar süzülen Sarah, Mack'i alnından öptü ve bir kez daha gözyaşları ile hıçkırıklara boğulan Nan'e sarıldı. Sarah, Mack'in sözlerini tam olarak duyamadığı, ama karısını rahatlatan bir şarkı mırıldandı. Nan sonunda kendisini toparlayarak Sarah'ı bıraktı. Mack, Sarah ile Jesse'nin gidişini izleyemedi.

Ducetteler gitmeye hazırlanırken Mack, kendi çocuklarına destek oldukları için Amber ve Emmy'e teşekkür etti. Josh onlarla ağlayarak vedalaştı; artık cesur değildi, en azından o gün için. Diğer yandan Kate ise sağlam bir kayaya dönüşmüştü; herkesin birbirinin ev ve elektronik posta adreslerini alıp almadığından emin olmakla meşguldü. Olaylar Vicki'nin dünyasını sarsmıştı ve şimdi kendi kederine boğulmuş Nan'le vedalaşmak zorundaydı. Nan ona sıkıca sarıldı, saçlarını okşadı ve kulaklarına dualar fısıldadı, ta ki Vicki kendisini bekleyen arabaya doğru yürümeye başlayana kadar.

Öğlene kadar bütün aileler yola koyulmuştu. Maryanne, Nan'i ve çocukları Portland'a götürdü, Nan'in ailesi orada onları bekliyordu. Mack ve Emil, Memur Dalton'a katılıp Tommy'nin - artık ona Tommy diye hitap ediyorlardı - devriye arabasıyla Joseph'e doğru yola koyuldular. Orada neredeyse hiç el sürülmemiş birkaç sandviç alıp polis karakoluna yöneldiler. Tommy Dalton'un, en büyüğü beş yaşında olmak üzere iki kız çocuğu vardı, dolayısıyla bu olayın onun sinirlerini yeterince bozduğunu görmek hiç de zor değildi. Yeni arkadaşlarına, özellikle de Mack'e elinden gelen tüm şefkati ve nezaketi sunuyordu.

Şimdi en zor kısma, bekleme aşamasına gelinmişti. Mack, etrafında yaşanan kasırga hareketliliğinin ortasında ağır çekimde hareket ediyormuş hissine kapıldı. Her yerden haberler geliyordu. Emil bile tanıdığı insanlar ve uzmanlarla görüşmekle meşguldü.

Üç farklı şehirdeki bürolardan gelen FBI ekibi ikindiye doğru vardı. En başından beri yetkili kişinin Özel Ajan Wikowsky olduğu belliydi; Wikowsky, hararetli ve bir an bile yerinde duramayan ufak tefek, zayıf bir bayandı ve Mack'in ona anında kanı

kaynadı. O da buna karşılık verdi ve o andan itibaren, en gizli konuşmalarda veya sorgularda bile Mack'in varlığını hiç kimse sorgulamadı.

FBI ekibi, otelde komuta merkezlerini kurduktan sonra, bu tür olaylarda ısrarla yaptıkları bir şey olarak resmî bir mülakat yapmak için Mack'i çağırdı. Ajan Wikowsky çalıştığı masadan kalkıp elini uzattı. Mack el sıkışmak için elini uzatınca Wikowsky iki eliyle onun elini sıkıca tutup nezaketen gülümsedi.

"Bay Phillips, şu ana kadar sizinle pek birlikte olamadığım için özür dilerim. Emniyet güçleri ve Missy'yi sağ salim bulmakla uğraşan diğer teşkilatlarla iletişim kurmakla meşguldük. Böylesi koşullar altında buluşmak zorunda kaldığımız için çok üzgünüm."

Mack ona inandı. "Mack," dedi.

"Affedersiniz?"

"Mack. Lütfen bana Mack deyin."

"Pekâlâ Mack, o halde sen de lütfen bana Sam de. Samantha'nın kısaltmasıdır, fakat erkek gibi yetiştim ve yüzüme karşı bana Samantha demeye cesaret eden çocukları döverdim."

Mack gülümsemeden edemedi, Sam'in kâğıtlarla dolu birkaç dosyayı hızla tasnif edişini izlerken oturduğu sandalyesinde az da olsa rahatlayarak. "Mack, birkaç soruya daha hazır mısın?" diye sordu, kafasını kaldırmadan.

"Elimden geleni yaparım," diye cevapladı, kendisine bir şeyler yapabilme fırsatı verilmesine memnun olarak.

"Güzel! Bütün ayrıntıları yeniden anlatmanı istemeyeceğim. Diğer yetkililere anlattığın her şeyi raporlarda okudum, fakat seninle bir kez daha gözden geçirmem gereken birkaç önemli nokta daha var." Kafasını kaldırıp Mack'le göz teması kurdu.

"Seve seve," dedi Mack. "Kendimi şu anda işe yaramaz hissediyorum."

"Mack, nasıl hissettiğini anlayabiliyorum, fakat senin burada olman çok önemli. Ve inan bana, şu an burada Missy için endişelenmeyen bir kişi bile yok. Onu sağ salim geri getirebilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkürler," diyebildi ancak Mack ve gözlerini yere dikti. Duygularını yüzünden okumamak mümkün değildi.

"Pekâlâ... Arkadaşın Memur Tommy ile özel bir sohbet yaptım ve bana birlikte konuştuğunuz her şey hakkında ayrıntılı bilgi verdi, bu yüzden onun kızını korumak zorundaymışsın gibi hissetme. Bana göre, yaptığı şeyde bir yanlış yok."

Mack yere bakmayı bırakıp kafasını salladı ve ona yine gülümsedi.

"Evet, söyle bakalım şimdi," diye devam etti, "bu son birkaç gün içerisinde dikkatini ailenin çevresinde dolaşan yabancı birileri çekti mi?"

Mack şaşırdı ve arkasına yaslandı. "Yani adamın peşimizde dolandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, görünüşe bakılırsa kurbanlarını rasgele seçiyor, kurbanlarının hepsi senin kızının yaşlarında ve benzer saç rengine sahip olsa da. Kurbanını bir veya iki gün önce seçtiğini ve kurbanı izleyerek uygun bir an için fırsat kolladığını düşünüyoruz. Gölün yakınlarında tuhaf veya buralardan olmayan birilerini gördün mü? Belki de duş kabinlerinin yakınlarında?"

Çocuklarının izledikleri ve birilerinin hedefi oldukları düşüncesi Mack'i irkiltti. Yaşadıklarını hatırlamaya çalıştı, ama aklına hiçbir şey gelmedi. "Üzgünüm, hiçbir şey hatırlamıyorum..."

"Kamp alanına giderken yolda herhangi bir yerde durdunuz mu veya tırmanış ya da bölgede gezinti yaparken tuhaf birini fark ettiniz mi?"

"Buraya gelirken yolda Multnomah Şelalesi'nde durduk, son üç gündür de bölgedeki her yeri gezdik, fakat sıra dışı görünen birini gördüğümü hatırlamıyorum. Kim düşünebilirdi ki...?"

"Elbette Mack, bu yüzden kendini hırpalama. Belki daha sonra bir şeyler hatırlarsın. Aklına gelen şey her ne kadar önemsiz veya alâkasız görünse de lütfen bize söyle." Çalışma masasının üzerindeki bir başka evraka bakmak için ara verdi. "Askerî yeşil renkte kamyonete gelelim. Orada bulunduğun süre içerisinde dikkatini hiç böyle bir araç çekti mi?"

Mack hafızasını yokladı. "Böyle bir araç gördüğümü gerçekten de hatırlamıyorum."

Özel Ajan Wikowsky, Mack'i on beş dakika daha sorguladı, fakat hafızasından işine yarayabilecek hiçbir şey çıkaramadı. Sonunda defterini kapatıp elini uzatarak ayağa kalktı. "Mack, yine söylüyorum, Missy için çok üzülüyorum. Bir gelişme olursa seni anında bizzat haberdar edeceğim.

Öğleden sonra saat beşte ümit verici ilk haber Imnaha'daki yol barikatından geldi. Ajan Wikowsky, söz verdiği gibi, derhal Mack'e ulaşıp ona ayrıntılar hakkında bilgi verdi. İki çift, aranmakta olan aracın tanımına uyan askerî yeşil renkte bir kamyonetle karşılaşmıştı. Bu çiftler Ulusal Park'ın en ücra köşelerinden biri olan 4260 no'lu Ulusal Orman'daki yerleri gezmişler ve geri dönüş yolunda 4260 no'lu Ulusal Orman (NF) ile 250 no'lu Ulusal Orman'ın ayrıldığı kavşağın tam güneyinde söz konusu araçla karşı karşıya gelmişlerdi. Yolun o kısmı tek yönlü olduğundan kamyonetin geçmesi için uygun bir yere kadar geri geri gitmişlerdi. Kamyonetin kasasında birkaç benzin bidonu ve bol miktarda kamp malzemesi olduğu dikkatlerinden kaçmamıştı. Adamın yerde bir şeyler arıyormuş gibi yolcu koltuğu tarafına eğilmiş olması ve gözlerinin üzerine kadar indirdiği şapkası ve yazın sıcağında üzerindeki paltosu tuhaflarına gitmişti. Bu haberin gruba bildirildiği anda karakoldaki gerilim arttı. Tommy gelip Mack'e, o ana kadar aldığı bilgilerin tamamının ne yazık ki Küçük Bayan Katilinin yöntemine - sonunda tırmanış yapabileceği ücra yerlere gitmek - uyduğunu söyledi. Katil açıkçası nereye gittiğini iyi biliyordu çünkü görüldüğü yer yoğun biçimde kullanılan yoldan çok uzaktı.

Akşamın hızla yaklaşmasıyla birlikte derhal takibe geçilmesinin mi yoksa gün aydınlanana kadar beklenmesinin mi daha yararlı olacağına dair hararetli bir tartışma başladı. Bakış açıları ne olursa olsun, tartışmaya katılan herkes olaydan derinden etkilenmişe benziyordu.

İnsanların çoğunun yüreği, masumlara, özellikle de çocuklara çektirilen acılara tahammül edemez. En kötü ıslah tesislerindeki sorunlu adamlar bile çocuklara zarar verenlere anında öfke kusarlar. Erdemin göreceli olduğu bir dünyada bile bir çocuğa zarar vermek hâlâ kesinlikle yanlış bir şey olarak kabul edilir. Ah bu devir!

Mack, odanın arka tarafında durarak, zaman kaybından başka bir şeye benzemeyen laf kavgasını büyük bir sabırsızlıkla dinledi. Neredeyse Tommy'i oradan kaçırıp adamın peşinden kendisi gidecekti. Onun için her saniye büyük önem taşıyordu.

Tartışma Mack'e her ne kadar çok uzun geldiyse de, çeşitli birimler ve kişiler kısa süre içerisinde, oybirliğiyle, birkaç düzenleme yapılır yapılmaz takibe başlamaya karar verdiler. Bölgeden araçla çıkılabilecek çok fazla yol olmasa da - ve araçla çıkışı önlemek için derhal barikatlar kurulmuştu - deneyimli bir dağcının kimseye görünmeden Idaho ormanlarından doğuya veya kuzeydeki Washington eyaletine gidebilme olasılığının üzerinde ciddi ciddi düşündüler. Lewiston, Idaho ve Clarkston, Washington'daki kasabalardaki yetkililer aranıp durum hakkında bilgilendirilirken Mack de son bilgileri vermek için hızla Nan'i aradı ve ardından Tommy ile birlikte yola çıktı.

Mack'in dilinde artık tek bir dua kalmıştı: "Sevgili Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen Missy'me iyi bak. Çünkü artık ben bir şey yapamıyorum." Gözyaşları yanaklarından süzülüp gömleğinin üzerine düştü.

Akşam 7.30 itibariyle devriye arabaları, FBI'a ait arazi araçları, kasalarında köpek kulübeleri olan kamyonetler ve birkaç bekçi aracından oluşan konvoy Imnaha otoyoluna koyuldu. Doğu yönüne dönerek, onları doğruca Ulusal Park'ın içerisine götürecek Wallowa Dağı Yolu'na girmek yerine Imnaha yolunu takip edip kuzeye yöneldiler. Sonunda önce Aşağı Imnaha Yolu'na, ardından da Dug Bar Yolu'na girip Ulusal Park'a ulaştılar.

Mack, bölgeyi bilen birileriyle yol almaktan memnundu. Bazen Dug Bar Yolu aynı anda bütün yönlere gidiyormuş gibi görünüyordu. Bu yollara isim veren kişi her kimse sanki aklına başka isim gelmez olmuş veya yorulmuş ya da sarhoş olmuş ve evin yolunu bulabilmek için her şeye Dug Bar adını vermeye başlamıştı.

Dik uçurumların kenarındaki dolambaçlı dar yollar, gecenin zifiri karanlığında daha da tehlikeli hale gelmişti. Konvoy neredeyse adım adım ilerler olmuştu. Nihayet yeşil kamyonetin en son göründüğü noktayı geçtiler ve bir mil sonra da kuzeye ve kuzeydoğuya giden NF 4260 ile güneydoğuya giden NF 250'nin kesiştiği kavşağa vardılar. Burada, planlandığı gibi, konvoy ikiye ayrıldı. Özel Ajan Wikowsky'nin önderliğindeki küçük bir grup 4260 üzerinden kuzeye giderken, aralarında Mack, Emil ve Tommy'nin de olduğu diğer grup ise 250 üzerinden güneydoğuya gitti. Zorlu geçen birkaç milin ardından daha büyük olan ikinci grup bir kez daha bölündü; Tommy ve köpeklerle dolu bir kamyonet 250'den aşağıya doğru devam ederek,

haritalara göre yolun sona erdiği yöne doğru gitti ve geri kalanlar ise daha doğuya yönelip, NF 4240 üzerindeki parktan geçerek Temperance Irmağı bölgesine gitti.

Bu noktada bütün arama çalışmaları daha da yavaşladı. Artık herkes araçlardan inmiş, güçlü projektörlerin ışığı altında yollarda yakın zamanda yaşanmış olabilecek hareketliliğe dair işaretler aramaya başlamıştı.

Yaklaşık iki saat sonra, ekip 250'nin sonuna doğru salyangoz hızında ilerlerken Dalton'a Wikowsky'den çağrı geldi. Wikowsky'nin ekibi bir işaret yakalamıştı. Ekiplerin birbirinden ayrıldığı kavşaktan yaklaşık on mil ötede 4260'dan ayrılıp yaklaşık iki mil boyunca güneye uzanan isimsiz, eski bir yol bulmuşlardı. Yol neredeyse hiç görünmüyordu ve çalılarla kaplıydı. Ekiptekilerden birinin projektörünün ışığına ana yoldan yaklaşık on beş metre uzaklıktaki bir jant kapağı

takılmamış olsaydı bu yolu ya tamamen kaçıracak ya da yok sayacaklardı. Bu kişi merak içerisinde kapağı eline almış, kapağın üzerindeki tozun altında yeşil boya damlaları olduğunu fark etmişti. Bu kapak muhtemelen kamyonet yol üzerindeki sayısız çukurdan birine düştüğünde fırlamıştı.

Tommy'nin grubu hemen geldikleri yoldan geri döndü. Mack, bütün işaretlerin aksini gösterdiği bir anda Missy'nin, bir mucize eseri, hâlâ hayatta olabileceği umuduna kapılmak istemiyordu. Yirmi dakika sonra Wikowsky'den bir çağrı daha geldi; bu kez kamyoneti bulduklarını bildirdi. Ağaç dalları ile çalıların altına özenle saklanmış kamyonetin gökyüzünden helikopterler ve arama uçakları tarafından görülmesi mümkün değildi.

Mack'in tayfasının ilk ekibe ulaşması yaklaşık üç saati buldu ve vardıklarında her şey bitmişti. İşin kalan kısmını köpekler halletmiş, gizli bir küçük vadiye uzanan bir milden biraz fazla uzunluğundaki sarp bir patikayı ortaya çıkarmışlardı. Ekip burada yaklaşık yüz metre ötedeki basamaklı bir ırmaktan beslenen eski zamanlardan kalma bir gölün kıyısında metruk bir baraka bulmuştu. Bu baraka yüzyıl veya daha uzun süre önce muhtemelen bir yerleşimcinin eviydi. İki tane geniş odası vardı; küçük bir aile burada rahatlıkla yaşayabilirdi. O zamandan beri çok büyük olasılıkla arada bir avcılara veya kaçak avcılara ev sahipliği yapmıştı.

Mack ve arkadaşları vardıklarında gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. İlk ekip, olay yerini korumak amacıyla küçük barakanın oldukça uzağında bir üs kampı kurmuştu. Wikowsky'nin grubu bu yeri bulur bulmaz ellerinde iz köpekleri bulunan uzmanlar bir koku bulmak üzere farklı yönlere gönderilmişti. Köpekler bir şeyler bulmuş gibi sık sık havlıyor, sonra yeniden susuyordu. Artık herkes yeniden toplanmak ve önlerindeki günün stratejisini çizmek için geri dönüyordu.

Mack geldiğinde Özel Ajan Samantha Wikowsky bir oyun masası üzerine açtığı harita üzerinde çalışmalar yapıyor ve büyük bir şişeden su içiyordu. Ona nezaketen gülümsedi, Mack buna karşılık vermedi, fakat uzattığı bir başka su şişesini aldı. Wikowsky'nin gözleri keder ve merhamet doluydu, fakat sözcükleri profesyonellikten taviz vermiyordu.

"Baksana Mack." Tereddüt etti. "Neden bir sandalye çekmiyorsun?"

Mack oturmak istemiyordu. Mide bulantısını durdurmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir sorun olduğunu sezerek ayakta durdu ve özel ajanın sözlerine devam etmesini bekledi.

"Mack, bir şey bulduk, ama bunun iyi bir haber olduğunu söyleyemem."

Mack doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Missy'yi mi buldunuz?" Bu, cevabını duymak istemediği, fakat bilmek için de can attığı bir soruydu.

"Hayır, onu bulmadık." Sam duraksadı ve yerinden kalkmaya başladı. "Ama gelip şu eski barakada bulduğumuz şeyi teşhis etmeni istiyorum. Bulduğumuz şey acaba onun muydu," kendini tutmaya çalıştı, ama artık çok geçti, "yani onun mu?"

Mack gözlerini yere dikti. Kendisini yine bir milyon yaşında hissediyordu, kendisini bir şekilde büyük bir duygusuz kayaya dönüştürebilmeyi diliyordu.

"Ah, Mack, çok özür dilerim," diye özür diledi Sam, ayağa kalkarak. "Bak, istersen bu işi sonraya bırakabiliriz. Ben yalnızca düşünmüştüm ki..."

Mack ona bakamıyor, hatta yere yığılmadan söyleyebileceği sözcükleri bile bulmakta zorlanıyordu. O duygu patlamasını bir kez daha yaşamak üzere olduğunu

hissedebiliyordu. "Şimdi gidelim," diye mırıldandı. "Göreceğim ne varsa görmek, bilmek istiyorum."

Wikowsyk diğerlerine işaret etmiş olmalıydı çünkü Mack, hiçbir ses duymamış olmasına rağmen, birdenbire Emil ve Tommy'nin kollarına girdiğini gördü. Üçü dönüp barakaya giden yokuşlu küçük patikada özel ajanı izlemeye koyuldu. Kollarını büyük bir dayanışma içerisinde birbirine kenetlemiş üç yetişkin adam birlikte, her biri kendi en kötü kâbusuna doğru yürüyordu.

Olay yeri inceleme ekibinden biri barakanın kapısını açıp onları içeri aldı. Jeneratör gücüyle elde edilen ışık, girişteki odanın her yanını aydınlatıyordu. Duvarlarda raflar, ortada bir masa, birkaç sandalye ve birilerinin içeriye büyük zahmetler çekerek soktuğu eski bir kanepe vardı. Mack, teşhis etmek üzere geldiği şeyi hemen gördü, iki arkadaşının kollarına yığılarak kendinden geçercesine ağlamaya başladı. Şöminenin yanında yerde Missy'nin yırtılmış ve kana bulanmış kırmızı elbisesi duruyordu.

Mack sonraki birkaç günü ve haftaları adalet yetkililerine ve basına insanı hissizleştiren mülakatlar vererek geçirdi. Ardından Missy için boş bir tabutla cenaze töreni düzenlendi. Törene katılan herkes aileye başsağlığı dilerken yüzünde derin bir üzüntü taşıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Cenazeden birkaç hafta sonra Mack, yavaş yavaş ve büyük acı çekerek gündelik yaşama yeniden başladı.

Görünüşe göre Küçük Bayan Katili beşinci kurbanını, Melissa Anne Phillips'i almıştı. Diğer dört olayda olduğu gibi bunda da yetkililer, arama ekiplerinin barakanın etrafını günler

boyunca didik didik aramalarına rağmen Missy'nin cesedini asla bulamadılar. Diğer olayların hepsinde olduğu gibi katil yine hiçbir parmak veya DNA izi bırakmamıştı. İğne dışında hiçbir yerde işe yarar hiçbir kanıt bırakmamıştı. Bu adam sanki bir hayaletti.

Bu süreçte Mack kendi acısından ve kederinden, en azından kendisini ailesine adayarak kurtulmaya çalıştı. Çocuklar kız kardeşlerini, Nan de kızını kaybetmişti, fakat babalarını ve eşini de kaybetmeleri onlar için hiç de iyi olmayacaktı. Bu süreçte yer alan hiç kimse trajediden etkilenmemiş olmasa da, görünüşe göre en çok Kate etkilenmiş, karnının yumuşak alt kısmını tehlikeli olabilecek her şeyden koruyan bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekilmişti. Kafasını sanki kendisini tamamen güvende hissettiği zamanlarda dışarıya uzatıyor gibiydi, bu da nadiren oluyordu zaten. Mack ve Nan onun için gittikçe endişeleniyor, fakat kalbinin etrafında inşa etmekte olduğu kaleyi aşabilecek doğru sözcükleri bir türlü bulamıyorlardı. Sohbet etmeye yönelik çabalar monologlara dönüşüyor, sesler onun kaskatı kesilmiş yüzüne çarpıp geri dönüyordu. İçinde bir şeyler ölmüş ve şimdi de kendisini arada bir yalnızca acı sözler veya duygusuz sessizlikle göstererek yavaşça onu içten içe kemiriyormuş gibiydi.

Josh, biraz da Amber'le sürdürdüğü uzak, mesafeli ilişkisinin sayesinde, bu trajedinin üstesinden biraz daha fazla gelebilmişti. Elektronik posta ve telefon, kederinden kurtulmasına yardım ediyordu ve Amber de ona kederini yaşaması için yer ve zaman sunmuştu. Ayrıca son senesinde yaşadığı bütün sıkıntılara rağmen liseden mezun olmaya hazırlanıyordu.

Büyük Keder çökmüştü ve yaşamları Missy'nin yaşamıyla kesişen herkesi farklı ölçülerde sarmıştı. Mack ve Nan, çocuklarını kaybetmenin yarattığı fırtınayı birlikte büyük bir başarıyla atlatmış, hatta bu fırtına onları birbirine daha da fazla

yaklaştırmıştı. Nan, ta en başında ve sürekli olarak, olanlardan ötürü Mack'i hiçbir şekilde suçlamadığını ona açıkça söylemişti. Fakat Mack'in suçluluk duygusundan kurtulması doğal olarak biraz zaman aldı.

Bu tür durumlarda insanın keşkelerle dolu senaryolar kurarak yavaş yavaş ümitsizliğe gömülmesi çok kolaydır. Keşke çocukları o kampa götürmeye karar vermemiş olsaydı; keşke kanoya binmek istediklerinde hayır diyebilmiş olsaydı; keşke kamptan bir gün önce ayrılmış olsalardı, keşke, keşke, keşke. Ve sonunda sıfıra sıfır elde var sıfır. Missy'nin cesedini gömememiş olması onun babası olarak hissettiği başarısızlığını artırıyordu. Kızının hâlâ ormanda bir yerde yalnız başına olduğu düşüncesi aklından hiç çıkmıyordu. Artık, üç buçuk yıl sonra, Missy resmen öldürülmüş olarak kabul ediliyordu. Yaşam asla eskisi gibi normal olmayacaktı, zaten hiçbir zaman tam olarak normal değildir ki. Yaşam Missy olmadan son derece boş olacaktı.

Bu trajedi, aynı zamanda Mack'in Tanrı ile olan ilişkisindeki uçurumu derinleştirmişti, fakat Mack bu büyüyen ayrılma duygusunu önemsemiyordu. Bunun yerine stoacı, katı bir inanca sarılmaya çalışıyordu ve Mack her ne kadar bunda biraz teselli ve huzur bulduysa da, bu inanç ayaklarının çamura saplandığı ve sessiz çığlıklarının kıymetli Missy'sini kurtaramadığı kâbuslar görmesine son veremedi. Kötü rüyaları artık daha az görüyor, yavaş yavaş Missy'nin kahkahaları ve neşeli anılarla dolu rüyalar görüyor, fakat bu tür rüyalardan ötürü suçluluk hissediyordu.

Bu yüzden Mack'in, Tanrı'dan barakada buluşmalarını söyleyen bir not aldığında bu hiç de önemsiz bir olay değildi. Tanrı hiç not yazar mı? Ve buluşma yeri olarak neden barakayı - en büyük kederinin simgesini - seçmişti? Tanrı onunla buluşacak çok daha iyi yerlere sahipti. Aklından katilin kendisiyle alay etmekte veya onu barakaya çekerek ailesini korumasız bırakmaya çalışmakta olabileceği düşüncesi geçti. Bu not belki de yalnızca zalimce bir şakaydı. Fakat öyleyse neden altında Tanrı yazıyordu?

Mack, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, notun Tanrı'dan gelmiş olabileceği olasılığını da aklından çıkaramıyordu, Tanrı'nın insanlara not göndermesi düşüncesi aldığı ilahiyat eğitimine pek uymasa da. Eğitim gördüğü ilahiyat fakültesinde ona Tanrı'nın çağdaş insanlarla doğrudan iletişim kurmaya kesinlikle son verdiği, bunun yerine onların, elbette doğru biçimde yorumlanan, Kitabı Mukaddes'te yazılanlara uymalarını sağlamayı tercih ettiği öğretilmişti. Tanrı'nın sözleri kâğıda dökülmüştü ve o kâğıdın bile uygun yetkililer ile akıllı kişiler tarafından ılımlılaştırılıp deşifre edilmesi gerekiyordu. Tanrı ile doğrudan iletişim kurmak yalnızca eski ve medenileşmemiş insanlara özgü bir şeymiş gibiydi; eğitimli Batılıların Tanrı ile ilişkileri ise dolaylıydı ve akil insanlar tarafından kontrol ediliyordu. İnsanlar Tanrı'yı bir posta kutusunda değil, bir kitapta, özellikle de kenarı yaldızlı deri kaplı olanında, görmek istiyordu.

Mack notu düşündükçe kafası daha da karışıyor ve gittikçe daha çok sinirleniyordu. Lanet olası notu kim göndermişti? Gönderenin Tanrı, katil veya bir muzip olmasının ne önemi vardı ki? Olaya hangi açıdan bakarsa baksın kendisiyle bir oyuncak gibi oynandığını düşünüyordu. Ne olursa olsun, Tanrı'nın sözlerine uymanın ne yararı olmuştu? Onun sözlerini dinlemek bakın onu hangi noktaya getirmişti.

Mack, tüm öfkesine ve yaşadığı bunalıma rağmen, bazı cevaplara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bir çıkmazda olduğunun farkındaydı ve Pazar ayinlerinde

okuduğu dualar ve ilahiler, geçmişte ediyorduysa da, artık fayda etmiyordu. Münzevi ruhaniliğin, belki yalnızca Nan dışında, tanıdığı hiç kimsenin yaşamını değiştirdiğini düşünmüyordu. Nan zaten özel biriydi. Tanrı belki de onu gerçekten seviyordu. Neticede Nan kendisi gibi kaçık biri değildi. Mack Tanrı'dan, Tanrı'nın dininden, ona göre gerçek anlamda hiçbir fark yaratmayan veya değişime yol açmayan küçük dinî sosyal topluluklardan bıkmıştı. Evet, Mack daha fazlasını istiyordu ve beklediğinden çok daha fazlasını almak üzereydi.

BİLİN BAKALIM AKŞAM YEMEĞİNE KİM GELİYOR?

Biz insanlar, düşündüklerimizin aksi yönündeki kanıtları göz ardı ederiz. Yani kendi yargımızın doğruluğundan, bizim söylediğimizi teyit etmeyen kanıtları geçersiz sayacak kadar eminizdir. Doğru sayılmayı hak eden hiçbir şeye bu şekilde varılamaz.

- Marilynne Robinson, The Death of Adam

Kimi zaman, normalde kesinlikle mantıksız sayılan bir şeylere inanmayı seçersiniz. Bu, o şeyin gerçekten mantıksız olduğu değil, kesinlikle mantıklı olmadığı anlamına gelir. Elbette mantık ötesi denen bir durum vardır: Gerçekliğin veya verilere dayalı mantığın normal tanımlarının ötesindeki bir neden; yalnızca gerçekliğin büyük resmini görebildiğiniz zaman bir anlam ifade eden bir şey. Belki de inanç bu tanıma uymaktadır.

Mack pek çok şeyden emin değildi, fakat posta kutusuna giden buzlu yola karşı verdiği mücadeleden sonraki günlerde zaman zaman, not için akla yatkın üç açıklama olduğuna kalben ve zihnen inanıyordu. Not, kulağa saçma gelse de, ya Tanrı'dan, ya zalim bir şakacıdan ya da Missy'nin katilinden gelmişti. Her hâlükârda not gündüzleri aklından, geceleri de rüyalarından bir an için bile çıkmıyordu.

Gizlice, sonraki hafta sonunda barakaya gitmenin planlarını yaptı. Başta bundan kimseye, hatta Nan'e bile bahsetmedi. Bu düşüncesini açıkladığında yapabileceği herhangi bir geçerli savunma yoktu ve dışarıya çıkamaması için kapının üzerine kilitlenebileceğinden çekiniyordu. Neticede bu tür bir konuşmanın hiçbir sonuca varmadan yalnızca daha fazla acı getireceğine karar verdi. Kendi kendine, "bunu Nan'in iyiliği için ona söylemiyorum," dedi. Ayrıca, notu açıklaması karısından bazı sırlar - doğruluğunu kendi zihninde kanıtladığı sırlar - saklamış olduğu anlamına gelecekti. Dürüstlük bazen inanılmaz derecede zararlı olabiliyordu ne de olsa.

Yaklaşan yolculuğunun doğruluğundan emin olan Mack, herhangi bir kuşku uyandırmadan aileyi hafta sonu için evden uzaklaştırmanın yollarını bulmaya çalıştı. Az da olsa katilin onu kasabanın dışına çekerek ailesini savunmasız yakalama olasılığı vardı ve Mack'in böyle bir şeye izin vermesi mümkün değildi. Fakat Mack ne yapacağını bilemiyordu. Nan, niyetini açıklayamayacağı kadar akıllı biriydi ve niyetini açıklaması, yanıtlamaya hazır olmadığı soruların gelmesine neden olacaktı.

Neyse ki bir çözüm sunan Nan oldu. Nan, uzun zamandır Washington sahilinin açıklarındaki San Juan Adası'ndaki kız kardeşini ziyaret etmeyi planlıyordu. Kız kardeşinin eşi bir çocuk psikologuydu ve Nan, Kate'in gittikçe artan anti-sosyal davranışları hakkında onun görüşlerini almanın oldukça yararlı olabileceğini düşünmüştü, zira ne o ne de Mack, Kate'e bir türlü erişemiyordu. Nan bu yolculuk planından bahsettiğinde Mack cevap vermek için neredeyse sabırsızlanmıştı.

"Elbette gidiyorsunuz," dedi bir solukta. Nan böyle bir cevap beklemiyordu ve ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Yani," diye bocaladı, "bence çok iyi bir fikir. Hepinizi çok özleyeceğim, ama sanırım birkaç gün yalnız kalsam ölmem, ayrıca yapacak çok işim var zaten." Nan omzunu silkti, muhtemelen gidiş yolunun bu kadar kolay biçimde açılmasına sevinerek.

"Özellikle buradan birkaç günlüğüne uzaklaşmanın Kate'e iyi geleceğini düşünüyorum," diye ekledi Nan ve Mack de kafasını salladı.

Nan, kız kardeşine telefon etti ve seyahat ayarlandı. Evde birdenbire baş döndürücü bir hareketlilik başladı. Josh ve Kate bu yolculuk fikrini çok sevdi; bu, bahar tatillerini bir hafta uzatacaktı. Kuzenlerini ziyaret etmeyi çok seviyorlardı ve fikri hemen kabul etmişlerdi, ama başka seçenekleri olmadığı için değil.

Mack gizlice Willie'yi aradı ve çok fazla bilgi vermemeye çalışarak arkadaşının dört çekerli cipini ödünç alıp alamayacağını sordu. Karavanı Nan alacağı için, Ulusal Park'ın çok büyük ihtimalle çamur deryasına dönmüş çukurlarla dolu yollarını aşabilmek için kendisinin küçük arabasından daha iyi bir araca ihtiyacı vardı. Mack'in tuhaf ricası doğal olarak Willie'nin onu soru yağmuruna tutmasına neden oldu, Mack de bütün sorulara elinden geldiğince kaçamak cevaplar verdi. Willie, Mack'e niyetinin barakaya gitmek mi olduğunu açık açık sorduğunda Mack, sorularını o anda yanıtlayamayacağını, ertesi sabah Willie araçları değiştirmeye geldiğinde her şeyi açıklayacağını söyledi.

Perşembe günü öğleden sonra Mack, Nan, Kate ve Josh'u öperek ve kucaklayarak yolcu etti ve ardından yavaş yavaş, Oregon'un kuzeydoğusuna - kâbuslarının yerine - yapacağı uzun yolculuğun hazırlıklarına girişti. Daveti eğer gerçekten de Tanrı yapmışsa pek fazla bir şeye ihtiyacı olmayacağını düşündü, ama yine de her ihtimale karşı bir soğutucuyu gideceğinden daha fazla mesafe için yeterli yiyecek içecekle doldurdu, ardından çantasına bir uyku tulumu, birkaç mum ve lazım olabilecek birkaç parça eşya daha koydu. Tamamen aptal yerine konmuş olabileceği veya bunun iğrenç bir şaka olması olasılığı da kuşkusuz yok değildi, fakat böyle bir durumda hemen geri dönmesi için önünde bir engel olmayacaktı. Kapının çalması Mack'in dikkat yoğunluğunu dağıttı, gelenin Willie olduğunu görebiliyordu. Konuşmaları muhtemelen Willie'yi o kadar şaşırtmıştı ki erkenden gelmişti. Nan'in yola çıkmış olması Mack'i çok rahatlatmıştı.

"Buradayım Willie. Mutfakta," diye bağırdı Mack.

Willie başını koridorun köşesinden uzatıp Mack'in dağıttığı ortalığa bakarak kafasını salladı. Kapının pervazına dayanıp kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, cipi getirdim ve deposu da dolu, ama bana tam olarak ne olup bittiğini anlatana kadar anahtarları vermeyeceğim."

Mack, eşyalarını birkaç çantaya tıkmaya devam etti. Arkadaşına yalan söylemesinin anlamının olmadığını biliyordu ve cipe ihtiyacı vardı. "Barakaya gideceğim Willie."

"O kısmını zaten biliyorum. Öğrenmek istediğim şey neden oraya gitmek istediğin, özellikle de yılın bu döneminde. İhtiyar cipimin bile bizi oradaki yollarda götürebileceğini sanmıyorum. Her ihtimale karşı belki ihtiyacımız olur diye bagaja zincir koydum."

Mack, Willie'ye bakmadan çalışma odasına geçti, küçük teneke kutunun kapağını açtı ve notu çıkardı. Mutfağa dönüp notu Willie'ye uzattı. Arkadaşı kâğıdı açıp sessizce okudu. "Vay canına, sana böyle bir şeyi nasıl bir kaçık yazar? Bu Baba da kim oluyor ya?"

"Bilirsin işte canım, Baba - Nan'in Tanrı'ya verdiği isim." Mack omuzlarını silkti, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Notu geri alıp gömleğinin cebine koydu.

"Dur bakalım, bu notun gerçekten de Tanrı'dan geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Mack durdu ve dönüp "Willie'ye baktı. Çantalarını hazırlamayı tamamlamıştı. "Willie, bu konuda ne düşüneceğimden emin değilim. Önce bunun kötü bir şaka olduğunu düşündüm ve sinirden karnıma ağrılar girdi. Belki de iş artık benden çıktı. Kulağa delilik gibi geldiğini biliyorum, ama bir şekilde oraya gidip bunu yazanı bulmak istiyorum. Gitmeliyim Willie, yoksa bu not beni çıldırtacak."

"Katilin yazmış olabileceğini düşündün mü? Ya seni tuzağa düşürmeye çalışıyorsa?"

"Elbette düşündüm. Aslında bir yandan da öyle olmasını dilemiyor değilim. Onunla görülecek bir hesabım var," dedi sert bir ifadeyle ve duraksadı. "Ama bu ihtimal bana pek mantıklı gelmiyor. Katilin notun altına Baba yazacağını sanmam. Bunu yazacak kişinin ailemizi gerçekten de çok iyi tanıması gerekir."

Willie afalladı.

Mack konuşmaya devam etti, "Bizi, ailemizi bu kadar iyi tanımayan biri asla öyle bir not göndermez. Bu yüzden notu gönderen... bence... Tanrıdan başkası değil."

"Ama Tanrı böyle şeyler yapmaz. En azından ben bugüne kadar O'nun kimseye bir not gönderdiğini duymadım. Yapamayacağı için değil elbette, ne demek istediğimi biliyorsun. Ve Tanrı senin barakaya dönmeni neden istesin ki? Aklıma daha kötü bir yer gelmiyor..." Aralarında duran sessizlik rahatsızlık verici boyuta ulaştı.

Mack mutfak tezgâhına dayandı ve yeniden konuşmaya başlamadan önce yerdeki bir deliğe uzun uzun baktı. "Bilmiyorum Willie. Bir yanım Tanrı'nın beni bir not gönderecek kadar düşündüğüne inanmak istiyor. Kafam çok karışık, bu kadar zamandan sonra bile. Ne düşüneceğimi bilemiyorum ve işler iyiye de gitmiyor. Kate'i kaybetmekte olduğumuzu hissediyorum ve bu beni mahvediyor. Belki de Missy'nin başına gelenler Tanrı'nın babama yaptıklarım için bana verdiği cezadır. Bilemiyorum." Karşısında dünyada onun için, Nan dışında, herkesten fazla endişelenen bir adam duruyordu. "Bildiğim tek şey, oraya geri dönmem gerektiği."

Willie konuşmadan önce yine bir sessizlik oldu. "Öyleyse ne zaman yola çıkıyoruz?"

Arkadaşının onun çılgınlığına dâhil olma isteği Mack'i derinden etkiledi. "Sağol dostum, ama gerçekten bunu yalnız başıma yapmalıyım."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum," diye cevapladı Willie, arkasını dönüp mutfaktan çıkarken. Kısa bir süre sonra ellerinde bir tabanca ve bir mermi kutusuyla döndü. Elindekileri yavaşça tezgâhın üzerine koydu. "Seni gitmemeye ikna edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Tabancayı nasıl kullanacağını biliyorsundur sanırım."

Mack silaha baktı. Willie'nin niyetinin iyi olduğunu ve yardım etmeye çalıştığını biliyordu. "Willie, bunu yapamam. Otuz yıldır elime silah almadım ve şimdi de almaya niyetim yok. O zamandan beri öğrendiğim bir şey varsa, bir sorunu şiddet kullanarak çözmeye çalışmanın beni daima daha kötü bir sorunla baş başa bıraktığıdır."

"Notu yazan Missy'nin katiliyse? Orada seni bekliyorsa? O zaman ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum, Willie. Sanırım şansımı deneyeceğim."

"Fakat bu durumda savunmasız olacaksın. Onun aklında veya elinde neler olduğunu söylemeye gerek yok. Al şunu Mack." Willie, tezgâhın üzerindeki tabancayı ve mermi kutusunu ona doğru itti. "Kullanmak zorunda değilsin."

Mack silaha baktı ve bir süre düşündükten sonra yavaşça uzanıp tabancayı ve mermileri özenle cebine koydu. "Pekâlâ, her ihtimale karşı." Sonra gidip eşyalarını aldı ve kolları dolu halde dışarıyı çıkıp cipe doğru yürüdü. Willie, geride kalan havlu kumaşından büyük çantayı yüklendi, çanta beklediğinden ağırdı ve homurdanarak çantayı kapının önüne taşıdı.

"Vay anasını, Mack, Tanrı'nın orada olduğunu düşünüyorsan neden bu kadar şey götürüyorsun?"

Mack hüzünlü biçimde gülümsedi, "Tedbirsiz gitmek istemedim. Bilirsin işte, her şeye karşı hazırlıklı olmalıyım."

Evden çıkıp cipin durduğu garaj ile sokak arasındaki yola gittiler. Willie arabanın anahtarlarını cebinden çıkarıp Mack'e uzattı.

"Evet," diye sessizliği bozdu Willie, "herkes nerede böyle ve Nan senin barakaya gitmene ne dedi? Onun bu durumdan memnun olduğunu düşünemiyorum."

"Nan çocuklarla birlikte adadaki kız kardeşini ziyaret etmeye gitti ve... ona gideceğimi söylemedim," diye itiraf etti Mack.

Willie çok şaşırdı. "Ne! Ondan asla bir şey saklamazsım Ona yalan söylediğine inanamıyorum!"

"Ona yalan söylemedim," diye itiraz etti Mack.

"Her şeye burnumu soktuğum için özür dilerim," diye toparlamaya çalıştı Willie. "Pekâlâ, ona bütün gerçeği anlatmadığın için yalan söylemiş sayılmazsın. Evet, tabii, bunu anlayışla karşılayacaktır." Gözlerini devirdi.

Mack, bir anlık tartışmanın üzerinde çok durmadı ve eve gidip çalışma odasına girdi. Odada arabasının ve evin yedek anahtarlarını buldu ve bir an tereddüt ettikten sonra küçük teneke kutuyu da yanına aldı. Sonra evden çıkıp Willie'nin yanına gitti.

"Peki, sence neye benziyor?" diye gülerek sordu Willie, Mack yaklaşırken.

"Kim?" diye sordu Mack.

"Tanrı elbette. Yani lütfedip kendisini gösterirse karşında nasıl birini bulacağını düşünüyorsun? Vay canına, korkudan ödünün patladığını - ardından da O'nun gerçekten de Tanrı olup olmadığını sorduğunu, ardından bütün sorularının cevaplarını istediğini görebiliyorum."

Mack bu sahneyi gözünde canlandırınca sırıttı. "Bilmiyorum. Belki de gerçekten yalnızca parlak bir ışıktır. O'nu her zaman uzun beyaz sakalı olan gerçekten de dev gibi bir büyükbaba gibi hayal etmişimdir, Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi'ndeki Gandalf gibi.

Omuzlarını silkti ve Willie'ye yedek anahtarları uzattı, ardından kısaca kucaklaştılar. Willie, Mack'in arabasına atlayıp dikiz aynasını kendisine göre ayarladı.

"Eğer ortaya çıkarsa benden selam söyle," dedi Willie gülümseyerek. "Benim de birkaç sorum olduğunu söyle. Ve Mack, O'nu kızdırma sakın." İkisi de kahkaha patlattı. "Cidden," diye devam etti Willie, "senin için endişeleniyorum dostum. Keşke ben de yanında gelseydim veya en azından Nan veya başka biri. Umarım orada ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin. Senin için bir- iki dua edeceğim."

"Sağol Willie. Ben de seni seviyorum." Willie ayrılırken ona el salladı. Arkadaşının sözünü tutacağını biliyordu. Muhtemelen bildiği bütün duaları okuyacaktı.

Willie köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi, sonra notu gömleğinin cebinden çıkarıp bir kez daha okudu ve yolcu koltuğunun üzerinde, diğer eşyaların arasında duran küçük teneke kutunun içine koydu. Arabanın kapılarını kilitleyerek eve girdi ve uykusuz bir gece geçirdi.

Cuma günü şafaktan önce Mack kasabadan çıkmıştı ve 84 numaralı karayolunda ilerlemekteydi. Önceki akşam Nan telefon açıp kız kardeşinin evine sağ salim vardıklarını söylemişti ve Mack karısının en azından Pazar gününe kadar bir daha telefon açmayacağını düşünüyordu. Her ihtimale karşı ev telefonunu cep telefonuna yönlendirmişti.

Üç buçuk yıl önce gittikleri yolu izledi, bu kez birkaç ufak değişiklik yaparak: Çok fazla tuvalet molası vermedi ve Multnomah Şelalesi'nden geçerken şelaleye dönüp bakmadı. Missy kaybolduktan sonra o yerle ilgili hiçbir şey hatırlamamaya çalışmış, duygularını kalbinin derinliklerine hapsetmişti.

Gorge kasabasına uzanan geniş düzlükte Mack, bilincine girmeye başlayan sinsi bir panik hissetti. Yapmakta olduğu şey üzerinde düşünmemeye çalışmıştı, fakat bastırılmış duygular ve korkular betonun altından çıkan otlar gibi çıkıyordu. Gözleri kararda ve her yokuşta geri dönüp eve gitme düşüncesiyle mücadele ederken elleriyle direksiyonu sıkıca kavradı. Doğrudan acısının merkezine, yaşama duygusunu tüketmiş olan Büyük Kederin tam kalbine gitmekte olduğunu biliyordu. Gözlerinde yakıcı hatıralar canlanıyor, ağzına safra ve kan tadı gelerek içinde öfke dalgaları kabarıyordu.

Sonunda La Grande'ye vardı, burada deposunu doldurdu ve 82 numaralı karayolundan Joseph kasabasına doğru koyuldu. Durup Tommy'e ayaküstü uğramak istedi, ama sonra vazgeçti. Kaçığın teki olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Yoluna devam etmeye karar verdi.

Yol kalabalık değildi ve Imnaha yolu ile diğer küçük yollar, yılın bu zamanına göre oldukça temiz ve kuruydu, hava beklediğinden daha sıcaktı. İlerledikçe sanki daha yavaş gidiyormuş gibi geliyordu, sanki baraka onun yaklaşmasını istemiyor gibiydi. Onu barakaya götürecek patikaya giden son birkaç mili tırmanırken cip kar sınırını aştı. Motor gürültüsünün arasında tekerlerin derinleşen kar ve buzlan inatçı biçimde ezerek çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Birkaç kez yanlış yola girip geri döndükten sonra öğlene doğru patikaya vardı ve arabayı patikanın hemen başında, kolay kolay görünmeyen bir yere park etti.

Orada arabanın içerisinde kendisini aptallık yapmakla suçlayarak yaklaşık beş dakika boyunca oturdu. Joseph'ten sonra kat ettiği her milde yaşadıkları gözlerinin önüne tüm canlılığıyla gelmişti ve artık zihinsel olarak daha fazla ileriye gitmeyi istemediğinden emindi. Fakat içindeki büyük gitme isteği karşı konulmazdı. Kendisiyle tartışırken bile paltosunun düğmelerini ilikledi ve uzanıp deri eldivenlerini aldı.

Dışarı çıkıp patikadan aşağı doğru baktı, her şeyi arabada bırakıp göle kadar olan yaklaşık bir buçuk millik yolu yürümeye karar verdi; böylece en azından oradan ayrılmak için arabaya döndüğünde, ki artık hızlı bir dönüş planlıyordu, yokuştan bir şeyleri çıkarmak zorunda kalmayacaktı.

Hava, nefesinin çıkardığı buhar havada uzun süre duracak kadar soğuktu ve kar yağacağa benziyordu. Karnında hissetmeye başlamış olduğu ağrı sonunda onu paniğe sürükledi. Yalnızca beş adım attıktan sonra durdu ve öyle bir kusacak gibi oldu ki dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen bana yardım et!" diye inledi. Ayakları titreyerek ayağa kalktı ve arabadan bir adım daha uzaklaştı. Sonra yine durdu ve geri döndü. Yolcu kapısını açıp içeri uzandı, küçük teneke kutuyu bulana kadar koltuğun altını üstüne getirdi. Kutunun kapağını açtı ve aradığı şeyi, Missy'nin en sevdiği fotoğrafını, buldu ve notla birlikte kutudan çıkardı. Kapağını kapatarak kutuyu koltuğun üzerine koydu. Bir an duraksayıp gözlerini eldiven kutusuna dikti. Sonunda kutuyu açıp Willie'nin silahını eline aldı, silahın dolu ve emniyetinin kapalı olduğundan emin oldu. Arabadan çıkıp kapıyı kapattı, elini paltosunun altına sokup silahı kemerinin arka

kısmına soktu. Dönüp patikayı bir kez daha karşısına aldı, notla birlikte gömleğinin cebine koymadan önce Missy'nin fotoğrafına son bir kez daha bakarak. Onu ölmüş halde bulurlarsa en azından aklında kimin olduğunu anlayacaklardı.

Buzlu ve kaygan taşlarla dolu patika çok tehlikeliydi. Sıklaşan ormana doğru indikçe her adımını büyük bir dikkatle atıyordu, Etrafta insanı ürküten bir sessizlik vardı. Kulağına yalnızca adımlarının kar üzerinde çıkardığı katırtı kuturtular ve ağır nefesinin sesi geliyordu. Mack, izlenmekte olduğu hissine kapıldı ve hatta bir keresinde etrafta kimsenin olup olmadığını görmek için hızla arkasına döndü. O ne kadar dönüp cipe doğru koşmayı istese de, patikadan aşağıya inip sık ağaçların loş karanlığına girmeye kararlı ayaklarının sanki kendi iradeleri vardı.

Aniden yakınından hızla bir şey geçti. Ürktü. Sesini çıkarmadan, dikkat kesilerek olduğu yerde kaldı. Kalbi hızla çarparak ve ağzı birden kuruyarak elini yavaşça arkasına uzatıp kemerinden tabancayı çıkardı. Tabancanın emniyet kilidini açarak gözlerini karanlık çalılıklara dikti, sesin nereden geldiğini gösterecek ve içindeki adrenalin hücumunu durduracak bir şeyler görmeye veya duymaya çalışarak. Fakat hareket eden şey her ne ise artık durmuştu. Onu mu bekliyordu? Her ihtimale karşı birkaç dakika kıpırdamadan durdu, ardından elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalışarak patikadan aşağı ağır ağır inmeye devam etti.

Orman sanki onu kuşatıyor gibiydi ve ciddi ciddi yanlış yola girmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Gözünün ucuyla bir hareketlilik daha gördü ve hemen yere çökerek yakındaki bir ağacın alt dallarına bakındı. Çalıların içine hayalet gibi, gölgeye benzer bir şey girmişti. Ya da böyle bir şeyi hayal mi etmişti? Yine kılını kıpırdatmadan bekledi. Hareket eden şey Tanrı mıydı yoksa? Emin olamadı. Belki de bir hayvandı. Orada kurtlar olup olmadığını hatırlayamadı, ses bir geyikten veya kanada geyiğinden geliyor olabilirdi. Sonra aklına getirmemeye çalıştığı seçeneği düşündü, "Ya korktuğu gibiyse? Ya tuzağa düşürüldüyse? Ama ne için?"

Silahı ateş etmeye hazır halde saklandığı yerden yavaşça doğruldu, ileri doğru bir adım atar atmaz arkasındaki çalılıktan müthiş bir ses geldi. Mack havaya zıpladı, çok korkmuştu ve ölümüne kavga etmeye hazırdı, fakat tetiği çekmeden önce patikanın yukarısında hızla kaçan bir porsuğun kıçını gördü. Tutmakta olduğunun farkında olmadığı nefesini yavaşça verdi, silahını indirdi ve kafasını salladı. Cesur Mack, birden ormandaki korkmuş bir çocuğa dönüşüvermişti. Emniyet kilidini kapatarak silahı kemerine soktu. "Birilerinin canını yakabilirdim," diye düşündü, rahatlayarak.

Derin bir nefes daha alıp yavaşça vererek kendisini sakinleştirdi. Korkuyla olan sınavını verdiğini düşünerek, hissettiğinden daha emin görünmeye çalışarak patikadan aşağıya inmeye devam etti. Bu kadar yolu boşuna gelmemiş olmayı ümit etti. Eğer Tanrı onu orada gerçekten bekliyorsa bu kadar korkuyu yaşamaya dünden razıydı.

Birkaç dönüşten sonra ağaçların içerisinden açık bir alana çıktı. Yokuşun dibinde onu yine gördü - barakayı. Gözlerini barakaya dikerek öylece durdu, karnı bir hareket ve kargaşa topuna dönüşmüştü. Dışarıdan bakıldığında kış mevsiminin yapraklarını döktüğü ağaçlar ve etrafı kaplayan beyaz kar örtüsü dışında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Baraka cansız ve boş görünüyordu, fakat gözlerini dikerek baktığında Mack'in gözüne, bir an için doğrudan yüzüne bakan şeytanî bir yüz gibi gelmişti. Mack, içinde hissettiği artan paniği umursamayarak, son otuz metreyi kararlılıkla aşıp kapının eşiğine geldi.

Bu kapının önünde en son durduğu zamanla ilgili anıları ve yaşadığı korku birden hücum etti, bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı açtı. "Merhaba?" dedi, çok bağırmadan. Boğazını temizleyip bir kez daha seslendi, bu kez daha yüksek sesle. "Merhaba? Kimse yok mu?" Sesi içerideki boşlukta yankılandı. Cesaretini daha da toplayarak eşiği tamamen aşıp durdu.

Gözleri loş ışığa alışırken, kırık pencerelerden içeri süzülen ikindi ışığının altında odanın ayrıntılarını seçmeye başladı. Ana odaya girdiğinde eski sandalyeleri ve masayı tanıdı. Mack, gözlerini bakmayı kaldıramayacağı noktaya çevirmekten alıkoyamıyordu. Aradan birkaç yıl geçmesine rağmen Missy'nin elbisesini buldukları şöminenin yanında tahta zeminin üzerindeki solmuş kan lekesi hâlâ net biçimde görünüyordu. "Çok. özür dilerim tatlım." Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

Sonunda kalbi yerinden fırlayarak, bastırılmış öfkesini duygularının kayalık kanyonlarından aşağı boşalttı. Gözlerini gökyüzüne çevirerek kederli sorularını haykırdı. "Neden? Bunun olmasına neden izin verdin? Beni buraya neden getirdin? Seninle buluşabileceğim o kadar yer varken neden burası? Bebeğimi öldürmen yetmedi mi? Benimle de oynaman mı gerekiyor?" Mack, öfkesini kontrol edemeyerek, en yakınındaki sandalyeyi alıp pencereye fırlattı. Cam paramparça oldu. Sandalyenin ayaklarından birini söküp eline alarak her şeyi parçalamaya

başladı. Gazabını bu berbat yere dökerken dudaklarından çaresizlik ve öfke iniltileri dökülüyordu. "Senden nefret ediyorum!" Bitkin düşene kadar öfkesini çılgınlar gibi döküp durdu.

Çaresiz ve yıkık bir halde kan lekesinin yanına yığıldı. Lekeye özenle dokundu. Missy'sinden geriye kalan tek şey buydu. Kızının yanına uzandığında parmaklarını rengi solmuş lekenin üzerinde narince gezdirerek yumuşak bir sesle fısıldadı, "Missy, çok özür dilerim. Seni koruyamadığım için özür dilerim. Seni bulamadığım için özür dilerim."

Bitkin haldeyken bile öfkesi kabarmaya devam ediyordu ve bir kez daha, barakanın çatısının yukarılarında bir yerde olduğunu hayal ettiği kayıtsız Tanrı'yı hedef aldı. "Tanrım, onu bulup hak ettiği gibi gömmemize bile izin vermedin. Senden çok şey mi istedik?"

Karmaşık duygular akıp tükendiğinde öfkesinin yerini acı aldı, yaşadığı karmaşaya yeni bir keder dalgası katıldı. "Pekâlâ, neredesin? Benimle buluşmak istediğini düşünmüştüm. Evet, ben buradayım, Tanrım. Ya sen neredesin? Hiçbir yerde değilsin! Sana ihtiyacım olduğu

hiçbir zaman ortalıkta olmadın - küçük bir çocukken, Missy'i kaybettiğimde bile. Şimdi bile! Amma da 'Babaymışsın' ha!" Sözcükler ağzından peş peşe dökülüverdi.

Mack orada sessizliğin içerisinde öylece oturdu, odanın boşluğu ruhunu istila ederek. Cevaplanmayan soruları ve geniş suçlamaları onunla birlikte yere çöktü ve ardından bir keder çukuruna döküldü. Büyük Keder yine etrafını sardı ve bu boğucu duyguyu neredeyse sevinçle karşıladı. Bu acıyı tanıyordu. Bir arkadaşı kadar aşinaydı ona.

Mack, teninin üzerinde onu bir şeyler yapmaya teşvik eden silahın soğukluğunu hissedebiliyordu. Silahı belinden çıkardı, onunla ne yapacağından emin değildi. Kederlenmeye son vermek, bu acıyı hissetmeye son vermek, bir daha hiçbir şey hissedememek. İntihar? O anda bu seçenek çok cazip gelmişti. "Çok kolay olacak," diye geçirdi aklından. "Artık ne gözyaşı olacak ne de acı..." Gözlerini diktiği silahın arkasından yerde siyah bir yarığın açıldığını bile görebiliyordu, içindeki son ümit zerrelerini içine çeken bir karanlık. Kendisini öldürmek bir bakıma Tanrıya karşılık vermek olacaktı, tabii eğer Tanrı var idiyse.

Gökyüzünde bulutlar dağıldı ve ansızın bir güneş ışını çaresizliğini delerek odanın içine yayıldı. Ama... Nan ne olacaktı? Josh, Kate ya da Tyler ve Jon ne olacaktı? Kalbindeki sızıya son vermeyi ne kadar istese de onların acılarına yenisini ekleyemezdi.

Mack, duygusal olarak tükenmiş halde, silahın sunduğu seçenekleri değerlendirerek oturdu. Soğuk bir esinti yüzüne dokunarak geçti; bir yanı sadece uzanıp donarak ölmeyi istiyordu, çok yorgundu. Sırtını duvara dayadı ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "Seni seviyorum Missy. Seni çok seviyorum," diye mırıldanırken gözlerini kapadı. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

Yalnızca dakikalar sonra irkilerek uyandı. Uyuyakalmasına şaşırarak hızla ayağa kalktı. Silahını kemerine ve öfkesini de ruhunun en derin noktasına koyarak kapıya yöneldi. "Çok saçma! Ne aptalım! Tanrı'nın gerçekten de beni bir not gönderecek kadar umursayabileceğini düşünecek kadar aptalım!"

Açık kirişlerden gökyüzüne baktı. "Tükendim Tanrım," diye fısıldadı. "Buna devam edemeyeceğim. Seni her yerde aramaktan bıktım artık." Son cümleden

sonra kapıdan çıktı. Mack, artık bir daha Tanrıyı aramaya kalkışmama konusunda kararlıydı. Eğer Tanrı istiyorsa kendisi gelip Mack'i bulmak zorunda kalacaktı.

Elini cebine atıp posta kutusunda bulduğu notu çıkardı, küçük parçalara ayırdı ve parçaları parmaklarının arasından usulca bırakarak soğuk rüzgâra teslim etti. Yorgun ihtiyar Mack, sundurmadan inip ağır adımlar ve daha da ağırlaşmış bir kalple arabaya doğru yürümeye başladı.

Patikadan yukarıya doğru on beş metre yürümemişti ki arkasından ani bir sıcak hava dalgasının geçtiğini hissetti. Buz gibi soğuk sessizliği bir ötücü kuşun cıvıltısı bozdu. Önündeki yolun üzerindeki kar ve buz tabakası hızla eriyiverdi, sanki biri fön makinesi tutuyormuş gibi. Mack durup etrafındaki beyaz örtünün yerini parlak ışığa bırakmasını izledi. Baharın ilk üç haftasında olan biten her şey şimdi yalnızca otuz saniyede gerçekleşmişti. Gözlerini ovuşturdu ve bu hareketlilik girdabının ortasında kendini ayakta tutmaya çalıştı. Yağmaya başlamış olan kar bile yere tembelce süzülen ufacık çiçeklere dönüşmüştü.

Gördükleri elbette imkânsız şeylerdi. Kar yığınları erimişti, yolun kenarını ve ormanın gözlerinin görebildiği her yerini yazın açan kır çiçekleri kaplamıştı. Ağaçların arasından birbiri peşi sıra kızıl gerdanlar ve ispinozlar fırlıyordu. Önündeki yoldan sık sık sincaplar geçiyor, bazıları oturup bir süre onu izliyor, ardından yeraltındaki yuvalarına iniyordu. Hatta bir an ormanın içersindeki karanlık alanda genç bir erkek geyik gördüğünü düşündü, fakat tekrar baktığında geyik gitmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, havayı çiçek kokuları doldurmaya başladı; yalnızca yabani dağ çiçeklerinin insanı mest eden kokusu değil, güllerin, orkidelerin ve daha tropikal yerlerde bulunan türden diğer egzotik bitkilerin güzel kokulan.

Mack artık evi düşünmüyordu. İçini, sanki Pandora'nın Kutusu'nu açmış da deliliğe sürükleniyormuş gibi bir dehşet sardı. Ne yapacağını bilemeyerek, aklını kaçırmadığını gösterecek bir şeyler bulmaya çalışarak yavaşça arkasına döndü.

Sersemledi. Hemen hiçbir şey az önceki gibi değildi. Harap haldeki barakanın yerini, kendisiyle gölün tam ortasında duran sağlam, kütüklerden yapılmış çok güzel bir baraka almıştı. Baraka elle yontulmuş, her biri aynı boyda kesilmiş insan boyunda kütüklerden yapılmıştı.

Karanlık ve ürkütücü yüksek çalılıklar, dikenler ve şeytan pençelerinin yerine Mack'in görebildiği her şey artık kartpostal mükemmelliğindeydi. Bacasından ağır ağır kızıllaşan gökyüzüne uzanan duman, içeride birilerinin olduğunu gösteriyordu. Ön sundurmanın etrafında küçük beyaz bir çitle çevrilmiş bir gezinti yolu vardı. Yakınlardan - belki de içeriden - kahkaha sesi geliyordu, ama emin değildi.

Psikotik bir kopuş yaşamak muhtemelen böyle bir şeydi. "Aklımı yitiriyorum," diye fısıldadı kendi kendine Mack. "Bu olamaz. Bu gerçek değil."

Burası Mack'in ancak en güzel rüyalarında görebileceği türden bir yerdi ve bu da onu daha da kuşkulandırıyordu. Manzara harika, kokular mest ediciydi ve ayakları, sanki kendi akılları varmış gibi, onu gezinti yolundan sundurmanın önüne götürdü. Her yerde çiçekler açmıştı ve birbirine karışan çiçek ile keskin şifalı ot kokulan uzundur unutulmuş hatıralarını canlandırdı. Her zaman burnun insanı geçmişe götüren en iyi bağ olduğunu, unutulmuş geçmişe uzanmanın en sağlam köprünün koklama duyusu olduğunu duymuştu ve şimdi kendi çocukluğunun uzun süredir saklanmış hatıraları aklından hızla geçiyordu.

Sundurmaya gelince yine durdu. Sesler kesinlikle içeriden geliyordu. Sanki topunu komşusunun çiçek bahçesine kaçırmış küçük bir çocukmuş gibi içinde birden

duyduğu kaçma isteğini savuşturdu. "Peki ya Tanrı içerideyse, bunun pek faydası olmaz, değil mi?" Gözlerini kapadı ve halüsinasyonu ortadan kaldırıp gerçeğe dönüp dönemeyeceğini görebilmek için kafasını salladı. Ama gözlerini açtığında her şey olduğu gibi duruyordu. Ellerini çekinerek uzatarak parmaklığa dokundu. Evet, kesinlikle gerçekti.

Şimdi karşısında bir başka ikilem vardı. İçinde Tanrı'nın olabileceği bir evin veya bu durumda bir barakanın kapısına geldiğinizde ne yapmanız gerekir? Kapıyı çalmalı mısınız? Muhtemelen Tanrı, Mack'in dışarıda olduğunu biliyordu. Belki de yalnızca içeri girip kendini tanıtması gerekiyordu, ama bu da aynı ölçüde saçma geldi. Ve O'na nasıl hitap etmeliydi? O'na Baba mı, Yüce Varlık mı yoksa Bay Tanrı mı demeliydi ve en iyisi diz çöküp O'na ibadet etmesi mi olacaktı, bunu yapacak havada olmasa da.

Aklının dengesini sağlamaya çalışırken, içinde sönmüş olduğunu düşündüğü öfke yeniden alevlenmeye başladı. Artık Tanrı'ya nasıl hitap edeceğini umursamıyordu ve öfkesinden aldığı enerjiyle kapıya doğru yürüdü. Mack kapıyı sert biçimde çalıp neler olacağını görmeye karar verdi, fakat tam yumruğunu hazırlamış kapıya vuracaktı ki kapı sonuna kadar açıldı, karşısında yüzü parlayan Afrika kökenli Amerikalı bir kadın duruyordu.

İçgüdüsel olarak geri adım attı, ama çok geç kaldı. Kadın, bedeninden hiç beklenmeyen bir hızla aralarındaki mesafeyi aşıp Mack'i kollarına alıp havaya kaldırarak küçük bir çocuk gibi etrafında çevirdi. Tüm bunlar olurken, uzun zaman önce kaybettiği ve çok sevdiği bir akrabasını gören birinin coşkusuyla sürekli olarak adını - "Mackenzie Ailen Phillips" - haykırıyordu. Sonunda onu yere bıraktı, ellerini omuzlarına koyup ona şöyle bir bakmak için onu geriye doğru itti.

"Mack, inanamıyorum!" diye haykırdı. "Buradasın işte, kocaman adam olmuşsun. Uzun zamandır seni görmek için can atıyordum. Seni burada, yanımızda görmek çok güzel. O, seni ne kadar çok seviyorum!" Ve onu bir kez daha kollarına aldı.

Mack'in nutku tutulmuştu. Bu kadın, Mack'in sıkıca benimseyip uyguladığı görgü kurallarının hemen hepsini birkaç saniye içerisinde çiğnemişti. Fakat kadının ona bakışındaki ve ismini haykırışındaki bir şeyler onu da kadını gördüğüne aynı ölçüde memnun etmişti, her ne kadar onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri olmasa bile.

Kadından gelen koku birdenbire onu şaşkına çevirip sarstı. İçinde gardenya ve yasemin kokularının da olduğu çiçeklerin kokusuydu burnuna gelen, kesinlikle annesinin, küçük teneke kutuda sakladığı parfümdü. Bu fikri aklının ucuna belli belirsiz getirmişti ve şimdi etrafını saran koku ve bu kokunun uyandırdığı hayaller Mack'i sersemletti. Gözlerinin arka kısmında, kalbinin kapısını çalıyormuş gibi birikmekte olan gözyaşlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Belli ki gözyaşlarını kadın da görmüştü.

"Rahat ol tatlım, bırak aksın... Canının yandığını, öfkeli ve kafanın karışık olduğunu biliyorum. Bu yüzden rahat ol ve kendini kasma. Gözyaşlarını - 'şifalı suları' - birden boşaltmak ruha çok iyi gelir."

Mack gözlerinde yaşların birikmesini durduramasa da henüz akmalarına izin vermeye hazır değildi - hele bir de bu kadının yanında. Kendisini bütün gücüyle toplayarak duygularının karanlık deliğine düşmemeye çalıştı. Bu arada kadın da

kollarını onun öz be öz annesinin kollarıymış gibi uzatarak öylece duruyordu. Mack, havadaki sevgiyi hissedebiliyordu. Bu sevgi sıcak, davetkâr ve mest ediciydi.

"Hazır değil misin?" dedi kadın. "Sorun değil, her şey senin istediğin gibi ve istediğin zamanda olsun. Hadi, içeri gel. Paltonu alabilir miyim? Ve o silahı? Bu silaha gerçekten de ihtiyacın yok değil mi? Kimsenin canının yanmasını istemeyiz değil mi?"

Mack ne yapacağını veya söyleyeceğini bilemedi. Kimdi bu kadın? Ve her şeyi nasıl bilebiliyordu? Olduğu yerde çakılıp kaldı, ama yavaşça ve mekanik hareketlerle paltosunu çıkardı.

İri yarı siyah kadın paltosunu aldı ve Mack silahını da verdi. Kadın silahı sanki mikropluymuş gibi iki parmağının ucuyla kavradı. Kadın barakaya girmek için arkasını döndüğü anda arkasında ufak tefek, belli ki Asyalı bir kadın belirdi. "Dur, alayım şunları," diye şakıdı. Besbelli paltoyu ve silahı değil, başka bir şeyleri kast etmişti ve Mack gözünü açıp kapayıncaya kadar kadın burnunun dibine gelmişti. Mack, yanağına bir şeyin yumuşakça dokunduğunu hissettiğinde kaskatı kesildi. Hareket etmeden gözlerini aşağıya doğru dikti, kadının narin kristal bir şişe ve - Nan ve Kate makyaj yaparken gördüğüne benzeyen - küçük bir fırçayla yüzünden bir şeyleri çıkarmakla uğraştığını görebiliyordu.

Mack ne olup bittiğini soramadan kadın gülümsedi ve fısıldayarak "Mackenzie, hepimizin toplayacak kadar değer verdiğimiz bir şeyler vardır, değil mi?" dedi. Mack'in aklından küçük teneke kutusu geçti. "Ben gözyaşı toplarım" diye devam etti kadın.

Kadın geriye doğru adım atınca Mack gözlerini kısarak gayrihtiyarî onun tarafına doğru baktı, böyle yaparak sanki onu daha iyi görebilecekmiş gibi. Fakat tuhaf biçimde, ona odaklanmakta hâlâ zorlanıyordu; kadın neredeyse ışıkta parıldıyor gibiydi ve içeride pek esinti olmasa da saçları her yöne uçuşuyordu. Kadını gözünün ucuyla, doğrudan ona bakmaktan çok daha rahat görebiliyor gibiydi.

Mack daha sonra gözlerini kadından öteye dikti ve içeriden üçüncü bir kişinin çıkmış olduğunu gördü, bu kez bir adamdı. Adam Ortadoğuluya benziyordu ve üzerinde aletlerin asılı olduğu kemeri ve eldivenleriyle tam bir işçi gibi giyinmişti. Çok rahat görünüyordu, ellerini kavuşturmuş biçimde kapının pervazına yaslanmıştı, üzerinde talaşa bulanmış kot pantolon ve kaslı kollarını gösterecek biçimde dirseklerine kadar katlanmış kareli bir gömlek vardı. Yüz hatları oldukça hoştu, fakat pek de yakışıklı sayılmazdı - kalabalığın içinde göze çarpacak biri

değildi yani. Ama gözleri ve gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu ve Mack gözlerini ondan alamıyordu.

Mack, şaşkınlık içerisinde, yine geriye doğru adım attı. "İçeriden başka kimse çıkacak mı?" diye sordu biraz kısık bir sesle.

Üçü birbirine bakıp kahkaha attı. Mack de kendisini tutamayıp gülümsedi. "Hayır Mackenzie," diye kıkırdadı siyah kadın. "Hepimiz bu kadarız ve inan bana sayımız yeterli."

Mack yine Asyalı kadına bakmaya çalıştı. Bu sırım gibi kadının kuzey Çin, Nepal veyahut Moğol kökenli olabileceğini düşündü. Karar vermesi çok zordu çünkü bunun için kadını iyice görebilmesi gerekiyordu. Mack, kıyafetlerine bakarak, onun hizmetçi veya bahçıvan olabileceğini düşündü. Kuşağına eldivenler sokmuştu, öyle erkeklerin kullandığı kalın deri eldivenler değil, Mack'in evinde bahçe işlerini yaparken taktığı türden ince lastik eldivenler. Üzerinde kenarları desenli düz bir kot

- dizleri toz içerisindeydi - ve sarı, kırmızı ve mavi tonlarında parlak bir bluz vardı. Fakat Mack tüm bunları hayal meyal görüyordu, zira kadın onun görüş alanına bir girip bir çıkıyordu.

Adam içeri girip Mack'in omzuna dokundu, yanaklarından öpüp ona sıkıca sarıldı. Mack, adamın kendisini sevdiğini hemen anladı. Adam sarılmayı bıraktıktan sonra geriye döndü ve Asyalı bayan bir kez daha ona doğru yaklaştı, bu kez yüzünü ellerinin arasına aldı. Kadın yavaşça kendi yüzünü onunkine yaklaştırdı ve Mack tam kadının kendisini öpeceğini düşündüğü sırada durdu ve Mack'in gözlerinin içine baktı. Sonra gülümsedi ve kokuları Mack'in etrafında bir halka oluşturarak omuzlarından büyük bir yükü kaldırdı, sanki o ana kadar eşyalarını bir sırt çantasında taşımış gibi hissetti.

Mack birdenbire kendisini havadan bile hafif hissetti, sanki ayakları artık yere değmiyordu. Kadın onu sarılmadan, hatta dokunmadan kucaklıyordu sanki. Ayaklarının üzerinde durduğunu ve ayaklarının hâlâ yere değdiğini ancak kadın birkaç saniye sonra geri çekildiğinde fark etti.

"Ah, onu kafana takma," dedi siyah kadın, gülerek. "Herkes üzerinde aynı etkiyi bırakır."

"Hoşuma gitti," diye mırıldandı Mack ve üçü bir kez daha kahkahalara boğuldu, Mack de kendisini onlarla birlikte gülerken buldu.

Sonunda kıkırdamayı kestiklerinde iri yarı kadın kolunu Mack'in omuzlarına atıp onu kendisine doğru çekerek konuşmaya başladı. "Pekâlâ, senin kim olduğunu biliyoruz, ama yine de kendimizi sana tanıtmamız gerekiyor sanırım. Ben," ellerini gösterişli bir hareketle salladı, "buranın hizmetçisi ve aşçısıyım. Bana Elousia diyebilirsin."

"Elousia?" diye sordu Mack, hiçbir şey anlamayarak.

"Peki, bana Elousia demek zorunda değilsin; bu sadece benim çok sevdiğim bir isim ve benim için çok büyük anlamı var. Bu yüzden," kollarını kavuşturup bir elini sanki çok ciddi bir şey düşünüyormuş gibi çenesinin altına koydu, "beni Nan'in verdiği isimle çağırabilirsin."

"Ne? Herhalde şey demek istemedin..." Şimdi Mack daha da şaşırmış ve kafası son derece karışmıştı. Bu kişi kesinlikle notu gönderen Baba olamazdı. "Yani Baba demek istemedin değil mi?"

"Aynen öyle," diye cevapladı ve gülümsedi, bir şeyler söyleyecekmiş gibi duran Mack'in konuşmasını bekledi, ama Mack ağzını açamadı.

"Ve ben," diye araya girdi, otuzlu yaşlarda görünen ve Mack'ten çok az kısa duran adam. "Ben burada tamiratları yaparım. Tamir işlerini yapmaktan keyif alsam da, bu ikisinin de sana söyleyeceği gibi, yemek pişirmekten ve bahçe işleriyle uğraşmaktan da en az onlar kadar keyif alırım."

"Ortadoğululara benziyorsun, belki de Arapsındır?" diye tahminde bulundu.

"Aslında ben bu büyük ailenin üvey çocuğuyum. Tam olarak söylemek gerekirse Yahudi'yim, Yahuda soyundanım."

"Öyleyse..." Mack birden farkına vardığı şeyin şaşkınlığını yaşadı. "Öyleyse sen de..."

"İsa mı? Evet. Ve istersen bana İsa diyebilirsin. Neticede herkes beni bu isimle tanıyor. Annem bana Yeshua adını vermişti, ama bana Joshu, hatta Jesse de derler.

Mack şaşkınlık içerisinde sessizce öyle kalakaldı. Gördüğü ve dinlediği şeyler aklın sınırlarını aşıyordu. Her şey o kadar imkânsızdı ki... ama oradaydı işte, yoksa gerçekten de orada mıydı? Birden bayılacak gibi oldu. Duyduğu her şeyi kafasında bir yerlere oturtmaya çalışıyordu. Tam dizlerinin üzerine çökmek üzereydi ki, Asyalı kadın ona yaklaşarak dikkatini başka yöne çekti.

"Ve benim adım da Sarayu," dedi kafasını hafifçe öne eğip gülümseyerek. "Bahçıvanım, tabii başka işlerle de ilgileniyorum."

Mack ne yapacağına karar vermeye çalışırken aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Bunlardan biri Tanrı mıydı? Ya bunlar sadece birer halüsinasyon veya melekse, ya Tanrı sonra gelecekse? Bu çok can sıkıcı olabilirdi. Üç kişi olduklarına göre belki de bu Teslis gibi bir şeydi. Ama iki kadın ve bir erkek vardı ve hiçbiri de beyaz değildi. Ayrıca neden Tanrı'nın illa da beyaz olduğunu düşünmüştü ki? Kafasının iyice karışmakta olduğunu biliyordu, bu yüzden cevabını en çok merak ettiği soruyu sordu.

"Bu durumda," güçlükle konuşuyordu, "hanginiz Tanrı?"

"Ben," dedi üçü aynı anda. Mack sırasıyla hepsine baktı, gördüklerini ve duyduklarını kavrayamasa da her nedense onlara inandı.

BİR PARÇA Pİ

Tanrı'nın gücü ne olursa olsun, O'nun esas özelliği mutlak Efendi veya Yüce olması değildir. O'nun esas özelliği, kendisini insanların algılayabileceği düzeye getirmesi ve kendisine sınırlar koymasıdır.

- Jacques Ellul, Anarchy and Christianity

Evet Mackenzie, orada öyle ağzını açmış altına kaçırmışsın gibi aval aval bakıp durma," dedi siyah kadın, dönüp mutfağa doğru yürürken, sürekli konuşuyordu. "Haydi benimle gel de ben akşam yemeğini hazırlarken biraz sohbet edelim. Ya da konuşmak istemiyorsan başka bir şeyler de yapabilirsin. Barakanın arkasında," ona bakmadan ve soluk almadan konuşarak çatının yukarısını işaret ederek, "teknenin yanında kamıştan bir olta var, istersen onunla gölde alabalık tutabilirsin."

Kadın kapıda durup İsa'yı öptü. "Ama unutma," dedi tekrar Mack'e dönerek, "tuttuklarını kendin temizleyeceksin." Ardından hafifçe gülümsedi, kolunda Mack'in paltosu ve kendinden bir kol boyu ötede hâlâ iki parmağıyla tuttuğu silahla barakaya girdi.

Mack gerçekten de ağzı açık halde öylece duruyordu ve yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yapışmıştı. İsa'nın yanına gelip kolunu omzuna atmasını pek fark etmedi bile. Sarayu ise sanki buharlaşıp uçmuştu.

"Harika biri değil mi!" diye haykırdı İsa, Mack'e sırıtarak.

Mack dönüp ona baktı, kafasını salladı. "Ben kafayı mı yiyorum? Tanrı'nın mizah anlayışı pek de iyi sayılmayacak iri yarı siyah bir kadın olduğuna inanmalı mıyım?"

İsa güldü. "Müthiş gırgırcıdır! Seni her zaman ters köşeye yatırabileceğinden emin olabilirsin. Sürpriz yapmaya bayılır ve sen öyle düşünmesen de zamanlaması mükemmeldir."

"Gerçekten mi?" dedi Mack, kafasını sallamaya devam ederek, İsa'nın söylediğine inanıp inanmadığından emin değildi. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. İstediğin her şeyi yapabilirsin." İsa duraksadı ve ardından Mack'e yardım etmek için birkaç öneride bulunarak sözlerine devam etti." "Atölyede ağaçtan yaptığım bir proje üzerinde çalışıyorum; Sarayu bahçede; istersen balık tutmaya, kanoya binmeye gidebilirsin veya içeri girip Baba'yla sohbet edebilirsin."

"Sanırım kendimi içeri girip onunla sohbet etmek zorunda hissediyorum."

"Oo," İsa ciddileşti. "Kendini yapmak zorunda hissettiğin için gitme. Bu şekilde hareket etmen buralarda sana bir şey kazandırmaz. Yapmak istediğin şey bu olduğu için git."

Mack bir an düşündü ve aslında istediği şeyin barakaya girmek olduğuna karar verdi. İsa'ya teşekkür etti, o da gülümseyerek arkasını dönüp atölyesine gitti ve Mack de barakaya yöneldi. Yine yalnız kalmıştı, etrafa şöyle bir göz attıktan sonra yavaşça kapıyı açtı. Kafasını içeri uzattı, bir an tereddüt etti ve sonra içeri girmeye karar verdi.

"Tanrı?" dedi, ürkerek ve kendisini aptal gibi hissederek.

"Mutfaktayım Mackenzie. Sesime gel."

İçeriye girip gözleriyle odayı taradı. Burası aynı yer olabilir miydi? Karanlık düşünceler bir an içini ürpertti ve sonra bu düşünceleri savuşturdu. Odanın karşı tarafında uzanan bir koridor vardı. Köşeden oturma odasına göz atarak şöminenin yanındaki lekeyi aradı, ama yerde leke filan yoktu. Odanın zevkli biçimde dekore edilmiş olduğunu fark etti, çocukların ellerinden çıkmış bir sanat eserine benziyordu. Mack, bu kadının odadaki bütün eşyalara, tıpkı çocuklarını seven bir anne gibi, büyük bir değer verip vermediğim merak etti. Belki de kendisine gönülden verilen her şeye böyle değer veriyordu.

Mack, onun yumuşak mırıltısını takip ederek küçük bir koridordan geçip, içinde dört kişilik küçük bir masa ve arkaları hasırdan yapılmış sandalyelerin olduğu mutfağa girdi. Barakanın içi beklediğinden çok genişti. Baba, kendisini dinlediği müziğe kaptırmış bir şeyler hazırlıyordu. Mack, kadının yaptığı son birkaç omuz ve kalça hareketinden şarkının bittiğini anladı. Kadın arkasını dönüp Mack'i görünce kulaklıklarını çıkardı.

Mack birden, bazıları ifade etmesi güç ve korkunç olan yüzlerce soru, yüzlerce şey sormak istedi. Yüzünün, kontrol etmeye çalıştığı duygularını dışarıya vurduğunu biliyordu ve bir saniye içinde her şeyi yeniden kalbinin dolabına koyup dolabın kapağını kilitledi. Kadın onun iç çatışmasını anladıysa bile yüz ifadesiyle hiçbir şey hissettirmedi - ifadesi hâlâ samimi, yaşam dolu ve davetkârdı.

"Ne dinlediğini sorabilir miyim?" dedi merakla.

"Gerçekten de öğrenmek istiyor musun?"

"Tabii ki." Mack iyice meraklanmıştı.

"West Coast Juice. Grubun adı Diatribe ve henüz yayınlanmamış albümlerinin adı da Heart Trips. Aslında," Mack'e göz kırptı, "bu çocuklar henüz doğmadılar."

"Haklısın," diye karşılık verdi Mack, pek inanmayarak.

"West Coast Juice, ha? Pek de dinî bir şeye benzemiyor."

"Ah, emin ol dediğin gibi. Daha çok sıkı ritimleri olan, mesaj içerikli Avrasyalı funk ve blues müziğine benziyor." Bir dans hareketi yapıyormuşçasına Mack'i kenara çekti ve ellerini çırptı.

"Yani Tanrı funk mı dinliyor?" Mack "funk" müziğinden hiç böyle üstün bir şeymiş gibi bahsedildiğini duymamıştı. "George Beverly Shea veya Mormon Tabernacle Choir dinleyeceğini düşünmüştüm - bilirsin işte, kilisede söylenen türlerden."

"Bak Mackenzie. Beni gözetlemek zorunda değilsin. Her türlü müziği dinlerim - ve yalnızca müziği değil, müziğin içindeki ruhu dinlerim. İlahiyat derslerini hatırlamıyor musun? Bu çocuklar benim daha önce hiç duymadığım bir şey söylemiyorlar; yalnızca sözleri keskin ve acı.

Öfke dolular ve itiraf etmeliyim ki bunun için bolca gerekçeleri var. .Bunlar, benim çocuklarımdan ortaya çıkıp ağızlarına geleni söyleyen birkaçı. Özellikle bu tür çocukları severim, bilirsin. Evvet, gözüm üstlerinde olacak."

Mack söylediklerine yetişmeye, olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Aldığı ilahiyat derslerinin bile hiç faydası olmuyordu. Birden söyleyecek kelime bulamadı, aklındaki binlerce soru uçup gitmişti. O da aklına ilk geleni söyledi.

"Sana Baba demenin bana biraz zor geldiğini sanırım biliyorsundur," dedi.

"Ya, öyle mi?" Şaşırmış gibi yaparak baktı. "Elbette biliyorum. En başından beri." Kıkırdadı. "Ama söyle bakalım, bunun sana neden zor geldiğini düşünüyorsun? Sana çok samimi geldiği için mi veya kendimi bir kadın, bir anne olarak gösterdiğim için mi yoksa... "

"Bahsettiğim basit bir şey değil," diye araya girdi, tebessüm etmeye çalışarak.

"Ya da belki de kendi babanın hataları yüzünden?"

Mack'in neredeyse nefesi kesildi. Çok gizli sırlarının bu kadar hızlı ve açık biçimde ortaya çıkmasına alışık değildi. O anda içinde suçluluk duygusu ve öfke birikti ve alaycı bir karşılık vermek için can attı. Mack kendisini dipsiz bir uçurumun ucunda sallanıyormuş gibi hissetti ve tek bir sırrını açığa çıkarırsa her şeyin kontrolünü kaybetmekten korkuyordu. Sağlam bir şeyler bulmaya çalıştı, fakat pek başaramayarak sonunda, sıktığı dişlerinin arasından, "Belki de bugüne kadar gerçekten de Baba diyebileceğim birini tanımadığım içindir," deyiverdi.

Bunun üzerine kadın kucağında tuttuğu çırpma kabını içindeki tahta kaşıkla birlikte masaya bıraktı ve acıyan gözlerle Mack'e döndü. Kadının bu son cümleyi söylemesine hiç gerek yoktu; Mack, aklından geçenleri kadının anladığını ve her nasılsa kadının onu dünyada en çok düşünen kişi olduğunu biliyordu. "Mack, eğer izin verirsen, hiç sahip olamadığın Baban olabilirim."

Teklif önce cazip geldi ve aynı zamanda itici de. Mack hep güvenebileceği bir Baba istemişti, fakat onu burada bulacağından emin değildi, özellikle karşısındaki Missy'yi bile koruyamamışken. Uzun bir sessizlik oldu. Mack ne diyeceğinden emin değildi ve kadın da adeta zamanın geçmesini istemiyor gibiydi.

"Missy'yi bile koruyamadıysan beni koruyabileceğine nasıl güvenebilirim?" İşte sonunda sormuştu - Büyük Kederi yaşadığı her gün ona büyük eziyet çektiren soruyu. Mack, karşısında duran Tanrı'nın tuhaf bir biçimine gözlerini dikmiş bakarken yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu hissetti ve yumruklarını sıkmış olduğunu fark etti.

"Mack, çok üzgünüm." Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. "Bunun aramıza ne kadar büyük bir uçurum koyduğunu biliyorum. Henüz anlayamadığını biliyorum, ama Missy'yi çok seviyorum, tabii ki seni de."

Kadının Missy'nin adını söyleyişi Mack'in çok hoşuna gitti, fakat kızının adını ondan duymak hiç de hoşuna gitmedi. Missy'nin adı kadının dilinde dünyanın en tatlı şarabı gibi yuvarlanmıştı ve Mack, içinde kaynayan bütün öfkeye rağmen kadının söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu. Ona inanmak istiyordu ve öfkesi yavaşça dinmeye başladı.

"Bu yüzden buradasın Mack," diye devam etti kadın. "İçinde ve aramızda büyüyen yarayı iyileştirmek istiyorum."

Mack, toparlanmak için gözlerini yere çevirdi. Yaklaşık bir dakika öylece durduktan sonra, gözlerini yerden kaldırmadan fısıldayarak konuştu. "Sanırım benim için iyi olur," diye itiraf etti, "ama nasıl olacağını bilemiyorum... "

"Tatlım, acını bir anda dindirebilecek hiçbir ilaç yok. İnan bana, eğer elimde böyle bir ilaç olsaydı hemen kullanırdım. Sana dokundurunca her şeyi daha iyi yapabileceğim sihirli bir değneğim yok. Yaşam biraz zaman ve bolca ilişki gerektirir."

Mack, çirkin suçlamasının yarattığı uçurumun kapanmasından memnun oldu. "Şu an üzerinde bayan elbisesi olmasa sanırım seninle sohbet etmek daha kolay olurdu," dedi, belli belirsiz gülümseyerek.

"Eğer daha kolay olacaksa giyinmem," dedi, hafifçe kıkırdayarak. "Durumu ikimiz için de zorlaştırmaya çalışmıyorum. Fakat burası başlamak için iyi bir nokta. Öncelikli temel sorunları ortadan kaldırmanın duygusal şeylerin ele alınmasını kolaylaştırdığını düşünürüm... tabii kendini hazır hissettiğin zaman."

Ucundan hamura benzer bir şeyin damladığı tahta kaşığı yeniden eline aldı. "Mackenzie, her ne kadar iki cinsiyeti de ben yaratmış olsam da, ben ne erkeğim ne de kadın. Eğer sana kendimi erkek veya kadın olarak göstermeyi seçiyorsam, bu seni sevdiğim içindir. Kendimi sana bir kadın olarak göstermem ve bana Baba demeni teklif etmemin nedeni, metaforları birbirine karıştırmak ve aldığın din eğitiminin sana öğrettiklerine kolayca kapılmanı önlemene yardım etmek istememdir."

Mack'e bir sırrını söyleyecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Kendimi sana Gandalfa benzeyen iri yarı, beyaz sakallı bir büyükbaba gibi göstermem yalnızca kafanda dinle ilgili basmakalıpları sağlamlaştıracaktı ve bu hafta sonunun amacı kesinlikle bu değil."

Mack neredeyse sıkı bir kahkaha patlattı ve içinden, "Öyle mi düşünüyorsun? Buraya sırf aklımı yitirmediğimi görmek için geldim" demek geldi. Bunun yerine onun söylediklerine odaklandı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Tanrı'nın bir Ruh olduğuna, ne erkek ne de kadın olduğuna - en azından zihninde - inanıyordu, fakat buna rağmen kafasındaki bütün Tanrı imgelerinin beyaz bir erkekten ibaret olduğunu kendisine itiraf etmesi canını çok sıkıyordu.

Kadın konuşmayı kesti, ama yalnızca kısa bir süreliğine, birkaç kavanoz baharatını pencerenin yanındaki raftaki yerlerine koydu ve ardından tekrar Mack'e döndü. Mack'in yüzüne dikkatle bakıyordu. "Beni baban olarak kabul etmek senin için her zaman zor olmadı mı zaten? Ve tüm bu yaşadıklarından sonra şu anda bir babayla da uğraşamazsın değil mi?"

Mack onun doğru söylediğini biliyordu ve yapmaya çalıştığı şeydeki şefkat ve merhametin farkındaydı. Kadının ona yaklaşma biçimi onun sevgisine karşı geliştirdiği direnci bir şekilde kırmıştı. Yaşadığı duygu tuhaf, hüzünlü ve hatta belki de biraz harikaydı.

"Öyleyse," duraksadı, hâlâ mantıklı olmaya çalışarak, "senden neden hep bir Baba olarak bahsedilir? Yani sanki kendini en çok bu şekilde gösteriyormuşsun gibi görünüyor."

"Pekâlâ," dedi Baba, sırtını ona dönüp mutfağın içerisinde koşuşturarak, "bunun birçok nedeni var ve bazıları da çok derin. Sana şimdilik şu kadarını söyleyeyim, evren yaratıldığında gerçek anlamda babaya anneden daha fazla ihtiyaç duyulacağını biliyorduk. Sakın beni yanlış anlama, ikisine de ihtiyaç vardır - ama burada babalığa vurgu yapmak istiyorum çünkü babanın olmaması çok daha büyük sorunlar yaratır."

Mack şaşkınlık içerisinde kafasını çevirdi. Pencereden harika görünen bahçeyi seyrederek derin derin düşündü.

"Geleceğimi biliyordun, değil mi?" diye sessizce konuştu sonunda.

"Elbette biliyordum." Yine sırtı ona dönük halde bir şeylerle uğraşıyordu.

"Öyleyse gelip gelmemekte özgürdüm? Bu konuda benim seçme hakkım yok muydu?"

Baba dönüp Mack'e baktı, bu kez elleri unlu ve hamurluydu. "Güzel soru - ne kadar derine inmek istiyorsun?" Mack'in verecek cevabı olmadığını bildiği için yanıt beklemeden konuşmaya devam etti. "Gitmekte özgür olduğuna inanıyor musun?"

"Sanırım. Özgür müyüm?"

"Elbette özgürsün! İnsanları esir tutmak gibi bir derdim yok. Şu kapıdan istediğin anda çıkıp boş evine geri dönmekte özgürsün. Ya da bara gidip Willie'yle takılabilirsin. Sırf gitmeyi çok istediğini bilmem senin gitme özgürlüğünü elinden alır mı?"

Bir an için sustu ve ardından tekrar işine döndü, Mack'le omuzlarının üzerinden konuşarak. "Veya eğer biraz daha derine inmek istersen özgürlüğün doğası hakkında konuşabiliriz. Özgürlük, her istediğin şeyi yapmaya hakkın olduğu anlamına mı gelir? Ya da yaşamında senin özgürlüğünü sürekli olarak kısıtlayan etkenlerden bahsedebiliriz. Ailenin genetik mirasını, senin DNA yapını, senin metabolizmanın eşsizliğini, her zaman ve her yerde bulunan yegâne varlığın yalnızca ben olduğum atom düzeyinde meydana gelen kuantum denen şeyi konuşabiliriz. Veyahut ruhunun hastalığının seni engelleyen yanlarından, çevrendeki sosyal etkenlerden, beyninde sinaptik bağlar ve yollar oluşturmuş olan alışkanlıklarından bahsedebiliriz. Sonra da reklâmdan, propagandadan ve paradigmalardan konuşuruz. Tüm bu engellerin ortasında," içini çekti, "özgürlük gerçekten de nedir?"

Mack, ne söyleyeceğini bilemeyerek olduğu yerde kalakaldı.

"Seni yalnızca ben özgür bırakabilirim Mackenzie, fakat özgürlük asla zorla yaptırılacak bir şey değildir."

"Anlamadım," diye karşılık verdi Mack. "Bana son söylediğin şeyi de anlamadım."

Kadın dönüp gülümsedi. "Biliyorum. Sana şu an için anlayabileceğin bir şey söylemedim. Söylediğim şeyleri daha sonra anlayacaksın. Bu noktada özgürlüğün kademeli bir süreç olduğunu bile anlayabilmiş değilsin." Unlu ellerini yavaşça uzatarak Mack'in ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakarak konuşmasını sürdürdü. "Mackenzie, seni ancak Gerçeklik özgür bırakabilir ve Gerçekliğin de bir adı var; Gerçeklik şu anda atölyede, üstü başı talaş içerisinde çalışıyor. Bütün mesele onunla ilgili. Ve özgürlük, onunla kuracağın bir ilişkide gerçekleşen bir süreçtir. İşte içini kemiren her şeyin cevabını ancak o zaman bulmaya başlayacaksın."

"Neler hissettiğimi nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu Mack, gözlerine bakarak.

Baba cevap vermedi, yalnızca ellerine baktı. Mack de aynı yöne doğru baktı ve bileklerindeki yara izlerini ilk kez fark etti, bu izleri İsa'nın bileklerindeki izlere benzetti. Baba, Mack'in yara izlerine, derin bir yaranın çizgilerine yavaşça dokunmasına izin verdi, Mack daha sonra gözlerini yine onun gözlerine dikti. Kadının una bulanmış yanaklarından küçük gözyaşı nehirleri dökülmeye başladı.

"Sakın oğlumun yapmayı seçtiği şeyin bize çok pahalıya mal olmadığını düşünme. Sevgi her zaman ciddi bir iz bırakır," dedi yumuşak bir sesle. "Orada birlikteydik."

Mack şaşırdı. "Çarmıhta mı? Bir saniye, onu terk ettiğini düşünmüştüm - bilirsin yani - 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?' ' İncil'deki bu cümle Büyük Keder döneminde Mack'in aklından hemen hiç çıkmamıştı.

"Buradaki sırrı yanlış anlamışsın. Oğlum o anda ne hissetmiş olursa olsun, ben onu asla terk etmedim."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onu da tıpkı beni terk ettiğin gibi terk ettin!"

"Mackenzie, onu asla terk etmedim ve seni de asla terk etmedim."

"Bana hiç mantıklı gelmiyor," diye kestirip attı Mack.

"Biliyorum, en azından şimdilik. En azından şunu bir düşünür müsün: Görebildiğin tek şey acınken, muhtemelen beni gözden kaybedersin değil mi?"

Mack cevap vermedi, kadın da arkasını dönüp hamuruyla uğraşmaya devam etti. Aynı anda birkaç yemek yapıyor gibiydi, baharatlar ve malzemeler ekleyip duruyordu. Tatlı bir melodi m ı rı ldanarak haz ı rlamakta oldu ğ u turtaya son eklemelerini yaptı ktan sonra turtayı fırına verdi.

"Şunu sakın unutma, hikâye oğlumun terk edilmişlik duygusuyla son bulmadı. Bu duyguyu aşarak kendisini tamamıyla benim ellerime bıraktı. Oh, ne müthiş bir andı!"

Mack şaşkın bir halde tezgâha dayandı. Duyguları ve düşünceleri karmakarışık olmuştu. Bir yanı Babanın söylediği her şeye inanmak istiyordu. Bu çok iyi olurdu! Fakat diğer yanı da "Bu mümkün olamaz!" diyerek şiddetle karşı çıkıyordu.

Baba mutfaktaki alarm saatini eline alıp kurdu ve saati önlerindeki masanın üzerine koydu. "Ben, senin olduğunu düşündüğün kişi değilim Mackenzie." Sözleri sinirli veya savunmaya yönelik değildi.

Mack önce ona, ardından masanın üzerindeki saate baktı ve iç çekti. "Kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum."

"Öyleyse seni kargaşanın içerisinde bulabilecek miyiz bir bakalım."

Ve sanki işaret edilmiş gibi mavi bir alakarga gelip pencerenin denizliğine kondu ve ileri geri yürümeye başladı. Baba tezgâhın üzerindeki konserve kutusunu aldı, pencereyi açarak içinde çeşitli tahılların olduğu kutuyu Bay Alakarga'ya uzattı. Kuş, bir an bile tereddüt etmeden, büyük bir alçakgönüllülük ve minnettarlık havası içerisinde eline doğru yürüyüp tahılları yemeye başladı.

"Şu küçük arkadaşımızı düşün," dedi. "Kuşların çoğu uçmak üzere yaratılmıştır. Yerde kalmaya zorlanmak, uçma kabiliyetine sahip oldukları düşünüldüğünde, onlar için bir kısıtlamadır." Mack'in bu söylediği üzerinde düşünmesine fırsat tanımak için duraksadı. "Diğer yandan sen de sevilmek üzere yaratıldın. Bu yüzden sevildiğini hissetmeden yaşamak senin için bir kısıtlamadır."

Mack, onun söylediklerini tam olarak onaylamasa da, onu anladığını ve dinlediğini göstermek için kafasını salladı. Anlattıkları yeterince basit görünüyordu.

"Sevilmeden yaşamak, bir kuşun kanatlarını koparmaya ve uçma yeteneğini elinden almaya benzer. Bu, senin için istemediğim bir durumdur."

İşte sorun buydu. O anda sevildiğini hissetmiyordu.

"Mack, acı kanatlarımızı koparır ve bizleri uçmaktan alıkoyan" Bir an için durdu, sözlerinin aklına iyice yerleşmesini bekleyerek. "Ve acı uzun süre boyunca dindirilmeden kalırsa, uçmak için yaratılmış olduğunu neredeyse unutursun."

Mack sessizliğini korudu. Tuhaftır ki, bu sessizlik öyle rahatsız edici türden değildi. Mack küçük kuşa baktı. Kuş da Mack'e baktı. Kuşların gülüp gülemediklerini düşündü. En azından Bay Alakarga ona benziyordu, belki de yalnızca aynı duyguları yaşıyorlardı.

"Ben senin gibi değilim Mack."

Bu bir aşağılama değildi; yalnızca gerçeğin yalın bir ifadesiydi. Fakat Mack'te soğuk duş etkisi yaratmıştı.

"Ben Tanrıyım. Ben neysem oyum. Ve senin aksine, benim kanatlarım koparılamaz."

"Ne mutlu sana, ama bunun benimle ne alâkası var?" Mack kendini tutamamıştı, sesi istediğinden çok daha sinirli çıkmıştı.

Baba küçük kuşu okşamaya başladı, hayvanı yüzüne yaklaştırarak, "Sevgimin ortasına hançer sapladın!" dedi, burnuyla kuşun gagasına dokunarak.

"Sanırım şu kuş söylediklerini benden daha iyi anlıyor," diyebildi yalnızca Mack.

"Biliyorum tatlım. Bu yüzden buradayız. Neden 'ben senin gibi değilim' dedim sanıyorsun?"

"Aslında hiçbir fikrim yok. Yani sen Tanrı'sın, ben değilim." Sesindeki o alaycı tondan kurtulamıyordu, fakat kadın bunu hiç önemsemedi.

"Evet, ama tam olarak değil. En azından senin düşündüğün gibi değil. Mackenzie, ben bazılarının söylediği gibi 'kutsalım ve bir bütünüm.' Sorun şu ki pek çok insan benim kim olduğumu kafalarındaki en iyi tasvirlere göre, en üst noktayı düşünerek, algılayabildikleri bütün iyilikleri hesaplayarak kavramaya çalışıyor ve ardından kafalarında canlandırdıkları şeye Tanrı ismini veriyor. Ve bu her ne kadar takdire şayan bir çaba olarak görünse de, aslında benim gerçekten kim olduğumu tam olarak açıklayamıyor. Ben sırf sizlerin kafalarınızda canlandırabileceğiniz en iyi tasvir değilim. Ben kesinlikle bundan daha fazlasıyım, sorabileceğiniz veya düşünebileceğiniz Her şeyin yukarısında ve ötesindeyim."

"Affedersin, ama tüm bunlar benim için pek bir anlam ifade etmiyor." Mack omuzlarını silkti.

"Her ne kadar beni tam olarak kavrayamasanız da bil bakalım ne diyeceğim? Ben hâlâ tanınmak istiyorum."

"İsa'dan bahsediyorsun, değil mi? Bu sohbet haydi Teslisi anlamaya çalışalım türünden bir konuşmaya doğru mu gidiyor?"

Kadın kıkırdadı. "Sayılır, ama burası Pazar Okulu filan değil. Bu bir uçma dersi. Mackenzie, tahmin edebileceğin gibi, Tanrı olmanın bazı yararları var. Ben doğam itibariyle tamamen özgürümdür, hiçbir sınırım yoktur. Kendimi bildim bile hiçbir eksiğim yoktur. Normal varlık halimden daima memnun bir halde yaşarım," dedi, oldukça memnun bir tonla. "Benim Ben olmamın avantajlarından yalnızca biri yani."

Mack buna gülümsedi. Bu bayan kendisi olmaktan çok büyük keyif alıyordu ve bu tavrında zerre kadar kibir yoktu.

"Sizleri de bundan payınızı almanız için yarattık. Ama sonra Âdem, tahmin ettiğimiz gibi, kendi başına hareket etmeyi tercih etti ve her şeyi berbat etti. Fakat bütün evreni bir kenara fırlatıp atmak yerine kollarımızı sıvayıp bu kargaşanın ortasına daldık - İsa'yla yaptığımız şey işte buydu."

Mack, onun düşünce zincirini anlamak için elinden geleni yaparak öylece duruyordu.

"Biz üçümüz kendimizden beşerî varlık olarak Tanrı'nın Oğlu olarak bahsettiğimizde tam olarak insan haline dönüştük. Ayrıca bunun gerektirdiği bütün kısıtlamaları kabul etmeyi de seçtik. Yaratılmış bu evrende en başından beri var olmuş olsak da, artık ete ve kemiğe bürünmüştük. Bu durum, asıl özelliği uçmak olan, fakat karada kalıp yürümeyi tercih eden bu kuşun durumuna benzer. Uçmadığı için onun artık kuş olmadığını söyleyemeyiz, fakat bu durum onun yaşam deneyimini ciddi biçimde değiştirmektedir."

Mack'in kendisini hâlâ dinlediğinden emin olmak için duraksadı. Beyni neredeyse uyuşmaya başlamış olsa da güç bela, "Peki ya...?" diyerek sözlerine devam etmesini istedi.

"İsa doğası itibariyle Tanrısal bütün özelliklere sahip olsa da tamamen bir insandır ve öyle yaşamaktadır. Doğuştan sahip olduğu uçma yeteneğini asla kaybetmeyerek sürekli karada bulunmayı tercih etmektedir. Adı bu yüzden, Tanrı bizimledir, daha doğrusu Tanrı sizinledir anlamına gelen Immanuel'dir."

"Peki ya gerçekleştirdiği bütün mucizeler? Verdiği şifalar? Ölü insanları diriltmesi? Tüm bunlar İsa'nın aslında - insandan daha çok - Tanrı olduğunu kanıtlamıyor mu?"

"Hayır, İsa'nın gerçekten insan olduğunu kanıtlıyor."

"Ne?"

"Mackenzie, ben uçabilirim, ama insanlar uçamaz. İsa tamamıyla insandır. Her ne kadar aynı zamanda tamamıyla Tanrı olsa bile, bu özelliğine asla başvurmaya kalkışmamıştır. Yalnızca benimle ilişkisini, her insandan istediğim gibi yaşamıştır. Bu ilişkiyi en iyi şekilde yürüten ilk kişidir - görünüşe veya sonuca aldırmadan içindeki varlığıma, sevgime ve iyiliğime inanan ilk kişi odur."

"Peki, körlerin gözlerini nasıl açtı?"

"Bunu benim varlığıma, onunla birlikte hareket etme gücüme güvenen bağımlı, sınırları olan bir insan olarak yaptı. İsa, bir insan olarak, kimseyi iyileştirecek bir güce sahip değildi."

Bu, Mack'in dinî inançlarını derinden sarstı.

"Herhangi bir durumda benim düşüncemi ve irademi ancak ilişkimiz, birlikteliğimiz - veya bir oluşumuz - temelinde ifade edebilir. Bu yüzden İsa'ya baktığınızda gözünüze uçuyor gibi göründüğünde, aslında o... uçuyordur. Fakat asıl gördüğünüz şey benimdir; benim onun içindeki varlığımdır. İşte İsa gerçek bir insan olarak böyle yaşar ve hareket eder, her insanoğlunun - benden hayat bularak - yaşamak üzere tasarlandığı gibi.

"Bir kuş, yerde olmasıyla değil, uçma yeteneğiyle tanımlanır. Şunu sakın unutma ki, insanlar kısıtlamalarıyla değil, benim onlar hakkındaki niyetlerimle tanımlanırlar.

Mack tüm bu bilgilerin kendisine ağır gelmeye başladığını hissetti. Bu yüzden bir sandalye çekip oturdu. Bunu anlaması biraz zaman alacaktı. "Yani bu, İsa yeryüzündeyken senin bir sınırın olduğu anlamına mı geliyor? Demek istediğim, kendini yalnızca İsa'yla mı sınırlandırdın?"

"Asla! Kendimi yalnızca İsa'yla sınırlamış olsam da kendimi asla sınırlandırmamışımdır."

"Yine bu bir türlü anlayamadığım Teslis meselesine geldik."

Baba, gürültülü bir kahkaha patlattı ve Mack de buna katılmak istedi. Küçük kuşu masanın üzerine, Mack'in yanına koydu, dönüp fırının kapağını açtı ve pişmekte olan turtaya şöyle bir baktı. Baba, turtanın istediği gibi pişmesinden memnun halde, Mack'le kuşun yanına bir sandalye çekip oturdu. Mack, orada onlarla birlikte oturmaktan hoşnut görünen küçük kuşa baktı. İçinde bulunduğu ortamın saçmalığı Mack'i gülümsetti.

"Öncelikle, benim doğamın sırrını kavrayamaman oldukça iyi bir şey. Kim tamamıyla kavranabilen bir Tanrıya tapmak ister ki, ha? Bunun hiçbir gizemi yoktur."

"Fakat üç kişi olmanız ve hepinizin tek bir Tanrı olması nasıl bir farklılık yaratır? Doğru ifade edebildim mi?"

"Yeterince." Kadın sırıttı. "Mackenzie, dünyada bütün farkı bu yaratır!" Anlaşılan, bu sohbetten keyif alıyordu. "Biz üç Tanrı değiliz ve üç sıfatı olan bir Tanrıdan bahsetmiyoruz, yani aynı anda koca, baba ve çalışan olan bir adamdan. Ben bir Tanrıyım ve üç kişiyim ve bu üç kişinin her biri tamamen ve kesinlikle birdir"

Mack, "Daha neler!" dedi kendisini daha fazla tutamayarak.

"Bunu boş ver şimdi," diye devam etti kadın. "Asıl önemli olan şu: Eğer ben yalnızca Bir Tanrı ve yalnızca Bir Kişi olsaydım, bu evrende mükemmel, hatta eşas bir şey bulamayacaktın. Ve ben de kesinlikle olduğum gibi olmayacaktım."

"Ve şeyden yoksun olacaktık...?" Mack, sorusunu nasıl tamamlayacağını bilemedi.

"Sevgi ve ilişkiden. Sevgiyi ve ilişkiyi yaşayabilmenizin tek nedeni, bunların benim içimde, yani Tanrı'nın içinde gerçekleşiyor olmasıdır. Sevgi kısıtlama değildir; sevgi uçmaktır. Ben sevgiyim."

Alarm saati, onun bu ilanına karşılık verircesine çaldı, küçük kuş havalanıp pencereden uçtu. Alakarganın uçuşunu izlemek Mack'i daha farklı bir keyif boyutuna taşıdı. Tekrar Baba'ya döndü ve merak içerisinde gözlerini ona dikti. Çok güzel ve büyüleyiciydi ve her ne kadar Büyük Keder hâlâ yanında olsa da, onun yanında olmanın kendisini güvende hissetmesine neden olduğunu fark etti.

"Şunu gayet iyi anlıyorsun ki," diye devam etti, "sevecek bir şeyim - daha doğrusu sevebileceğim biri - olmadıkça, kendi içimde böyle bir ilişkim olmadığı sürece hiçbir şeyi sevemezdim, değil mi? Böylece hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevemeyen bir Tanrın olurdu. Veya belki daha da kötüsü, canı istediğinde yalnızca kendi doğasının bir kısıtlaması olarak sevgi besleyebilecek bir Tanrın olurdu. Bu tür bir Tanrı muhtemelen içinde sevgi olmadan hareket eder ve bu da tam bir felakete yol açardı. Ve ben kesinlikle öyle değilim."

Baba son cümlesini söyledikten sonra ayağa kalkıp fırına doğru gitti, yeni pişmiş turtayı çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve kendisini takdim edecekmiş gibi dönerek, "Tanrı - yani ben olan ben - kesinlikle sevgisiz hareket edemez," dedi.

Mack, anlamakta ne kadar zorlansa da, işittiklerinin şaşırtıcı ve akıl almaz şeyler olduğunu biliyordu. Kadının sözleri sanki onu sarıyor, kucaklıyordu ve onunla duyabileceğinden farklı şekilde konuşuyor gibiydi. Aslında söylediklerinin hiçbirine inanmıyordu. Söyledikleri keşke gerçek olsaydı. Fakat deneyimleri ona tam tersini söylüyordu.

"Bu hafta sonunun konusu ilişki ve sevgi. Benimle konuşmak istediğin çok sayıda şeyin olduğunu biliyorum, ama şu anda gidip elini yüzünü yıkasan iyi olur. Diğer ikisi de akşam yemeği için gelmek üzeredir." İleri doğru yürümeye başladı, ama duraksayıp arkasını döndü.

"Mackenzie, kalbinin acı, öfke ve karışıklıkla dolu olduğunu biliyorum. Birlikte, sen ve ben, burada bulunduğun süre içerisinde bunların bir kısmını aşacağız. Fakat şunu da bilmeni isterim ki senin tahayyül edebileceğinden veya anlayabileceğinden çok daha fazlası gerçekleşmektedir. Elinden geldiğince - ne kadar az olsa da - bana güvenmeye çalış, olur mu?"

Mack kafasını öne eğmiş, yere bakıyordu. "Biliyor," diye düşündü. Az mı? Kafasını onaylarcasına sallayarak bakışlarını yerden kaldırdı ve bileklerindeki yara izlerini bir kez daha gördü.

"Baba?" dedi Mack sonunda, oldukça çekinerek, ama en azından denemişti.

"Evet tatlım?"

Mack, içinden geçenleri anlatabilecek sözcükleri bulmaya çalıştı. "Senin, yani İsa'nın ölmek zorunda kalmasına çok üzüldüm."

Kadın masanın etrafını dolaşıp Mack'i bir kez daha sıkıca kucakladı. "Biliyorum ve teşekkür ederim. Fakat bilmelisin ki biz hiç de üzülmedik. Buna değerdi. Değil mi evlat?"

Bu soruyu barakaya henüz girmiş olan İsa'ya yöneltmişti. "Kesinlikle!" dedi İsa ve Mack'e baktı. "Ve bunu sırf senin için bile yapabilirdim, ama öyle değildi!", diye devam etti sırıtarak.

Mack müsaade isteyip banyoya gitti, ellerini ve yüzünü yıkadı, kendisini toparlamaya çalıştı.

RIHTIMDAKİ TANRI

İnsan ırkının yeryüzüne kaçmayı başarıp günahını her yere yaymaması için dua edelim.

- C. S. Lewis -

Mack, banyoda aynaya bakarak yüzünü bir havluyla kuruladı. Aynada kendisine bakan gözlerde bir delilik işareti arıyordu. Yaşadıkları gerçek miydi? Elbette değildi, bu mümkün olamazdı. Ama öyleyse... Elini uzatıp yavaşça aynaya dokundu. Belki de tüm bunlar yaşadığı kederin ve çaresizliğin yarattığı bir halüsinasyondu. Belki de bir rüyaydı ve bir yerlerde uyuyordu, belki de barakada donmaktan ölmek üzereydi? Belki de... Aniden müthiş bir gürültü onu kendine getirdi. Ses mutfak tarafından gelmişti ve Mack olduğu yerde donakaldı. Kısa bir süre için ölüm sessizliği oldu ve ardından beklenmedik biçimde sıkı bir kahkaha duydu. Merak içerisinde banyodan çıkıp koridorun köşesinden kafasını mutfağa doğru uzattı.

Gördüğü manzara Mack'i hayrete düşürdü. Görünüşe göre İsa, içinde hamur veya sos olan büyük bir kâseyi yere düşürmüştü ve kâsenin içindeki şey her yere saçılmıştı. Kâse Baba'nın yakınına düşmüş olmalıydı ki eteğinin alt tarafı ve çıplak ayakları yapışkan maddeye bulanmıştı. Üçü adeta nefes almadan kahkaha atıyordu. Sarayu, insanların sakarlığı hakkında bir şeyler söyledi ve üçü bir kez daha kahkaha atmaya başladı. Sonunda İsa, hafifçe değerek, Mack'in yanından hızla geçip bir dakika sonra elinde su dolu bir leğenle ve birkaç havluyla geri geldi. Sarayu yeri ve mutfak dolaplarını silmeye başlamıştı zaten, İsa da doğruca Baba'nın yanına gitti, önünde diz çökerek eteğindeki maddeyi temizlemeye başladı. Eteğinden ayaklarına geçti, ayaklarını sırasıyla yavaşça leğene koyup temizledi ve masaj yaptı.

"Oooh, çok iyi geldi!" diye bağırdı Baba, bir yandan da tezgâhtaki işlerini yapmaya devam ediyordu.

Kapının girişinden öne doğru eğilmiş, olan biteni izlerken Mack'in aklından binlerce düşünce geçti. Demek insanlarla ilişki içerisinde olan Tanrı buydu! Bu sahne çok güzel ve sevimliydi. Kâsenin kırılmasının kimin kabahati olduğunun hiçbir önemi olmadığını görebiliyordu - kırılan bir kâsenin yarattığı kirliliğin veya yemeklerden birinin yenemeyecek olmasının da önemi yoktu. Açıkça burada asıl önemli olan şey, birbirlerine olan sevgileri ve bu sevginin yarattığı birlik

duygusuydu. Mack kafasını salladı. Onların ilişkileri, kendisinin sevdiği kişilere davranma biçiminden ne kadar da farklıydı!

Akşam yemeği sade olmakla birlikte tam bir ziyafetti. Portakal veya mango sosuyla kızartılmış bir kuş. Çeşitli baharatlarla bezenmiş taze sebzeler. Mack'in daha önce hiç tatmadığı bir lezzette olan pirinç pilavı bile başlı başına bir yemek sayılabilirdi. Yemeğin başlangıcındaki en uygunsuz kısım, Mack'in alışkanlıktan, nerede olduğunu unutarak

masadakileri başıyla selamlaması oldu. Kafasını kaldırdığında üçünün de kendisine sırıtmakta olduğunu gördü. Mack, elinden geldiğince soğukkanlı olmaya çalışarak, "Imm, hepinizin ellerine sağlık... şu pilavdan biraz alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Pilavın üzerine harika bir Japon sosu dökecektik, ama şuradaki kaygan parmaklar," Baba kafasını İsa'ya doğru salladı, "kâsenin zıplayıp zıplamayacağını denemeye karar verdi."

"Yapma ya," diye kendisini savunurmuş gibi yaptı İsa. "Ellerim ıslaktı. Ne diyebilirim ki?"

Baba, pilavı uzatırken Mack'e göz kırptı. "Buradakilerden pek iyi yardım alabileceğini söyleyemem!" Herkes güldü.

Sohbet oldukça olağan görünüyordu. Mack'e, Missy dışındaki, bütün çocukları hakkında sorular sordular. Mack de onların çeşitli uğraşlarından ve elde ettikleri başarılardan bahsetti. Kate hakkındaki endişelerini anlattığında üçü yalnızca yüzlerinde endişeli ifadelerle kafalarını sallayıp durdular, ne bir öneride bulundular ne de akıl verdiler. Arkadaşları hakkındaki soruları bile cevapladı ve Sarayu en çok Nan hakkında bir şeyler sormak istiyordu. Sonunda Mack, sohbetin en başından beri onu huzursuz eden bir şeyi ağzından kaçırıverdi.

"Burada oturmuş sizlere çocuklarımı, arkadaşlarımı ve Nan'i anlatıyorum, ama sizler anlattığım her şeyi zaten biliyorsunuz değil mi? Söylediklerimi sanki ilk kez duyuyormuş gibi davranıyorsunuz."

Sarayu masanın karşı tarafına uzanıp Mack'in elini tuttu. "Mackenzie, kısıtlama hakkındaki konuşmamızı hatırladın mı?"

"Konuşmamız?" Bakışlarını, kafasını imalı biçimde sallayan Baba'ya çevirdi.

"Birimizle paylaştığın bir şeyi diğerlerimizle paylaşmaman olmaz," dedi Sarayu gülerek. "Yerde kalmayı tercih etmenin bir ilişkiyi geliştirmeye, ona saygı göstermeye yönelik bir seçim olduğunu unutma. Mackenzie, bunu kendin yapmayı denesene. Sırf üstünlüğünü göstermek için bir çocukla oyun oynamıyorsun veya onunla bir resim boyamıyorsun. Bunun aksine, kendince ilişkiyi sürdürmek ve ilişkinin saygınlığını korumak adına kendini kısıtlıyorsun. Sevgiyi yaratmak için bir yarışmayı kaybedebilirsin bile. Burada söz konusu olan kazanmak veya kaybetmek değil, sevgi ve saygıdır."

"Yani ben sizlere çocuklarımdan bahsederken?"

"Sana saygımızdan kendimizi tuttuk. Senin çocukların hakkındaki bilgilerimizi aklımıza getirmiyoruz. Seni dinlerken onları sanki ilk kez tanıyormuşuz gibi oluyor ve onları senin gözlerinden görmekten büyük keyif alıyoruz."

"Bu hoşuma gitti," dedi Mack, arkasına yaslanarak.

Sarayu, Mack'in elini sıktı ve kendisini geri çekti. "Benim de hoşuma gidiyor! İlişkiler asla bir güç gösterisi meselesi değildir ve gücü ele geçirmeyi istemenin

önüne geçmenin bir yolu kişinin kendisini kısıtlamayı - hizmet etmeyi - seçmesidir. İnsanlar aslında bunu sık sık yapıyorlar - muhtaçlara ve hastalara destek olurken, aklını yitirmiş olanlara hizmet ederken, çok yaşlıları ve bebekleri severken, hatta kendilerinden yukarıda bir konuma sahip olan kişilere ilgi gösterirken."

"Güzel söyledin Sarayu," dedi Baba, yüzü gururdan parıldıyordu. "Bulaşıkları sonra hallederim. Ama önce biraz ibadet etmek istiyorum."

Mack, Tanrı'nın ibadet etmesi düşüncesine gülmemek için kendisini zor tuttu. Aklına çocukluğundaki aile içinde yapılan ibadetler geldi, bunlar aslında pek de hoş anılar değildi. Bu ibadetler genellikle İncil'deki hikâyelerle ilgili bildik soruların sorulduğu ve bunlara bildik cevapların verildiği ve ardından babasının işkenceye dönüşen uzun dualarını dinlerken uyanık kalmaya çalıştığı can sıkıcı bir süreç oluyordu. Ve babası içki içtikten sonra yapılan aile ibadetleri ise herhangi bir yanlış cevabın veya dikkatsizce bir bakışın büyük bir patlamayı tetikleyebildiği korkunç bir mayın tarlasına dönüşüyordu. Mack, neredeyse İsa'nın cebinden bir Kral James İncili çıkarmasını bekledi.

İsa, bunun yerine, masanın karşı tarafına uzanıp Baba'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı, İsa'nın bileklerindeki yara izleri daha belirgin biçimde görünüyordu. Mack gözlerini dikmiş İsa'yı dikkatle izliyordu: İsa, babasının ellerini öpüp gözlerinin içine uzun uzun bakarak, "Baba, bugün senin Mack'in acısını kendi içine atmanı ve ardından kendi zamanlamasını seçmesi için ona imkân tanımanı büyük bir keyifle izledim. Onu şereflendirdin ve beni de. Onun kalbine sevgiyi ve huzuru fısıldamanı dinlemek gerçekten inanılmazdı. Tüm bunları izlemek ne büyük keyifti! Senin oğlun olmayı çok seviyorum," dedi.

Mack kendisini davetsiz misafirmiş gibi hissetse de, görünüşe göre onun orada bulunmasından kimse rahatsız değildi ve bu tür bir durumda nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu tür bir sevgi gösterisinde bulunmak sanki içindeki duygusal yükü boşaltmıştı ve ne hissettiğini tam olarak anlayamadıysa da, bu güzel bir duyguydu. Tanıdık olduğu sahne neydi? Yalın, sıcak, samimi, gerçek bir şeydi bu; kesinlikle kutsaldı. Mack için kutsallık daima soğuk ve sıkıcı bir kavram olmuştu, ama bu öyle değildi. Herhangi bir hareketinin o anı mahvedeceğinden endişe duyarak sadece gözlerini kapayıp ellerini önünde kavuşturdu. Gözleri kapalı halde konuşulanları dinlerken İsa'nın sandalyesinden kalktığını duydu. İsa tekrar konuşmadan önce yine bir sessizlik oldu. "Sarayu," diye yumuşak bir tonda seslendi, "sen yıka, ben kurularım."

Mack'in gözleri anında açıldı ve karşısında ikisini birbirlerine gülümseyerek mutfakta bulaşıkları yıkarken buldu. Birkaç dakika ne yapacağını bilemeyerek öylece oturdu. Baba bir yerlere gitmişti ve diğer ikisi de bulaşıklarla meşguldü... aslında karar vermesi kolay oldu. Masadaki çatalları, bıçakları ve bardakları toplayıp mutfağa yöneldi. Elindekileri yıkaması için Sarayu'nun önüne koyar koymaz İsa ona bir bulaşık havlusu fırlattı ve bulaşıkları birlikte kurulamaya başladılar.

Sarayu, Mack'in daha önce Baba'dan duyduğu melodiyi mırıldanmaya başladı ve İsa ile Mack de çalışırken bir yandan onu dinlediler. Bu melodi Mack'in aklını karıştırıyordu. Kulağına İskoç müziği gibi geliyordu, hatta melodiye eşlik eden gayda seslerini bile duyabiliyordu. Duygularının bu kadar kuvvetli biçimde birikmesine izin vermek Mack için ne kadar zor olsa da, melodi onu kesinlikle ele geçirmişti. Eğer onu dinlemeye devam edebilse ömrünün geri kalanı boyunca bulaşıkları büyük bir keyifle yıkayabilirdi.

İşlerini yaklaşık on dakika sonra bitirdiler. İsa Sarayu'yu yanağından öptü ve Sarayu köşeyi dönüp gözden kayboldu. İsa bu kez Mack'e dönüp gülümsedi. "Hadi rıhtıma gidip yıldızları seyredelim."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Mack.

"Ben buradayım," dedi İsa, "ben hep buradayım."

Mack kafa salladı. Kavramakta zorlansa da, Tanrı benzeri bu kişinin varlığı onun aklına ve kalbine sürekli olarak işleniyor gibiydi. O an kafasını buna fazla yormadı.

"Hadi," dedi İsa, Mack'in düşüncelerini bölerek. "Yıldızları seyretmekten keyif aldığını biliyorum! Ne dersin?" Sesi, umut ve beklenti içerisindeki bir çocuğun sesine benziyordu.

"Evet, yıldızları seyretmeyi severim," diye yanıtladı Mack, bunu son kez çocuklarla yaptıkları talihsiz kampta yaptığını fark ederek. Belki de birkaç risk almanın zamanı gelmişti.

İsa'nın peşinden arka kapıdan dışarı çıktı. Mack, alacakaranlığın son dakikalarında gölün kayalıklı kıyısını görebiliyordu; gölün kıyısı hatırladığı kadar bitkilerle kaplı değildi, ama güzel biçimde korunmuştu ve görüntüsü bir resim mükemmelliğindeydi. Gölün yanı başındaki ırmak bir melodi mırıldanıyor gibiydi. Gölün iç tarafına doğru uzanan yaklaşık on beş metre uzunluğunda bir rıhtım vardı ve Mack, rıhtımın ayaklıklarına belirli aralıklarla bağlanmış üç kanoyu güçbelâ görebiliyordu. Gece hızla çöküyordu ve belli belirsiz karanlık cırcırböcekleri ve kurbağa sesleriyle doluydu. İsa, Mack'in kolunu tuttu ve gözleri karanlığa alışmaya çalışırken onu rıhtıma çıkardı, fakat Mack, büyük bir hayranlık içinde, gökyüzünde beliren yıldızları ve aysız geceyi seyre dalmıştı bile.

Rıhtımın yaklaşık dörtte üçünü geçtikten sonra sırtüstü uzanıp gözlerini gökyüzüne çevirdiler. Bu yerin yüksekliği gökyüzünü olduğundan büyük gösteriyor gibiydi ve Mack, bu kadar çok yıldızı, bu kadar açık biçimde görmekten büyük keyif alıyordu. İsa gözlerini birkaç dakikalığına kapatıp alacakaranlığın yerini tamamen gecenin karanlığına bırakmasını beklemelerini önerdi. Mack öneriyi kabul etti ve sonunda gözlerini açtığında karşısındaki manzara o kadar etkileyiciydi ki, birkaç saniyelik bir baş dönmesi yaşadı. Sanki uzaya düşmüş ve yıldızlar da kucaklamak için ona doğru hızla geliyormuş gibi hissetti. Kadifemsi siyah gökyüzünde parlayan elmasları birer birer toplayabileceğini hayal ederek ellerini gökyüzüne doğru uzattı.

"Vay canına!", diye fısıldadı.

"İnanılmaz!" diye karşılık verdi İsa, kafası karanlıkta Mack'in kafasının yanında duruyordu. "Bu manzaradan asla bıkmadım."

"Bunu sen yaratmış olduğun halde bile mi?" diye sordu Mack.

"Ben onu Söz olarak yarattım, Söz daha bedene dönüşmeden. Yani bunu ben yaratmış olsam da, bunu şimdi bir insan olarak görüyorum. Ve itiraf etmeliyim ki çok etkileyici."

"Kesinlikle öyle." Mack hissettiklerini nasıl tarif edeceğini bilemiyordu, fakat semavi gösteriyi sessizlik içerisinde izlemeye devam ederken bunun son derece kutsal bir şey olduğunu tüm kalbiyle hissedebiliyordu. Gecenin karanlığı içerisinde arkalarında küçük izler bırakarak kayan yıldızları huşu içerisinde izlerken birbirlerine sürekli olarak, "Şunu gördün mü? Müthiş!" deyip durdular.

Oldukça uzun bir sessizliğin ardından Mack konuştu. "Senin yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Diğer ikisinden oldukça farklısın."

"Farklı derken?" yumuşak sesi karanlığın içinden gelerek.

"Yani," diyerek duraksadı Mack, ne söyleyeceğini düşünerek. "Daha gerçek veya daha somutsun. Bilemiyorum işte." Mack doğru sözcükleri bulmaya çalışırken İsa sessizce bekledi. "Sanki seni uzun zamandır tanıyorum. Ama Baba'hiç de beklediğim Tanrı değil ve Sarayu ise çok tuhaf biri."

İsa karanlıkta kıkırdadı. "Ben insan olduğum için pek çok ortak noktamız var."

"Ama şeyi hâlâ anlayamıyorum..."

"Bir insanın Baba veya Sarayu ile ilişki kurabilmesinin en iyi yolu benim. Beni görmek onları görmektir. Benden hissettiğin sevginin onların sana karşı duydukları sevgiden hiçbir farkı yok. Ve inan bana, Baba ve Sarayu da en az benim kadar gerçektirler."

"Sarayu'dan bahsetmişken, o Kutsal Ruh mu?"

"Evet. O Yaratıcılıktır; Eylemdir; Yaşamın Soluğudur; daha fazlasıdır. O benim Ruhumdur."

"İsmi Sarayu nereden geliyor?"

"Bu, beşeri dillerin birinden basit bir isim. Anlamı "Rüzgâr," aslında genel bir rüzgâr. Bu ismi çok seviyor."

"Hımm," diye homurdandı Mack. "Çok da sıradan değil yani!"

"Doğru," dedi İsa.

"Ve Baba'nın söylediği isim, Elo...El..."

"Elousia," karanlıktan oldukça saygılı bir ses geldi. "Bu harika bir isim. El, Yaratıcı Tanrı olarak benim adımdır, ousia ise 'varlık' veya 'tamamen gerçek olan' anlamındadır, bu yüzden Elousia, tamamen gerçek ve bütün varlıkların kaynağı olan Yaratıcı Tanrı anlamındadır. Yani bu da oldukça güzel bir isim."

Mack, İsa'nın söylediklerini düşünürken bir an için sessizlik oldu. "Öyleyse bu bizi hangi noktaya koyuyor?" Bu soruyu bütün insan ırkı için soruyormuş gibi hissetti.

"Tam olarak en başından beri düşünülen noktaya. Sevgimizin ve niyetimizin tam ortasına."

Bir sessizlik daha oldu, ardından, "Sanırım bunu kabul edebilirim."

İsa yine kıkırdadı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve kahkaha atmaya başladılar. İkisi de bir süre sustu. Sessizlik üzerlerini bir örtü gibi kaplamıştı ve Mack'in farkında olduğu tek şey rıhtıma çarpan dalgaların sesiydi. Sonunda sessizliği bozan yine o oldu.

"İsa?"

"Evet, Mackenzie?"

"Bir şeyin beni çok şaşırttı."

"Ciddi misin? Neymiş o?"

"Senin daha şey... yani, ıı, göz alıcı olacağını düşünmüştüm."

İsa güldü. "Göz alıcı? Yakışıklı mı demek istedin." Kahkahaya boğulmuştu.

"Doğrusu bu kelimeyi söylememeye çalıştım, ama evet, bunu kast ettim. Atletik bir vücuda sahip, son derece yakışıklı kusursuz bir erkek olduğunu düşünmüştüm."

"Sorun burnum, değil mi?"

Mack ne diyeceğini bilemedi.

İsa bir kahkaha daha patlattı. "Biliyorsun, ben Yahudi'yim. Annemin babasının burnu çok büyüktü; aslında anne tarafımdaki erkeklerin çoğunun burnu büyüktü."

"Ben yalnızca daha yakışıklı olduğunu sanmıştım."

"Kimin ölçütlerine göre? Her neyse, beni gerçekten tanıdıkça bunun senin için bir önemi kalmayacak."

Bu sözler, nazikçe söylenmiş olsa da, Mack'i sarstı. Mack birkaç saniye sessizce uzandı ve İsa'yı ne kadar iyi tanıdığını düşünmüş olsa da onu belki de - aslında - pek tanımadığını fark etti. Bildiğini düşündüğü şey belki de, aracılığıyla ruhani duygular hissetmeye çalıştığı bir simgeden, ülküden veya bir imgeden başka bir şey değildi. "Bu ne demek peki?" diye sordu sonunda. "Seni daha iyi tanıdığım zaman senin dış görünümünün benim için bir öneminin kalmayacağını söyledin... "

"Aslında oldukça basit. Varoluş dış görünüşün - yani yalnızca görünenin - daima ötesindedir. Oldukça güzel veya oldukça çirkin bir yüzün ardındaki varoluşu tanımaya başladıkça yüzeydeki görüntüler yavaş yavaş silinip bütün önemini kaybedecektir. İşte Elousia bu yüzden harika bir isim. Bütün varlıkların kaynağı, her şeyin içinde yer alan - sonunda gerçeklik olarak ortaya çıkan - Tanrı ve bu gerçekliği gizleyen bütün dış görünüşler silinip gidecektir."

Mack, İsa'nın sözlerini anlamaya çalışırken yine ortamı bir sessizlik kapladı. Birkaç dakika düşüncelerle boğuştuktan sonra daha riskli soruyu sormaya karar verdi.

"Seni tam olarak tanımadığımı söyledin. Eğer sürekli böyle konuşabilirsek seni tanımam daha kolay olur."

"Kuşkusuz Mack bu çok özel bir şey. Gerçekten bir çıkmazdaydın ve senin acından kurtulmana yardım etmek istedik. Ama sakın gözle görülmediğim için ilişkimizin daha az gerçek olması gerektiğini düşünme. İlişkimiz farklı, fakat muhtemelen çok daha gerçek olacaktır."

"Nasıl olacak bu?"

"En başından beri amacım senin içinde yaşamak ve seni de benim içimde yaşatmaktı."

"Dur, dur. Bir dakika! Bu nasıl olabilir? Eğer sen hâlâ tamamen insansan nasıl benim içimde olabilirsin?"

"Şaşırtıcı, değil mi? Bu, Baba'nın bir mucizesi. Bu, Sarayu'nun, benim ruhumun ve uzun zaman önce kaybolan birliği yeniden bir araya getiren Tanrı'nın Ruhu'nun gücüdür. Ben mi? Ben daima tamamen insan olarak yaşamayı tercih ediyorum. Tamamıyla Tanrıyım, ama özüm insan. Söylediğim gibi, Baba'nın bir mucizesi işte."

Mack, dikkatle dinleyerek karanlıkta uzanıyordu. "Bahsettiğin şey konumsal değil de, gerçekten içimde yaşamak, yani teolojik bir şey değil mi?"

"Elbette," diye cevapladı İsa, sesi güçlü ve kendinden emindi. "İşte bütün mesele bu. Fiziksel maddi Yaradılıştan doğan insanoğlu bir kez daha ruhani yaşamda, benim yaşamımda yaşayabilir. Bu, son derece dinamik ve etkin bir birleşmenin varlığını gerektirir."

"Bu neredeyse inanılmaz!" dedi Mack sessizce. "Bununla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bu konu hakkında biraz daha düşünmem lazım. Fakat sanırım pek çok sorum olacak."

"Ve bu soruları cevaplamak için önümüzde senin ömrün gibi uzun bir süre var," diyerek güldü İsa. "Ama şimdilik bu kadar yeter. Şu yıldızlı gökyüzünü seyretmeye devam edelim." İzleyen sessizlikte Mack, kendisini uzayın ve her yana yayılmış ışıkların büyüklüğüne bırakarak ve algılarını yıldız ışığına ve her şeyin kendisi hakkında... insan ırkı hakkında... ve tüm bunların bizim için olduğu düşüncesine teslim ederek hareketsizce uzandı. Uzun sessizliği bozan bu kez İsa oldu.

"Bu manzarayı izlemekten asla bıkmayacağım. Şunun mükemmelliğine bak - kardeşlerimizden birinin dediği gibi evrenin büyüklüğüne. Şimdi bile o kadar zarif, o kadar arzu dolu ve güzel ki."

"Biliyor musun," dedi Mack, içinde bulunduğu durumun saçmalığını bir kez daha hayretle fark ederek. Neredeydi böyle, yanındaki kimdi? "Bazen o kadar çok, yani şu an burada Yüce Tanrı'nın yanında uzanıyorum ve o kadar şey geliyorsun ki...

"İnsan mı?" diye atıldı İsa. "Ama çirkinim ha!" Bunu söyledikten sonra önce kendisini tutarak kıkırdadı, ardından dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahası Mack'e de bulaştı ve o da uzun zamandır olmadığı kadar uzun, sıkı bir kahkaha attı. İsa uzanıp büyük

bir sevinçle onu kucakladı; Mack de kendisini hatırlayamadığı kadar uzun süreden beri ilk kez bu kadar yenilenmiş ve canlı hissetti.

Sonunda yeniden hareketsizleştiler ve gecenin sessizliği kendisini bir kez daha hissettirdi. Sanki kurbağalar bile vıraklamayı kesmişti. Mack uzanırken, eğlendiği, kahkahalarla güldüğü için suçluluk duygusu hissetmeye başladığını fark etti ve karanlığın içerisinde Büyük Kederin onu yeniden etkisi altına almaya başladığını hissedebiliyordu.

"İsa?" diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Kendimi kaybolmuş hissediyorum."

Karanlığın içerisinden bir el uzanıp elini kavrayarak sıkıca tuttu. "Biliyorum Mack. Fakat hissettiğin gibi değil. Ben yanındayım ve kaybolmuş değilim. Böyle hissettiğin için üzgünüm, ama lütfen beni iyi dinle. Kaybolmuş değilsin."

"Umarım haklısındır," dedi Mack, yeni arkadaşının sözleri gerginliğini azaltmıştı.

"Hadi," dedi İsa, ayağa kalkıp Mack'in yanına gelerek. "Önünde büyük bir gün var. Seni yatağına götüreyim." Kolunu Mack'in omzuna attı ve birlikte barakaya doğru yürüdüler. Mack kendisini birdenbire bitkin hissetti. Çok uzun bir gün olmuştu. Belki gerçek gibi bir rüyanın ardından sabah kendi evindeki yatağında uyanacaktı, ama bir yanı da yanılmış olmasını umuyordu.

ŞAMPİYONLARIN KAHVALTISI

Gelişme değişim demektir ve bilinenden bilinmeyene uzanan değişim süreci riskler içerir.

- Anonim

Mack, odasına girdiğinde arabada bırakmış olduğu giysilerinin bir kısmının katlanmış olarak şifoniyerin üzerinde, bir kısmının da kapağı açık dolaba asılmış olduğunu gördü. Hatta komodinin üzerinde bir Gideon İncili* görünce gülümsedi. Gecenin havasının yavaşça içeri girebilmesi için pencereyi sonuna kadar açtı; Nan, örümceklerden ve benzeri böceklerden korktuğu için evde böyle bir şeye asla izin vermiyordu. Kalın yorganın altına küçük bir çocuk gibi iyice sokularak İncil'den ancak birkaç ayet okuduktan sonra kitabı bıraktı, ışık nasıl olduysa söndü, biri yanağından öptü ve ayakları yavaşça yerden kesilerek, derin bir rüyaya daldı, rüyasında uçuşa geçti.

Bu şekilde uçmamış olanlar, uçtuklarına inananların kaçık olduklarını düşünebilirler, ama içten içe de onları muhtemelen biraz kıskanırlar. Mack, yalnızca Büyük Keder çöktüğünden beri değil, uzun yıllardır böyle bir rüya görmemişti, ama bu gece açık ve serin, fakat asla rahatsız edici olmayan havada yıldızlarla dolu gökyüzüne uçmuştu. Göllerin ve nehirlerin, bir okyanus

Amerika'da Gideons International adlı Evangelist bir örgütün hastane, otel odaları, metro istasyonları gibi yerlere ücretsiz olarak bırakarak İncil'i mümkün olduğunca çok insanın okumasını sağlamak için dağıttığı İncil'e verilen ad.

kıyısının ve kenarları kayalıklarla çevrili adacıkların üzerinden uçarak geçmişti.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, Mack böyle uçmayı rüyalarında öğrenmişti; hiçbir şeyin desteği olmadan yerden havalanıyordu - ne kanatları, ne de uçak benzeri bir şey, yalnızca kendisi. İlk uçuşlarda, çoğunlukla korku nedeniyle veya daha doğrusu düşme korkusu nedeniyle genellikle yerden yalnızca birkaç santim havalanıyordu. Özellikle yere çakılmanın hiç de can yakmadığını, yalnızca ağır çekim bir sıçrayış olduğunu keşfettikten sonra uçuşlarını otuz ila altmış santim yüksekliğe çıkarınca güveni arttı. Zamanla bulutlara kadar yükselmeyi, uzun mesafeler kat etmeyi ve yavaşça yere inmeyi öğrendi.

Bir defasında rüya uçuşunun keyfini çıkararak engebeli dağların ve kristal beyaz sahillerin üzerinden uçarken birdenbire bir güç onu ayak bileğinden tutup gökyüzünden aşağıya doğru fırlattı. Birkaç saniye içerisinde çamurlu ve derin teker izlerinin olduğu bir yola sert biçimde yüzüstü çakıldı. Gök gürültüsü yeri sarstı ve aniden bastıran yağmur onu iliklerine kadar ıslattı. Ve işte o anda şimşeğin aydınlattığı yüzüyle kızı belirdi. Kızı sessizce "Baba" diye bağırıyordu, ardından arkasını dönüp karanlığa doğru koşmaya başladı, kırmızı elbisesi birkaç kez belli

belirsiz göründü ve gözden kayboldu. Mack, çamurdan ve sudan kurtulmak içirt var gücüyle çabaladı, ama çabaladıkça çamura daha da battı. Ve tam çamura tamamen gömülmekteydi ki soluk soluğa uyandı.

Kalbi hızla atıyor ve kâbusunda gördüklerini aklından bir türlü çıkaramıyordu; gördüklerinin yalnızca bir rüya olduğunu ancak birkaç dakika sonra idrak edebildi. Fakat kâbus bilincinden çıktıktan sonra bile yarattığı duygular gitmemişti. Bu rüya

Büyük Kederi kışkırtmıştı ve yataktan çıkamadan kendisini bir kez daha günlerin pek çoğunu yutmuş olan çaresizlikle boğuşurken buldu.

Jaluzinin arasından içeri sızan şafağın ilk ışıklarının loş aydınlığında yüzünü buruşturarak odaya göz gezdirdi. Burası onun yatak odası değildi; hiçbir şey tanıdık değildi. Neredeydi? Düşün Mack, düşün! Sonra hatırladı. Her biri kendisini Tanrı sanan üç ilginç kişiyle birlikte hâlâ barakadaydı.

"Bu olamaz," diye homurdandı, ayaklarını yataktan çıkarıp başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarında otururken. Önceki günü düşündü ve bir kez daha çıldırmakta olduğu korkusuna kapıldı. Asla dokunmatik biri olmadığı için Baba - artık her kimse - sinirlerini bozuyordu ve Sarayu'yu ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Kendi kendine İsa'yı çok sevdiğini itiraf etti, ama o da üçü içerisinde Tanrı'ya en az benzeyeniydi.

Derin bir nefes verdi. Ve eğer Tanrı gerçekten de oradaysa kâbuslarına neden son vermemişti?

Kuşku içerisinde oturmasının hiçbir faydasının olmadığına karar vererek banyoya geçti; duş için ihtiyaç duyduğu her şeyin özenli biçimde hazırlanmış olduğunu görünce ağzı açık kaldı. Sıcak suyun altında uzun süre durdu, tıraş oldu ve tekrar yatak odasına dönerek üzerini giyindi.

Kahvenin keskin ve çekici kokusu, gözünü kapının yanındaki sehpanın üstünde duran, üzerinde dumanlar tüten fincana çevirdi. Kahveden bir yudum alarak jaluziyi yukarı kaldırdı ve odasının penceresinden, önceki gece yalnızca bir gölge olarak gördüğü gölü seyre daldı.

Gölün cam gibi düz yüzeyi kusursuzdu; bu pürüzsüzlüğü yalnızca arada bir suyun altından çıkıp koyu mavi yüzeyde küçük dalgalar oluşturduktan sonra yeniden suya dalan alabalıklar bozuyordu. Gölün karşı kıyısının yaklaşık yarım mil ötede olduğunu tahmin etti. Her yerde çiy parıldıyordu, sabahın erken saatlerinin elmas gibi damlaları güneşin sevgisini yansıtıyordu.

Rıhtımın kenarına bağlanmış üç kano çok çekici geldi, fakat Mack bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Kanolar onun için artık bir eğlence aracı değildi. Kanoların çok sayıda kötü anısı vardı.

Rıhtım ona önceki geceyi hatırlattı. Gerçekten de önceki gece rıhtımda evreni yaratmış olanla yan yana uzanmış mıydı? Mack şaşkınlık içerisinde kafasını salladı. Orada neler oluyordu? Bu insanlar kimlerdi ve ondan ne istiyorlardı? İstedikleri şey her ne ise kendisinde o şeyin olmadığından emindi.

Başka bir şeylere karışan yumurta ve domuz pastırması kokusu, odasına girerek düşüncelerini böldü. Mack odadan çıkıp kahvaltıdan payına düşeni almasının zamanının geldiğini düşündü. Oturma odasına girdiğinde mutfaktan, çok tiz sesli siyah bir kadının eşlik ettiği tanıdık bir Bruce Cockburn şarkısı melodisi duydu: "Oh, güneşi yakan aşk, beni de yakmaya devam et." Baba mutfaktan ellerinde, içleri krepler, kızarmış patates ve çeşitli yeşilliklerle dolu tabaklarla çıktı. Üzerinde Afrikalılara özgü uzun bir elbise, başında da parlak renklerle bezenmiş bir saç bandı vardı. Etrafına ışık saçıyor gibiydi - neredeyse kor gibi parlıyordu.

"Biliyor musun," dedi Baba, "bu çocuk şarkılarına bayılıyorum! Özellikle de Bruce'u çok severim, bilirsin." Masaya oturmakta olan Mack'e baktı.

Mack kafa salladı, iştahı gittikçe kabarıyordu.

"Evet," diye devam etti, "senin de onu sevdiğini biliyorum."

Mack gülümsedi. Gerçekten de seviyordu. Cockburn yıllarca ailesindeki bütün bireylerin en sevdiği şarkıcı olmuştu: Önce kendisinin, sonra kendisi ile Nan'in ve ardından bütün çocukların.

"Ee tatlım," diye söze başladı Baba, elindeki işle uğraşmaya devam ederek. "Dün gece nasıl rüyalar gördün bakalım? Bilirsin, rüyalar bazen çok önemlidir. Pencereyi açıp kötü havanın dışarıya çıkmasını sağlamanın bir yolu olabilirler."

Mack, bunun korkularına açılan kapının kilidini açmasına yönelik bir davet olduğunu biliyordu, ama o anda kadını o kapıdan içeri almaya henüz hazır değildi. "Rahat uyudum, teşekkür ederim," diye yanıtladı ve ardından hemen konuyu değiştirdi. "Senin gözden o mu? Yani Bruce'u mu?"

Durdu ve Mack'e baktı. "Mackenzie, benim hiçbir gözdem yoktur; yalnızca onu çok seviyorum."

"Görünüşe bakılırsa çok sayıda insanı çok seviyorsun," dedi Mack, kuşkulu bir bakışla. "Çok sevmediğin kimseler var mı?"

Kadın kafasını kaldırdı ve sanki kafasında, yaratılmış her insanın yer aldığı bir katalog varmış da onu tarıyormuş gibi gözlerini yuvarlayıp durdu. "Cık, hiç bulamadım. Nasıl biri olduğumu tahmin et artık."

Mack konuyla çok ilgilenmişti. "İçlerinden bazılarına hiç sinirlendiğin olur mu?"

"Hıh! Hangi anne baba sinirlenmez ki? Çocuklarımın yarattıkları ve içinde yaşadıkları kargaşayla ilgili sinirlenmem gereken çok şey var. Yaptıkları seçimlerin birçoğunu beğenmiyorum, ama bu kızgınlık - özellikle benim için - yine de bir sevgi ifadesidir. Kızdığım insanları da en az kızmadıklarını kadar severim."

"Ama," diyerek duraksadı Mack. "Peki ya gazabın? Bence kendini Yüce Tanrı'ymışsın göstereceksen çok daha fazla sinirli olmalısın."

"Şu an numara mı yapıyorum yani?"

"Ben öyle düşünüyorum. İncil'de etrafta insanları öldürerek dolanan sen değil miydin? Sen İncil'de tasvir edilene uymuyorsun."

"Tüm bunların kafanı ne kadar karıştırdığını anlayabiliyorum Mack. Ama burada numara yapan biri varsa o da sensin. Ben neysem oyum. Kimsenin tasvirlerine uymaya çalışmıyorum."

"Ama benden senin Tanrı olduğuna inanmamı istiyorsan, sadece şunu anlamıyorum ki..." Mack cümlesini nasıl bitireceğini bilemiyordu, bu yüzden devam etmedi.

"Senden hiçbir şeye inanmanı istemiyorum, fakat sana şunu söyleyeyim ki, eğer olanları kafandaki yargılara göre bir yerlere oturtmaya çalışmak yerine olduğu gibi kabul edersen bugün senin için çok daha kolay geçecek."

"Ama eğer sen Tanrı isen, büyük gazap topları fırlatan ve insanları kızgın ateş gölüne atan sen değil misin?" Mack, derinlerde yatan öfkesinin önündeki soruları da alarak yüzeye çıkmakta olduğunu hissedebiliyordu ve kontrolünü kaybetmesinden ötürü de biraz utanç duydu. Yine de sorusunu sordu, "Sahiden, seni hayal kırıklığına uğratanları cezalandırmaktan keyif almıyor musun?"

Baba, bu soru üzerine elindeki işi bırakıp Mack'e doğru döndü. Mack, onun gözlerindeki derin üzüntüyü görebiliyordu. "Ben, senin düşündüğün kişi değilim Mackenzie. Günahları yüzünden insanları cezalandırmama gerek yok. Günahın

kendisi, insanı içten içe kemiren bir cezadır zaten. Benim amacım insanları cezalandırmak değildir; günahlarını iyileştirmektir beni mutlu eden."

"Anlamadım... "

"Haklısın. Anlayamıyorsun," dedi gülümseyerek, ama gözlerindeki hüzün hâlâ görülebiliyordu. "Ama daha seninle işimiz bitmedi zaten."

Tam o esnada İsa ve Sarayu arka kapıdan gülerek içeri girdiler, bir şeyler konuşuyorlardı. İsa önceki günkü gibi giyinmişti, kot pantolon ve koyu kahverengi gözlerini iyice ortaya çıkaran açık mavi bir gömlek. Diğer yandan Sarayu ise en ufak bir esintide veya nefeste uçacakmış gibi duran dantelli, ince bir elbise giyinmişti. Yaptığı her hareketle elbisenin üzerindeki gökkuşağı desenleri parıldıyor ve yeni şekillere giriyordu. Mack, acaba Sarayu hiç duracak mı diye düşündü. Açıkçası kuşkuluydu.

Baba eğilerek Mack'le göz göze geldi. "Bazı önemli sorular sordun ve bunların cevaplarını bulacağız, söz veriyorum. Ama şimdi hep birlikte kahvaltımızı yapalım."

Mack kafasını salladı, dikkatini yiyeceklere çevirdiğinde bir kez daha utandı. Her neyse, çok açtı ve masada yiyecek birçok şey vardı.

"Kahvaltı için teşekkürler," dedi Mack, üçü sandalyelerine otururken.

"Ne?" dedi kadın, korkmuş gibi yaparak. "Başını eğip gözlerini de kapatmayacak mısın?" Homurdanarak mutfağa doğru yürümeye başladı. "Tüh tüh tüh. Dünya ne hale geliyor böyle? Bir şey değil tatlım." Kısa bir süre sonra üzerinde dumanlar tüten ve mükemmel bir koku yayan bir başka kâseyle geri geldi.

Kâseyi birbirlerine uzattılar ve Mack, Baba'nın onların sohbetlerine katılmasını büyülenmiş biçimde izleyerek konuşmalarını dinledi. Birbirine küs aile bireylerinin barışma sohbetine benziyordu, ama Mack'i büyüleyen şey ne konuştukları değil, nasıl konuştuklarıydı. Hayatında üç kişinin bu kadar yalın, ama bir o kadar da güzel bir şekilde sohbet etmesine hiç tanık olmamıştı. Görünüşe göre her biri kendisinden daha çok diğerlerine önem veriyordu.

"Ee, sen ne diyorsun bu işe Mack?" diye sordu İsa, başıyla onu işaret ederek.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Mack, ağzı lezzetli yeşilliklerle dolu halde. "Ama bunu tartışma biçiminize bayıldım."

"Amman," dedi Baba, elinde bir başka yemekle daha dönmüştü mutfaktan. "O yeşillikleri o kadar da fazla yeme genç adam. Dikkat etmezsen mideni bozabilirsin."

"Pekâlâ," dedi Mack. "Aklımda tutmaya çalışırım," diyerek kadının elindeki yemeğe uzandı. Ardından İsa'ya dönerek konuşmaya devam etti, "Birbirinize davranma biçiminizi çok sevdim. Kesinlikle Tanrı'nın böyle olmasını beklemiyordum."

"Nasıl yani?"

"Yani, sizlerin bir ve tek ve aynı zamanda üç kişi olduğunuzu biliyorum. Fakat birbirinize öyle büyük zarafetle karşılık veriyorsunuz ki! İçinizden biri diğer ikisinden üstün filan değil mi?"

Üçü birbirine, sanki ilk kez böyle bir soru işitmişler gibi baktı.

"Demek istediğim," diye telaşla devam etti Mack, "Tanrıyı daima Baba, bir tür patron olarak, İsa'yı da emirleri yerine getiren, itaatkâr kişi olarak düşünmüşümdür.

Kutsal Ruh'un tam olarak nereye oturduğunu bilemiyorum. O erkek... yani... o kız... ıı...." Mack doğru sözcükleri bir türlü bulamazken Sarayu'ya bakmamaya çalışıyordu. "...Her neyse - Ruh bana daima şey olarak gelmiştir... yani bir tür..."

"Özgür Ruh mu?" diye atıldı Baba.

"Kesinlikle - özgür bir Ruh, ama yine de Baba'nın yönetiminde. Bunun bir anlamı var mı?"

İsa, bu yabancının söylediklerini algılamaya çalışarak Baba'ya doğru baktı. "Bunun senin için anlamı var mı Abba*? Açıkçası bu adamın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok?"

Baba, bütün dikkatini toplamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Hayır, söylediklerinin başından veya sonundan bir şeyler çıkarmaya çalıştım, ama ne yazık ki beceremedim." * İbranice: Baba

"Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsunuz." Mack'in sinirleri bozulmaya başlamıştı. "Patronun kim olduğundan bahsediyorum. Bir komuta zinciriniz yok mu?"

"Komuta zinciri mi? Kulağa çok korkunç geliyor!" dedi İsa.

"En azından bağlayıcı," diye ekledi Baba ve İsa'yla gülmeye başladılar, ardından Baba, Mack'e dönüp şarkı söylemeye başladı, "Altından bile olsa bütün zincirler zincirdir."

"O ikisini kafana takma," diye araya girdi Sarayu, elini uzatıp Mack'i rahatlatmaya çalışarak. "Seninle sadece şakalaşıyorlar. Aslında bu, bizim kendi aramızda da konuştuğumuz bir konu."

Mack kafa salladı, rahatladı ve soğukkanlılığını bir kez daha kaybettiği için kendisinden biraz utandı.

"Mackenzie, bizim aramızda ana otorite diye bir kavram yoktur, yalnızca birlik vardır. Biz bir ilişki halkası içerisinde hareket ederiz, komuta zincirinde veya senin atalarının dedikleri gibi 'büyük varoluş zinciri' içerisinde değil. Burada gördüğün şey, herhangi bir güç katmanının olmadığı bir ilişkidir. Birbirimizin üzerinde hâkimiyet kurmamıza gerek yok çünkü hepimiz iyi niyetle elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Bizim için hiyerarşinin hiçbir anlamı yoktur. Aslında bu sizin sorununuz, bizim değil."

"Öyle mi? Nasıl peki?"

"O kadar yolunuzu kaybetmiş ve yaralı durumdasınız ki başınızda biri olmadan birlikte yaşayabileceğinizi veya çalışabileceğinizi düşünmek size neredeyse imkânsız geliyor."

"Fakat siyasî ve ticariden tutun da evliliğe kadar bütün beşerî kurumlar bu tür düşünceyle yönetilir; bu, bizim sosyal dokumuzun ağıdır," diye öne sürdü Mack.

"Tam bir saçmalık!" dedi Baba, boş tabağı alıp mutfağa giderek.

"Samimi ilişkiler yaşamanızın sizin için bu kadar zor olmasının nedenlerinden biridir bu," diye ekledi İsa. "Bir hiyerarşi oluşturduğunuzda onu korumak ve yönetmek için kurallara, ardından hukuka ve bu kuralların uygulanmasına ihtiyaç duyarsınız ve sonunda ilişkinizi güçlendirmek yerine yok eden bir tür komuta zinciri veya bir düzen sistemi oluşturursunuz. İlişkilerinizi nadiren otoriteden bağımsız görür veya yaşarsınız. Hiyerarşi sizlere yasalar ve kurallar dayatır ve sonunda bizim sizler için tasarladığımız ilişkinin güzelliğini özler hale gelirsiniz."

"Peki," dedi Mack alaycı bir ifadeyle, arkasına yaslanarak. "Bu duruma gayet iyi alışmış olduğumuz ortada sanırım."

Sarayu hemen araya girerek cevap verdi, "Alışmak ile niyeti veya ayartma ile gerçekliği birbirine karıştırma."

"Pekâlâ, ah, şu yeşilliklerden biraz daha verebilir misin? Yani bu otorite takıntısının içerisine ayartılarak girdiğimizi mi söylüyorsun?"

"Bir bakıma evet!" diye yanıtladı, yeşilliklerle dolu kayık tabağı Mack'e uzatarak, ama Mack'e tabağı ancak iki kez çektikten sonra verdi. "Yalnızca senin iyiliğin için evlat."

Sarayu devam etti, "Bağımsızlığı ilişkinin üzerine koyduğunuzda birbiriniz için bir tehlike haline geldiniz. Başkaları, sizin kendi mutluluğunuz için kullanılacak veya yönetilecek nesnelere dönüştü. Otorite, sizin genellikle düşündüğünüz biçimiyle, yalnızca güçlülerin diğer insanların kendi istediklerine uymalarını sağlamak için kullandıkları bir mazerettir."

"Ama otoritenin insanların sürekli olarak kavga etmelerinin veya birbirlerini incitmelerinin önlenmesinde faydası yok mu?"

"Bazen. Fakat bencil bir dünyada büyük zararlar vermek için de kullanılabiliyor."

"Peki, siz de kötülüğü engellemek için otoritenizi kullanmıyor musunuz?"

"Sizin tercihlerinize özenle saygı duyuyoruz, bu nedenle sizi kötülüklerden kurtarmaya çalışırken bile sizin sisteminiz içerisinde hareket ediyoruz," diye devam etti Baba. "Evren, bizim istediğimizden oldukça farklı bir yola girmiştir. Sizin dünyanızda - gerek siyasi, ekonomik, sosyal, gerekse dinî - sistemin varlığının sürdürülmesi bireyin değerinden önce gelir. Önce bir, ardından birkaç ve sonunda birçok kişi, söz konusu sistemin iyiliği ve varlığını sürdürebilmesi için kolayca feda edilir. Bütün güç mücadelelerinin, bütün önyargıların, bütün savaşların ve istismar edilen bütün ilişkilerin temelinde bu yatmaktadır. 'Gücü ve bağımsızlığı elde etme isteği' her yana öyle bir yayılmıştır ki artık normal kabul edilmektedir."

"Normal değil mi?"

"Bu, insanların paradigmasıdır," diye ekledi Baba, elinde daha fazla yiyecekle dönerek. "Balıklar için su ne demekse bu da öyle; o kadar yayılmıştır ki ne farkına varılır ne de sorgulanır. Bu, varlığından kesinlikle bihaber olsanız bile çaresiz biçimde içine kıstırıldığınız matris, şeytanî tertiptir."

Sözü İsa devraldı. "Evrenin en büyük güzelliği olarak, sima olarak birbirinden farklı ve benimle ve birbirleriyle ilişki içinde 'olmakta' kesinlikle özgür, siz insanları yarattık. Eğer birbirinizin çıkarlarına, en az kendi çıkarlarınıza olduğu kadar, saygı duymayı gerçek anlamda öğrenmiş olsaydınız hiyerarşiye kesinlikle ihtiyacınız olmazdı."

Mack, işittiklerinin çağrıştırdıklarını hayretler içerisinde düşünerek arkasına yaslandı. "Yani diyorsun ki, biz insanlar kendimizi güçle koruduğumuz zaman... "

"Kendinizi matrise teslim edersiniz, bize değil," diye tamamladı İsa.

"Ve şimdi, "diye araya girdi Sarayu, "ilk söylediğime geldik: Siz insanlar o kadar yollarını kaybetmiş ve yaralı durumdasınız ki, ilişkinin hiyerarşi olmadan var olabileceğini düşünmek sizin için neredeyse imkânsız. Siz Tanrı'nın sizin yaptığınız

gibi bir hiyerarşi içerisinde hareket etmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama biz öyle düşünmüyoruz."

"Fakat bunu nasıl değiştirebiliriz? İnsanlar bizi kullanırlar."

"Büyük olasılıkla kullanacaktırlar. Ama biz senden bunu başkalarına karşı yapmanı istemiyoruz ki Mack. Bize karşı yapmanı istiyoruz sadece. Başlayabileceğin tek nokta burası. Biz seni kullanmayız."

"Mack," dedi Baba, Mack'i pür dikkat dinlemeye iten güçlü bir tonda, "biz seninle kendi aramızdaki sevgiyi, neşeyi, özgürlüğü ve ışığı paylaşmak istiyoruz. Siz insanları bizimle karşılıklı bir ilişki içerisinde olmanız, bizim sevgi halkamıza dâhil olmanız için yarattık. Anlamakta ne kadar zorlansan da, her şey, seçimlerinize veya iradenize müdahale edilmeden, bu niyete göre gerçekleşmektedir."

"Dünyadaki bütün acılara, binlerce insanı öldüren savaşlara ve felaketlere rağmen bunu nasıl söyleyebilirsin?" Mack'in sesi fısıltıya dönüştü. "Peki ya küçük bir kızın sapık biri tarafından öldürülmesine ne demeli?" İşte ruhunu yakmakta olan soruyu bir kez daha sormuştu. "Bu tür şeylere belki de siz yol açmıyorsunuz, ama bunları kesinlikle durdurmuyorsunuz da."

"Mackenzie," diye cevapladı Baba yumuşak bir tonla, görünüşte Mack'in suçlamasına hiç de gücenmemişti, "acıları, yaraları ve ıstırapları yok etmek yerine bunların yaşanmasına izin vermek için milyonlarca gerekçe var, ama bu gerekçelerin çoğu ancak her insanın kendi hikâyesinde anlaşılabilir. Ben kötü değilim. Korkuyu ve acıyı, gücü ve hakları ilişkilerinize bu kadar kolayca sokan sizlersiniz. Ama sizin tercihleriniz yine de benim niyetlerimden güçlü değildir ve yaptığınız bütün seçimleri sizin iyiliğiniz ve en iyi sonucu elde etmek için kullanırım."

"Gördün mü," diye yine araya girdi Sarayu, "umudunu yitirmiş insanlar yaşamlarını kendilerine iyi gibi görünen şeylerin etrafında inşa ederler, ama bu onları ne tatmin eder ne de özgür kılar. Güce, başka bir ifadeyle gücün sunduğu güvenlik yanılsamasına bağımlıdırlar. Bir felaket yaşandığında bu aynı insanlar güvendikleri yanlış güçlere karşı çıkarlar. Hayal kırıklığı içerisinde ya bana yönelir ya da daha da küstahlaşırlar. Tüm bunların nasıl sonuçlandığını ve bir insanın iradesini çiğnemeden neler yapabileceğimizi bir görebilsen o zaman anlarsın. Bir gün mutlaka anlayacaksın."

"Ama bu nelere mal oluyor!" Mack sersemledi. "Bunun mal olduğu bütün acılar, ıstıraplar, o kadar korkunç ve kötü olan bunca şey." Duraksadı ve gözlerini masanın üzerine dikti. "Ve bakın size nelere mal olmuş. Buna değer mi?"

"Evet!" diye hep bir ağızdan neşeyle bağırdılar.

"Ama bunu nasıl söyleyebilirsiniz?" diye patlayıverdi. "Amaca giden her yol mubahtır yani, istediğiniz şeyi elde etmek için her şeyi göze alabilirsiniz, milyarca insanın yaşamı pahasına olsa bile."

"Mackenzie." Yine Baba'nın yumuşak ve şefkatli sesiydi. "Henüz tam olarak anlayamıyorsun. İçinde yaşadığınız dünyayı gerçekliğin oldukça küçük ve eksik bir resmine dayanarak anlamaya çalışıyorsunuz. Bu; acının, ıstırabın, benmerkezciliğin ve gücün ufak deliğinden bir geçit törenini izleyip yalnız ve önemsiz olduğunu düşünmeye benzer. Tüm bunlar güçlü yalanlar içerir. Acıyı ve ölümü en büyük kötülükler ve Tanrıyı da en büyük hain veya muhtemelen, en iyi ihtimalle, kesinlikle güvenilmez olarak görürsünüz. Kuralları siz belirler, eylemlerimi yargılar ve beni suçlu ilan edersiniz.

"Yaşamındaki en temel kusur Mackenzie, benim iyi olduğumu düşünmemen. Eğer benim iyi olduğumu ve her şeyin - araçların, amaçların ve bireylerin yaşamlarının bütün süreçlerinin - benim iyiliğimin örtüsü altında olduğunu bilsen, ne yaptığımı her zaman tam olarak anlayamayabilsen de, bana güvenirsin. Ama güvenmiyorsun."

"Güvenmiyor muyum?" diye sordu Mack, ama bu bir sorudan daha çok bir gerçeğin ilanıydı ve bunun böyle olduğunu biliyordu. Anlaşılan bunu diğerleri de biliyordu ve masa sessizliğe gömüldü.

Bu kez Sarayu konuşmaya başladı. "Mackenzie, tıpkı alçakgönüllülüğü 'yaratamadığın' gibi güveni de üretemezsin. Güven ya vardır ya da yoktur. Güven, sevildiğini bildiğin bir ilişkinin mey- vesidir. Seni sevdiğimi bilmediğin için bana güvenemiyorsun."

Yine sessizlik oldu ve sonunda Mack, Baba'ya bakarak konuşmaya başladı. "Bunu nasıl değiştireceğimi bilemiyorum."

"Yalnız başına değiştiremezsin. Fakat birlikte bu değişimin gerçekleşmesini izleyeceğiz. Şimdilik yalnızca yanımda olmanı ve ilişkimizin bir şeyleri kanıtlamaya çalışmana veya senin beni memnun etmek zorunda olmana dayanmadığını görmeni istiyorum. Ben bir zorba, benim dediğim olacak diye direten benmerkezci küçük bir Tanrısal varlık değilim. Ben iyiyim ve yalnızca senin için en iyisini arzu ediyorum. Bu amacıma da suçlayarak, lanetleyerek veya baskı yaparak değil, ancak bir sevgi ilişkisiyle ulaşabilirim. Ve ben seni gerçekten de seviyorum."

Sarayu masadan kalkıp doğruca Mack'e baktı. "Mackenzie," dedi, "eğer istersen benimle gelip bahçede bana yardım edebilirsin. Yarınki kutlamadan önce orada yapmam gereken şeyler var. Bu sohbete orada devam edebiliriz, hadi lütfen!"

"Tabii ki," dedi Mack ve müsaade isteyerek masadan kalktı.

"Son bir söz," diye ekledi arkasını dönerek, "tüm bunların doğruluğunu kanıtlayacak bir sonuç hayal edemiyorum."

"Mackenzie." Baba sandalyesinden kalktı, masanın etrafından dolanıp Mack'e sıkıca sarıldı. "Biz doğruluğunu kanıtlamaya çalışmıyoruz ki. Sevgiyi kurtarmaya çalışıyoruz."

ÇOK UZUN ZAMAN ÖNCE, UZAK, ÇOK UZAK BİR BAHÇEDE

Bir gün başka bir cennet bahçesi bulsak bile ne onun keyfim tam olarak çıkarabilecek ne de sonsuza dek içinde yaşayabilecek durumda olacağız.

- Henry Van Dyke -

Mack, arka kapıdan çıkıp köknar sıralarının arasından geçerek Sarayu'yu elinden geldiğince takip etmeye çalıştı. Onun arkasında yürümek, bir güneş ışınını takip etmeye benziyordu. İçinden ışık yayılıyormuş ve ardından onun varlığını aynı anda birkaç yere yansıtıyormuş gibiydi. Hareketli gölgeler, farklı renk tonları ve devinimle dolu doğası oldukça semaviydi. "Kuşkusuz pek çok insan onunla biraz çekinerek konuşuyordur," diye düşündü Mack. "Kesinlikle ne yapacağı kestirilebilir bir varlık değil."

Mack, gezinti yolundan sapmadan yürümeye büyük özen gösteriyordu. Ağaçların etrafını dolanınca, en fazla beş yüz metrekarelik o muhteşem bahçeyi ve meyveliği ilk kez gördü. Her nedense, Mack mükemmel biçimde hazırlanmış düzenli bir İngiliz bahçesi hayal etmişti. Ama bu bahçe hiç de öyle değildi!

Tam bir renk karmaşası vardı. Gözleri bu kaba karmaşa içerisinde bir parça düzen bulmaya çalıştı ama bulamadı. Gelişigüzel ekilmiş sebzelerin, şifalı otların ve Mack'in daha önce hiç görmediği türden bitkilerin üzerine göz kamaştırıcı çiçek tozları saçılmıştı. Bu bahçe şaşırtıcı, etkileyici ve inanılmaz ölçüde güzeldi.

"Yukarıdan bakıldığında burası fraktal*," dedi Sarayu, omzunun üzerinden memnun bir ifadeyle.

"Bir ne?" diye sordu Mack şaşkınlık içerisinde, aklı hâlâ gördüğü manzaranın karmaşasıyla ve renkler ile gölgelerin hareketleriyle boğuşuyor ve bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Attığı her adım, bir an için gördüğünü düşündüğü kalıbı değiştiriyordu ve hiçbir şey daha önce olduğu gibi değildi.

"Bir fraktal... ne kadar büyütülmüş olsa da aslında tekrarlanan kalıplardan oluşan basit ve düzenli bir şey. Bir fraktal son derece karmaşıktır. Fraktalleri severim, bu yüzden her yeri onlarla donattım."

"Bana daha çok bir düzensizlik gibi geldi," diye mırıldandı Mack.

Sarayu durup Mack'e doğru döndü, yüzü fevkalade güzeldi. "Mack! Teşekkür ederim! Ne harika bir iltifat!" Şöyle bir bahçeye göz gezdirdi. "İşte tam olarak budur - düzensizlik. Ama," yeniden Mack'e bakıp gülümsedi, "yine de aynı zamanda bir fraktal."

Sarayu şifalı bir ota doğru yürüdü, otun üst kısımlarını koparıp Mack'e döndü.

"İşte," dedi, sesi her şeyden çok müziği andırıyordu. "Baba kahvaltıda şaka yapmıyordu. Bu yeşillikleri birkaç dakika çiğnesen iyi olur. Sabah fazlasıyla tükettiklerinin doğal 'hareketliliğini' önleyecektir, ne dediğimi anladın sanırım."

Mack gülümseyerek otu alıp çiğnemeye başladı. "Evet, ama kahvaltıdaki o yeşilliklerin tadı harikaydı!" Midesi hareketlenmeye başlamıştı ve çiğnemeye başladığı otun da faydası olmuyordu.

- Fraktal; çoğunlukla ana şekle benzeme özelliği gösteren karmaşık geometrik şekillerin ortak adıdır, Örn: Kar Kristali.

Otun tadı kötü değildi: Biraz nane ve muhtemelen daha önce koklamış olduğu, fakat tanıyamadığı birkaç baharat tadı. Yürürlerken midesindeki gurultu yavaşça dinmeye başladı ve sıktığının farkında olmadığı dişlerini serbest bıraktı.

Tek bir kelime konuşmadan, bahçede bir o yana bir bu yana giden Sarayu'yu takip etmeye çalıştı, ama gözlerini de renk harmanlarından bir türlü alamıyordu: Kuşüzümü ve şarap kırmızıları, platin ve küpeçiçeği renkleri arasına saçılmış turuncu ve açık yeşil tonlar ve kahverengi ile yeşilin sayısız tonları. Hepsi şaşırtıcı ve mest ediciydi.

Sarayu belirli bir işe odaklanmıştı. Tıpkı ismi gibi şakacı bir rüzgâr misali sağa sola sürükleniyordu ve Mack, onun hangi yöne estiğini bir türlü kestiremiyordu. Ona bir türlü yetişemiyordu. Bu durum ona, bir alışveriş merkezinde Nan'in peşinden koşuşturduğu günleri anımsattı.

Sarayu bahçenin içerisinde koşuştururken çeşitli çiçekleri ve otları makasla kesiyor, kestiklerini taşıması için Mack'e veriyordu. Eğreti demet oldukça büyüdü, keskin bir parfüm kitlesine dönüştü. Aromatik baharatların karışımının yaydığı kokuyu daha önce hiç duymamıştı ve kokular o kadar güçlüydü ki içinden onların tadına bakmak geldi.

Demeti bahçedeki küçük bir kulübenin içine koydular; çalılıklar ve Mack'in yabani otlar sandığı asma dallarıyla kaplı bu kulübeyi Mack daha önce fark etmemişti.

"Bir görevi tamamladık," dedi Sarayu, "ve geriye bir tane kaldı." Mack'e bir kürek, tırmık, tırpan ve bir çift eldiven verdi ve bahçenin uzak köşesine giden yabani bitkilerle kaplı yolda süzülerek gitmeye başladı. Yol boyunca arada bir yavaşlayarak bazı bitkilere ve çiçeklere dokunuyor, tüm bunları yaparken önceki akşam Mack'i büyülemiş olan melodiyi mırıldanıp duruyordu. Mack, kendisine verilen aletleri taşıyarak peşinden gidiyor, çevresini meraklı gözlerle incelerken onu da gözden kaçırmamaya dikkat ediyordu.

Mack durduğunda, etrafını izlerken dikkati dağılmış olduğu için, neredeyse Sarayuya çarpacaktı. Nasıl olduysa Sarayu değişmişti, şimdi üzerinde iş elbiseleri vardı: Üzerinde çok güzel desenler olan bir kot, iş gömleği ve eldivenler. Meyve bahçesine benzeyen, ama aslında öyle olmayan bir yerdeydiler. Yine de, içinde bulundukları yer, üç tarafı şeftali ve kiraz

ağaçlarıyla çevrili ve ortasında neredeyse nefesini kesen mor ve yeşil çiçeklerle kaplı çalılıkların olduğu açık bir alandı.

"Mackenzie," dedi, doğrudan harika mor ve sarı noktayı göstererek. "Bu bölgeyi temizlememe yardım edersen çok sevinirim. Yarın buraya ekmek istediğim çok özel bir şey var ve burayı hazırlamalıyız." Mack'e baktı ve elinden tırpanı aldı.

"Ciddi olamazsın? Gözlerden bu kadar uzak bu harika yerde mi?" Fakat Sarayu dinlemiyor gibiydi. Daha fazla açıklama yapmadan arkasını dönüp o güzelim çiçekleri yok etmeye başladı. Pek çaba harcamadan tertemiz biçimde biçiyordu çalılıkları. Mack omuzlarını silkti, eldivenlerini geçirdi ve Sarayu'nun biçtiklerini tırmıkla toplamaya koyuldu. Sarayu'ya yetişmekte zorlanıyordu. Onun için zor bir iş olmayabilirdi, ama Mack çok zorlanıyordu. Yirmi dakika sonra bütün bitkiler kökünden kesilmişti ve temizledikleri nokta bahçedeki bir yara gibi duruyordu. Mack'in kolları bir noktaya topladığı çalılıkların yaptığı çiziklerle doluydu. Nefesi kesilmişti, terliyordu ve işi bitirdiği için mutluydu. Sarayu doğrularak elleriyle yaptıkları işi gözden geçirdi.

"Çok eğlenceli değil mi?" diye sordu.

"Daha güzel biçimlerde eğlendiğim oldu," diye alaycı bir cevap verdi Mack.

"Ah Mackenzie, bir bilebilsen. Bunu özel yapan iş değil, amaçtır. Ve," Mack'e yine gülümseyerek, "ben işimi ancak böyle yaparım."

Mack tırmığına dayanıp önce bahçeye, ardından da kollarındaki kırmızı çiziklere baktı. "Sarayu, senin Yaratıcı olduğunu biliyorum, ama zehirli bitkileri, ısırgan otunu ve sivrisinekleri de mi sen yarattın?"

"Mackenzie," diye yanıtladı Sarayu, esintilerle birlikte hareket ediyormuş gibiydi, "yaratılmış bir varlık yalnızca var olanı alıp ondan farklı bir şey yaratabilir."

"Yani diyorsun ki sen... "

"...senin kötü saydığın şeyler de dâhil olmak üzere aslında var olan her şeyi yarattım," diye tamamladı Sarayu. "Ama ben yarattığım her şeyi İyi olarak yarattım çünkü benim tarzım bu." Neredeyse bir reverans yaparak işine kaldığı yerden devam etti.

"Ama," diye devam etti Mack, tatmin olmamıştı, "öyleyse 'İyiliklerin' büyük kısmının 'kötüleşmesine' neden izin verdin?"

Sarayu cevaplamadan önce duraksadı. "Siz insanlar olaylara ne kadar dar bakıyorsunuz. Evrendeki kendi yerinizin kesinlikle farkında değilsiniz. Bağımsızlığın bozuk yolunu seçmiş olduğunuz için bütün evreni kendinizle birlikte sürüklediğinizi bile anlamıyorsunuz." Kafasını salladı ve yakındaki ağaçların arasından rüzgâr esti. "Çok üzücü, ama sonsuza dek böyle olmayacak."

Birkaç dakika sessizliğin tadını çıkardılar; bu sırada Mack arkasını dönüp bulundukları yerden görebildiği çeşitli bitkileri izledi. "Söyle bakalım, bu bahçede zehirli bitkiler var mı?" diye sordu. .

"Ah, evet," diye haykırdı Sarayu. "En sevdiğim bitkilerdendir. Bunun gibi bazıları da dokunulmayacak kadar bile tehlikelidir." Yakınlarındaki bir çalılığa uzanıp sapından yalnızca birkaç ufak yaprağın çıktığı kurumuş bir çubuğa benzeyen bir şeyi kopardı. Bitkiyi Mack'e uzattı, o da dokunmaktan sakınarak iki elini havaya kaldırdı.

Sarayu kahkaha attı. "Buradayım Mack. Dokunmanın hiçbir sakıncasının olmadığı ve tedbirli olunması gereken zamanlar var. İşte keşfetmenin, sizin deyiminizle bilimin, güzelliği ve keyfi burada - bulmanız için sakladığımız şeyi fark edip keşfetmeniz."

"Öyleyse bunu neden sakladın?" diye sordu Mack.

"Çocuklar saklambaç oynamayı neden severler? Bunu araştırma, keşfetme ve yaratma tutkusu olan herhangi bir insana sor. Bu kadar çok sayıda güzelliği saklamayı tercih etmemiz, yaşam süreci içerisinde bir hediye olan sevgi eylemidir."

Mack elini büyük bir dikkatle uzatıp zehirli bitkiyi eline aldı. "Dokunmamın bir zararı olduğunu söylememiş olsaydın bu bitki beni zehirleyecek miydi?"

"Elbette! Ama ben sana dokunmanı emredersem o zaman farklı. Yaratılmış bütün canlılar için özerklik delililiktir. Özgürlük, bir sevgi ilişkisi içerisinde güveni ve itaati kapsar. Bu yüzden, eğer benim sesimi işitmiyorsan bitkinin doğasını anlamaya çaba harcarsan iyi olur."

"Öyleyse zehirli bitkiler yaratmanızın ne anlamı var?" diye sordu Mack, bitkiyi Sarayu'ya geri vererek.

"Sorduğun soru, zehrin kötü bir şey olduğu ve bu tür şeylerin hiçbir amacı olmadığı varsayımını içeriyor. Bunun gibi sözde kötü bitkilerin pek çoğu inanılmaz şifa verici özellikler içermektedir veya başka şeylerle karıştırıldığında çok faydalı şeyler doğurmaktadır. İnsanların, aslını tam olarak bilmeden, bir şeyleri iyi veya kötü ilan etmek gibi mükemmel bir yeteneği vardır!"

Belli ki Mack için verilmiş olan kısa mola sona ermişti, Sarayu, Mack'e küçük bir el küreği vererek tırmığı kendisi aldı. "Bu yeri hazırlayabilmek için bir zamanlar burada bulunan bütün bitkilerin, ağaçların köklerini kazıp çıkarmalıyız. Eğer kökleri temizlersek doğal olarak biten şeyleri engelleyemez ve ekeceğimiz tohumlara zarar veremezler."

"Pekâlâ," diye homurdandı Mack, her ikisi de yeni temizlemiş oldukları noktada dizlerinin üzerine çöktüler. Sarayu her nasıl yapıyorsa toprağın derinliklerine ulaşıyor, köklerin ucunu buluyor ve bunları hiç zorlanmadan çıkarıyordu. Kökleri daha kısa olanları Mack'e bırakıyordu, o da el küreğiyle köklerini kazıp çıkarıyordu. Ardından kökleri sallayarak üzerlerindeki toprağı temizlediler ve Mack'in daha önce biriktirmiş olduğu yığının üzerine fırlattılar.

"Onları daha sonra yakarım," dedi Sarayu.

"İnsanların bilip bilmeden bir şeyleri iyi veya kötü ilan ettiklerinden mi bahsediyordun?" diye sordu Mack, bir başka kökü sallayarak temizlerken.

"Evet. Tam olarak üzerinde yalnızca iyi ve kötü olan bilgi ağacından bahsediyordum."

"Üzerinde yalnızca iyi ve kötü olan bilgi ağacı mı?" diye sordu Mack.

"Aynen öyle!" diye belirtti Sarayu, bir yandan çalışırken vurguda bulunmaya çalışarak. "Ve şimdi Mackenzie, o ağacın ölümcül meyvesini yemenin senin ırkın için neden bu kadar yıkıcı olduğunu anlamaya başlıyorsun."

"Açıkçası bunu pek düşünmedim," dedi Mack, sohbetlerinin girdiği yön ilgisini çekmişti. "Gerçekten de böyle bir bahçe var mıydı? Yani, cennet bahçesi?"

"Elbette. Bahçelerle özel olarak ilgilendiğimi söylemiştim sana."

"Bu bazılarının canını sıkacak. Cennet bahçesinin yalnızca bir söylence olduğunu düşünen çok sayıda insan var."

"Doğrusu bu yanılgıları vahim bir şey değil. Bir şeyin ihtişamı, genellikle, pek çoğunun efsane ve masal sandığı şeylerde saklıdır."

"Oh, bazı arkadaşlarım bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Mack, oldukça inatçı bir kökle uğraşırken.

"Önemli değil. Ben şahsen onları çok seviyorum."

"Çok şaşırdım," dedi Mack biraz alaycı bir tonla ve Sarayu'ya doğru gülümsedi. "O zaman sorun yok." Küreğini toprağa soktu ve çıkardığı kökü eliyle tuttu. "Bana şu iyilik ve kötülükle dolu bilgi ağacından bahsetsene."

"Kahvaltıda kendi aramızda konuştuğumuz şey buydu," diye karşılık verdi. "Önce sana bir soru sorayım. Başına bir şey geldiğinde bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna nasıl karar veriyorsun?"

Mack cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Hımm, aslında bunu hiç düşünmedim. Sanırım bir şey hoşuma gittiğinde - kendimi iyi hissettirdiğinde veya bana güven duygusu verdiğinde - onun iyi olduğunu düşünürüm. Bunun tersine, bana acı veren ya da istediğim bir şeye mal olan bir şeye de kötü derim."

"O zaman bu oldukça öznel bir bakış açısı?"

"Sanırım öyle."

"Ve bir şeyin senin için iyi veya kötü olduğunu ayırt etme yeteneğinden ne kadar eminsin?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Mack, "biri benim 'iyiliğimi', yani hak ettiğimi düşündüğüm şeyi tehdit ediyorsa kızgınlığımı makul ölçüde göstermeye çalışırım. Fakat benim için aslında neyin iyi veya kötü olduğuna karar vermek için, bir şeyin veya birinin beni nasıl etkilediği dışında, herhangi bir mantıklı zemine sahip olup

olmadığımdan emin değilim." Soluk almak için duraksadı. "Sanırım tüm bunlar kulağa bencilce ve benmerkezci geliyor. Ve bu konudaki sicilimin pek de parlak olduğunu söyleyemem. Başlangıçta iyi olduğunu düşündüğüm bazı şeyler, sonunda korkunç derecede zararlı çıktı ve kötü olduğunu düşündüğüm bazı şeyler de..."

Sözlerini tamamlamadan önce duraksadı, bu arada Sarayu araya girdi. "Öyleyse neyin iyi neyin kötü olduğuna sen karar veriyorsun. Yargıç sen oluyorsun. Ve işin daha da ilginç yanı, senin iyi olduğuna karar verdiğin şey zaman içerisinde ve koşullara göre değişebiliyor. Ve daha da kötüsü, neyin iyi neyin kötü olduğuna karar veren senin gibi milyarlarca insan var. Dolayısıyla senin iyilerin ile kötülerin, komşununkilerle çatıştığında kavgalar ve tartışmalar başlar, hatta savaşlar çıkar."

Sarayu'yla birlikte hareket eden renkler o konuştukça koyulaşıyor, siyah ve gri tonlar ortaya çıkıp gökkuşağının renklerini gölgeliyordu. "Ve mutlak bir iyilik, yoksa yargıda bulunmak için herhangi bir zeminin yok demektir. Bu yalnızca bir dil meselesidir ve iyi kelimesi ile kötü kelimesinin birbirinin yerine kullanılması mümkündür."

"Bunun nerelerde sorun yaratabileceğini anlıyorum," diye hemfikir olduğunu belirtti Mack.

"Bir sorun mu?" Sarayu ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldiğinde gözlerinden neredeyse kıvılcım saçıyordu. Rahatsız olmuştu, ama Mack bunun kendisiyle ilgisi olmadığını biliyordu. "Aslında öyle! O ağacın meyvesini yemeyi seçmek, evreni manevi ve maddi olmak üzere ikiye böldü. Elmayı yiyenler bu tercihleri yüzünden Tanrı tarafından kovuldular ve sonunda öldüler. Bunun bir sorun olduğunu söyleyebilirim!"

Sarayu konuşmasının heyecanı içerisinde sesini biraz yükseltmişti, ama ardından yeniden sakinleşti ve sesi bu kez farklı olmakla birlikte yumuşaktı. "Çok acı bir gündü."

İkisi de neredeyse on dakika boyunca tek söz etmeden çalıştılar. Mack kökleri çıkarıp yığının üzerine atmaya devam ederken zihni de Sarayu'nun söylediklerinin ne anlama geldiğini çözmekle meşguldü. Sonunda sessizliği bozdu.

"Şimdi anlayabiliyorum," diye itiraf etti, "zamanımın ve enerjimin çoğunu ekonomik güvenlik, sağlık, emeklilik ya da bunlar gibi iyi olduğuna karar verdiğim şeyleri elde etmek için harcamışım. Ve kötü olduğunu düşündüğüm şeyden korkarak da büyük enerji harcıyor ve sürekli kaygı taşıyorum," diyerek iç çekti.

"Ne kadar da doğru," dedi Sarayu. "Şunu sakın aklından çıkarma. İyiyi ve kötüyü belirleme hakkın, kendi bağımsızlığın içerisinde Tanrı rolünü senin oynamana imkân sağlıyor. İşte bir yanın bu yüzden beni görmeyi tercih etmiyor. Ayrıca kendi iyiler ve kötüler listeni hazırlarken de bana hiç ihtiyaç duymuyorsun. Ama içindeki bu anlamsız bağımsızlık arzusunu dindirmek istiyorsan bana kesinlikle ihtiyacın var."

"Öyleyse bunu halletmenin bir yolu var?" dedi Mack merakla.

"Kendi koşullarına göre neyin iyi, neyin kötü olduğuna karar vermeye hakkın olduğu fikrinden vazgeçmelisin. Yalnızca benim içimde yaşamayı seçmenin acı bir ilaç olduğunu

biliyorum. Bunu yapabilmek için beni yeterince tanıman ve kendini benim özümdeki iyiliğe bırakman lazım."

Sarayu, Mack'e dönüp konuşmasını sürdürdü. "Mackenzie, kötü, İyinin yokluğunu tarif etmek için kullandığımız bir kelimedir, tıpkı Işığın yokluğunu tarif

etmek için karanlık ve Yaşamın yokluğunu tarif etmek için de ölüm kelimelerini kullandığımız gibi. Hem kötü hem de karanlık yalnızca Işık ve İyi kavramlarıyla anlam kazanabilir; kendi başlarına bir anlamları yoktur. Ben Işığım ve İyiyim. Ben Sevgiyim ve bende karanlık yoktur. Işık ve İyi gerçekten de vardır. Bu yüzden kendini benden soyutlaman seni karanlığa gömecektir. Bağımsızlığını ilan etmen kötülük doğuracaktır çünkü ben olmayınca yalnızca kendinle baş başa kalacaksın. Kendini benden - yani Yaşamdan - ayırman ölüm demektir."

"Vay canına," dedi Mack, bir an için yere oturarak. "Bunları anlatman gerçekten de çok iyi oldu. Fakat bağımsızlık hakkımdan vazgeçmemin de kolay bir iş olmayacağını görebiliyorum. Bu şu anlama gelebilir... "

Sarayu. sözünü yine kesti: "...yeri geldiğinde kanser veya gelir kaybı - hatta ölüm bile - iyi sayılabilir anlamına gelir."

"Tabii, bunu git bir de kanserli birine veya kızı ölmüş bir babaya söyle," dedi Mack, niyetlendiğinden biraz daha iğneleyici bir tonla.

"Ah Mackenzie," dedi Sarayu. "Onların aklımızda olmadıklarını mı düşünüyorsun? Her biri, anlatılmamış bir başka hikâyenin merkezindeydi."

"Ama," dedi Mack, küreğini toprağa sokarken kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu, "Missy'nin korunmaya hakkı yok muydu?"

"Hayır Mack. Bir çocuk sevildiği için korunur, böyle bir şeye hakkı olduğu için değil."

Mack durdu. Sarayu'nun söyledikleri dünyasını altüst emişti ve tutunacak bir dal arıyordu. Elbette tutunabileceği bazı meşru hakları vardı.

"Peki ya... "

"Haklar, hayatta kalanların gittikleri yerdedir, böylece ilişki kurmak zorunda kalmazlar," diye kesti sözünü.

"Fakat eğer haklarımdan vazgeçersem... "

"O zaman benim içimde yaşamanın güzelliğini ve keyfini öğrenirsin," diyerek sözünü bir kez daha kesti.

Mack sinirleniyordu. Bu kez daha yüksek bir tonla, "Ama şeye hakkım yok mu..."

"Sözün kesilmeden bir cümleyi bitirmeye mi? Hayır, yok. Kesinlikle yok. Fakat böyle bir hakkın olduğunu düşündüğün sürece, birisi sözünü kestiğinde kesinlikle öfkelenirsin, sözünü kesen Tanrı olsa bile."

Mack sersemledi, sinirlenmesi mi yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemeyerek Sarayu'nun gözlerinin içine bakarak ayağa kalktı. Sarayu gülümsedi. "Mackenzie, İsa hiçbir hakka tutunmadı; kendi isteğiyle Tanrı'nın hizmetçisi oldu ve Baba'yla ilişkisini de aynı şekilde yaşıyor. Her şeyden vazgeçti, böylece haklarınızdan vazgeçebilecek kadar özgür biçimde yaşayabilmenizi sağlayacak bir kapı açtı."

Tam o anda gezinti yolunda, elinde kâğıttan iki küçük paketle gülümseyerek yürüyen Baba belirdi.

"Sanırım siz ikiniz keyifli bir sohbet yapıyorsunuz, ha?" Mack'e göz kırptı.

"En keyiflisi!" diye bağırdı Sarayu. "Ve bil bakalım ne oldu? Bahçemize düzensiz dedi - mükemmel değil mi?"

Mack'e bakarak gülümsediler, ama Mack hâlâ kendisiyle şakalaştıklarının tam olarak farkında değildi. Siniri diniyor olsa da yanaklarının yanmaya devam ettiğini hissedebiliyordu. Diğer ikisi ise bunun farkında değil gibiydiler.

Sarayu uzanıp Baba'yı yanağından öptü. "Her zamanki gibi zamanlaman yine mükemmel. Mack'in burada bana yardım etmesini istediğim her iş bitti." Mack'e döndü. "Mackenzie, çok tatlısın! Tüm yardımın için teşekkür ederim!"

"Aslında pek bir şey yapmadım," dedi Mack, özür dilercesine. "Yani şu kargaşaya baksanıza." Bulundukları noktadan bahçeye şöyle bir göz gezdirdi. "Ama gerçekten de çok güzel ve seninle dolu Sarayu. Görünüşe bakılırsa hâlâ yapılacak pek çok iş olsa da kendimi burada tuhaf biçimde evimdeymişim gibi rahat hissediyorum."

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Sarayu, Mack'in yanına iyice sokuldu. "Ve kesinlikle de öyle hissetmelisin Mackenzie, çünkü bu bahçe senin ruhun. Bu kargaşa sensin! Sen ve ben birlikte bir amaç uğruna kalbinde birlikte çalıştık. Ve bu süreç gerçekten de heyecanlı, güzel ve mükemmel oldu. Sana kargaşa gibi gelse de ben mükemmel bir kalıbın ortaya çıktığını, büyüdüğünü ve bunun kesinlikle canlı - canlı bir fraktal - olduğunu görebiliyorum."

Sarayu'nun sözleri Mack'in düşüncelerini alla bullak etti. Onların bahçelerine - kendi bahçesine - bir kez daha baktı; bahçe gerçekten de keşmekeş içerisindeydi, ama aynı zamanda bir o kadar da olağanüstü ve mükemmeldi. Ve bunun ötesinde, Baba da oradaydı ve Sarayu bahçenin bu halini seviyordu. Bu kadarını kavrayabilmesi çok zordu ve özenle kontrol altında tuttuğu duyguları bir kez daha taşacak gibi oldu.

"Mackenzie, İsa seni yürüyüşe çıkarmak istiyor, tabii eğer istersen. Belki biraz acıkırsınız diye size yiyecek bir şeyler getirdim. Sizi çay saatine kadar idare eder."

Mack yemek paketlerini almak için döndüğü anda Sarayu'nun yanağını öperek yanından kayıp gittiğini hissetti, fakat gittiğini görmedi. Mack, onun rüzgâr gibi esip geçtiği yerdeki bitkilerin tapınırcasına önünde eğildiklerini görebiliyordu. Arkasını döndüğünde Baba da gitmişti, o da İsa'yı bulmak için atölyeye doğru yürümeye başladı. Belli ki bir randevu ayarlanmıştı.

SUYUN ÜZERİNDE YÜRÜMEK

Yeni dünya - geniş ufuk Gözlerini aç ve bunun gerçek olduğunu gör Yeni dünya - korkutucu mavi dalgaların ötesinde - David Wilcox

Isa, atölyesinde bir masanın üzerine oturmuş, bir tabuta benzeyen şeyin son köşesini zımparalamayı tamamlamıştı. Parmaklarını pürüzsüz kenarın üzerinde gezdirirken kafasını memnuniyetle salladı ve zımparayı yere bıraktı. Dışarı çıktı, Mack yaklaşırken kotunun ve gömleğinin üzerindeki tozları çırptı.

"Selam Mack! Ben de yarın için hazırladığım projem üzerinde son rötuşları yapıyordum. Yürüyüş yapmak ister misin?"

Mack önceki akşam yıldızların altında birlikte geçirdikleri saatleri düşündü. "Sen gidiyorsan ben dünden razıyım," diye yanıtladı. "Neden hepiniz yarından bahsedip duruyorsunuz?"

"Yarın senin için büyük bir gün, burada olmanın nedenlerinden biri de bu. Hadi gidelim. Gölün diğer tarafında sana göstermek istediğim özel bir yer var ve oradaki manzarayı tarif etmek mümkün değil. Oradan daha yüksek bazı zirveleri bile görebilirsin." "Kulağa harika geliyor!" diye yanıtladı Mack coşkuyla.

"Görünüşe bakılırsa öğle yemeklerimizi almışsın, yani artık gidebiliriz." Gölün, Mack'in bir yol olabileceğini düşündüğü, herhangi bir tarafından yürümeye başlamak yerine İsa doğrudan rıhtıma yöneldi. Hava açık ve güzeldi. Güneş insanın içini hafiften ısıtan türdendi ve taptaze bir esinti yüzlerini hafifçe okşuyordu.

Mack, rıhtımın çelik ayaklarına bağlı kanolardan birine bineceklerini düşündü ve İsa hiç tereddüt etmeden kanoları geçip doğruca rıhtımın ucuna gittiğinde çok şaşırdı. Rıhtımın ucuna vardığında sırıtarak Mack'e döndü.

"Önce sen," dedi, gösterişli bir hareketle reverans yaparak.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye kekeledi Mack. "Yürüyeceğimizi düşünmüştüm, yüzmeyi değil."

"Öyle yapıyoruz zaten. Yalnızca gölün ortasından geçmenin etrafından dolaşmaktan daha az zaman alacağını düşündüm."

"Yüzmeyi çok iyi bilmem ve ayrıca lanet olası su çok soğuk görünüyor," dedi Mack. Birden ne dediğini fark etti ve yüzü kızardı. "Yani, demek istedim ki bu su çok

soğuk." Yüzünü buruşturarak İsa'ya baktı, fakat İsa onun rahatsızlığından keyif alıyora benziyordu.

"Şimdi," diyerek kollarını kavuşturdu İsa, "senin iyi bir yüzücü olduğunu ikimiz de biliyoruz, yanılmıyorsam bir zamanlar cankurtaranlık yapmıştın. Ve su çok soğuk, aynı zamanda derin de. Ama ben yüzmekten bahsetmiyorum. Seninle karşıya yürüyerek geçmek istiyorum."

Mack, İsa'nın ne demek istediğini sonunda anladı. Suyun üzerinde yürümekten bahsediyordu. Mack'in yaşadığı tereddüdü fark eden İsa, "Haydi, yapma Mack. Peter bile yapabiliyorsa...," dedi. ,

Mack sinirden güldü. Emin olmak için bir kez daha sordu, "Karşı tarafa suyun üzerinde yürüyerek geçmemi istiyorsun - söylediğin şey bu, değil mi?"

"Çok çabuk kavrıyorsun Mack. Kimse senden bir şey saklayamaz, inan bana. Haydi, çok keyifli olacak!" Kahkaha attı.

Mack rıhtımın ucuna gidip suya baktı. Su, Mack'in bulunduğu yeri yaklaşık otuz santimetreden yalayarak geçiyordu, fakat derinliği otuz metre olabilirdi. Mesafe çok uzak görünüyordu. Suya dalmak çok kolay olurdu, zira bunu binlerce kez yapmıştı, ama bir rıhtımın üzerinden suya nasıl inebilirsiniz ki? Betonun üzerine iner gibi mi atlarsınız yoksa bir bottan iniyormuş gibi kenardan yavaşça adımınızı mı atarsınız? Tekrar hâlâ kıkırdamakta olan İsa'ya baktı.

"Peter de aynı sorunu yaşadı: Bottan nasıl ineceğini bilememişti. Tıpkı otuz santim yükseklikteki bir basamaktan inmek gibi bir şey. Hiç farkı yok."

"Ayaklarım ıslanacak mı?" diye sordu Mack.

"Elbette, ne de olsa su ıslak."

Mack yine önce suya ve ardından İsa'ya baktı. "Öyleyse bu benim için neden bu kadar zor?"

"Bana korktuğun şeyin ne olduğunu söyle Mack."

"Hımm, bir düşüneyim. Neden korkuyorum?" diye düşünmeye başladı Mack. "Pekâlâ, aptal gibi görünmekten korkuyorum. Benimle dalga geçtiğinden ve bir kaya gibi suyun dibini boylamaktan korkuyorum. Hayal ediyorum ki-"

"İşte bu," diyerek sözünü kesti İsa. "Hayal ediyorsun. Ne olağanüstü bir yetenek, hayal gücü! Sizi bize bu kadar benzeten tek şey bu güçtür. Ama akıl olmadan hayal gücü yalnızca zalim bir angaryacıdır. Bu iddiamı kanıtlamak için sana bir soru sorayım, sence insanlar şimdiki zamanda mı geçmişte mi yoksa gelecekte mi yaşamak üzere tasarlandılar?"

"Aslında," dedi Mack, duraksayarak, "en açık cevabın şimdiki zamanda yaşamak üzere tasarlandığımız olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

İsa kıkırdadı. "Rahatla Mack; bu bir sınav değil, yalnızca sohbet ediyoruz. Bu arada kesinlikle haklısın. Ama şimdi bana şunu söyle, zihninde, hayalinde zamanının çoğunu nerede geçiriyordun, şimdiki zamanda mı, geçmişte mi yoksa gelecekte mi?"

Mack cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Sanırım şimdiki zamanda çok az zaman geçirdiğimi itiraf etmek zorundayım. Geçmişte de çok zaman geçiriyorum, ama geri kalan zamanın çoğunda geleceği düşünüyorum."

"İnsanların çoğunun yaptığı gibi. Sizin yanınızda olduğum zaman ben de şimdiki zamanda yaşıyorum. Geçmişe bakılarak pek çok şey hatırlanabiliyor ve öğrenilebiliyor olsa da geçmişe yalnızca kısa süreliğine dönüyorum, orada uzun süre kalmıyorum. Ve elbette gelecekte de sizin düşündüğünüz veya hayal ettiğiniz gibi yaşamıyorum. Mack, geleceğe ilişkin hayal gücünün, ki daima bir tür korku tarafından yönlendirilmektedir, gelecekte beni senin yanında neredeyse hiç hayal etmediğinin farkında mısın?"

Mack yine durup düşündü. Söylediği doğruydu. Gelecekle ilgili kaygılanmaya çokça zaman ayırmıştı ve hayallerindeki gelecek, tamamen korkunç olmasa da, genellikle oldukça karanlık ve kasvetliydi. Ve İsa, Mack'in geleceğe ilişkin hayallerinde Tanrı'nın hiç olmadığını söylerken de haklıydı.

"Bunu neden yapıyorum?" diye sordu Mack.

"Bu, üzerinde kontrol sağlayamadığın bir şeyin kontrolünü az da olsa eline geçirmek için yaptığın umutsuzca bir çaba. Geleceği kendi kontrolünün altına alman mümkün değil çünkü gerçekte gelecek diye bir şey yoktur, asla da olmayacaktır. Korktuğun kötülüğün gerçeğe dönüşmekte olduğunu hayal ederek Tanrı olduğunu düşünür ve Tanrı gibi hareket edersin ve ardından korktuğun şeyin gerçekleşmesini önlemek için planlar yapar ve olasılıkları hesaplarsın."

"Evet, Sarayu'nun söylediği de buydu," diye yanıtladı Mack. "Peki, yaşamımda neden bu kadar çok korku var?"

"Çünkü inanmıyorsun. Seni sevdiğimizi bilmiyorsun. Korkularıyla yaşayan insanlar benim sevgimde özgürlük bulamazlar. Olası tehlikelerden kaynaklanan mantıklı korkulardan değil, hayal edilen, özellikle de gelecekle ilgili olanlardan bahsediyorum. O korkuların senin yaşamında bir yeri olduğu sürece ne benim iyi olduğuma inanırsın ne de seni sevdiğimi tüm kalbinle hissedebilirsin. Bu sevginin şarkısını söylersin, sohbetini yaparsın, ama sevildiğini bilmezsin."

Mack bir kez daha suya bakıp ruhunun derinliklerinden bir nefes aldı. "Çok uzak görünüyor."

"Yalnızca otuz santim kadar, bana öyle geliyor," diyerek güldü Mack, elini Mack'in omzuna koydu. İhtiyacı olan tek şey buydu ve Mack rıhtımdan indi. Suyu katı olarak görmeye ve hareketliliğinin kendisini caydırmasına izin vermemeye çalışarak karşı kıyıya baktı ve yemek paketlerini her ihtimale karşı yukarıda tuttu.

Suya iniş düşündüğünden çok daha yumuşak oldu. Ayakkabıları hemen ıslandı, ama su bileklerine bile gelmiyordu. Göl hâlâ onun etrafında hareket edip duruyordu ve bu yüzden dengesini neredeyse kaybetti. Çok tuhaf bir duyguydu. Yere baktığında ayakları sanki katı, ama görünmez bir şey üzerindeymiş gibi görünüyordu. Yan tarafına döndüğünde İsa'nın bir elinde ayakkabıları ile çoraplarını tutarak gülümseyen bir ifadeyle yanı başında durduğunu gördü.

"Bunu yapmadan önce her zaman ayakkabılarımız ile çoraplarımızı çıkarırız," diyerek kahkaha attı.

Mack rıhtımın kenarına otururken gülerek kafasını salladı. "Ben de çıkarsam iyi olacak sanırım." Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, çoraplarının suyunu sıktı, sonra da pantolonunun paçalarını kıvırdı.

Ayakkabıları ile yemek paketlerini ellerine alarak yaklaşık yarım mil uzaklıktaki karşı kıyıya yürümeye başladılar. Su soğuk ve hoştu ve arada bir iliklerini donduruyordu. Su üzerinde İsa ile birlikte yürümek Mack'e bir gölün karşı kıyısına

geçmenin en doğal yolu gibi geliyordu ve Mack yaptığı şeyi düşünerek ağzı kulaklarına varana dek sırıtıyordu. Arada bir göl alabalığı görebilir miyim diye suya bakıyordu.

"Bu tamamen saçma ve imkânsız," dedi Mack sonunda.

"Elbette," diye onayladı İsa, ona sırıtarak.

Kısa sürede karşı kıyıya vardılar ve Mack kıyıya vuran suyun sesinin daha da yükseldiğini duyabiliyordu, ama suyun kaynağını göremiyordu. Kıyıdan yaklaşık yirmi metre ötede durdu. Sollarında ve yüksek kayalıklı bir sırtın arkasında bir uçurumun ucundan çıkıp en az otuz metre yükseklikten vadinin dibindeki havuza dökülen güzel şelaleyi görebiliyordu. İleriden, gölle muhtemelen Mack'in göremediği bir noktada birleşen geniş bir çay akıyordu. Onlarla şelale arasında rüzgârın gelişigüzel dağıttığı ve ektiği kır çiçekleriyle dolu geniş bir çayır vardı. Tüm bunlar büyüleyiciydi ve Mack bir an için durup bütün bu havayı içine çekti. Bir an gözünün önünde Missy'nin hayali canlandı.

Önlerinde çakıllı bir kumsal ve arkalarında bir dağın eteğinde uzanan, ağaçlarının üzerini yeni yağmış karın beyazlığının örttüğü sık bir orman duruyordu. Hemen sollarında, küçük bir açıklığın sonunda ve çağıldayan küçük bir çayın hemen diğer tarafında ağaçlıklı karanlığın içerisinde gözden kaybolan bir patika vardı. Mack, suya düşmüş bir kütüğe basarak sudan küçük kayaların üzerine atladı. Orada oturup bir kez daha çoraplarını sıktı ve kurumaları için ayakkabılarıyla birlikte öğle güneşinin altına koydu.

Ancak o zaman kafasını kaldırıp gölün karşı tarafına baktı. Manzaranın güzelliği mest ediciydi. Meyvelik ile ormanın yeşilliğinin arasından çıkan kırmızı tuğlalı bacasından ağır ağır duman tüten barakayı seçebiliyordu. Fakat arkasında nöbet tutan gözcüler gibi dikilen büyük dağ silsilesi, barakayı çok küçük gösteriyordu. Mack bu görsel senfoniyi izleyerek öylece oturdu.

"Güzel iş çıkarıyorsun!" dedi yumuşak bir tonla.

"Sağol Mack, bu gördüklerin daha bir şey değil. Evrende var olan şeylerin çoğunu şimdilik yalnızca ben görecek ve bunların keyfini yalnızca ben çıkaracağım, tıpkı bir ressamın stüdyosunun arka tarafındaki özel tuvaller gibi, ama bir gün... İnsanların savaşta olmadıkları, yaşamlarını sürdürmek için birbirlerini bu kadar hırpalamadıkları bir dünyada bu manzaranın nasıl olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Dünyamız, anne babası, kendisini yönlendirecek biri olmadan büyüyen küçük bir çocuğa benziyor." İsa konuşurken bastırdığı kederi, sesini yükseltiyordu. "Bazıları ona yardım etmeye çalışmış olsa da insanların çoğu onu kullanmaya çalışmıştır. Kendilerine dünyayı sevgi ile yönetme görevi verilmiş olan insanlar bu görevi yerine getirmek yerine kendi çıkarları dışında hiçbir şeyi düşünmeden onu yağmalıyorlar. Ve onların sevgisizliğini miras alacak kendi çocuklarını bile neredeyse hiç düşünmüyorlar. Yani onu umursamazca hem kullanıyor hem de suistimal ediyor ve sonra da sallandığında veya nefesini üflediğinde sinirlenip yumruklarını Tanrı'ya kaldırıyorlar."

"Sen çevreci misin?" dedi Mack, yarı suçlayarak.

"Karanlık uzayda şu haliyle bile güzelliklerle dolu, hırpalanmış, kullanılmış ve sevimli mavi-yeşil küre."

"Bu şarkıyı biliyorum. Evren için çok endişeleniyor olmalısın," diyerek gülümsedi Mack.

"Pekâlâ, karanlık uzaydaki bu mavi-yeşil küre bana ait," dedi İsa üzerine bastırarak.

Bir süre sonra birlikte yemek paketlerini açtılar. Baba, kesekâğıtlarının içini sandviçler ve küçük tatlılarla doldurmuştu ve ikisi de yemeklerini büyük bir iştahla yedi. Mack çok hoşuna giden bir şey yedi, ama bunun hayvan eti mi yoksa sebze mi olduğuna tam olarak karar veremedi. Ne olduğunu sormamasının daha iyi olacağını düşündü.

"O zaman neden onarmıyorsun?" diye sordu Mack, ağzında sandviçini çiğneyerek. "Dünyayı yani."

"Çünkü onu size verdik."

"Geri alamaz mısınız?"

"Elbette alabiliriz, ama bu kez de hikâye tamamlanmadan biter."

Mack, İsa'ya boş bir bakış attı.

"Bana Efendim ve Kral demenize rağmen sizlere karşı bu güçlerimi asla kullanmadığımı fark ettin mi? Asla seçimlerinizin kontrolünü elime almadım veya yapmak üzere olduğunuz şeyin yıkıcı ya da size ve başkalarına zararlı olduğu zamanlarda bile sizi başka bir şey yapmaya zorlamadım."

Mack cevap vermeden önce tekrar göle baktı. "Bazen kontrolü ele almanı tercih ederdim. Böylece beni ve çok sevdiğim insanları birçok acıdan kurtarabilirdin!."

"Kendi irademi sana dayatmak," dedi İsa, "kesinlikle sevginin yapmayacağı bir şeydir. Gerçek ilişkilerin özünde teslimiyet yatar, yapılan seçimler her zaman yararlı veya sağlıklı olmasa da."

"Abba ve Sarayu ile ilişkimde gördüğün güzellik budur. Aslında biz birbirimize kayıtsız şartsız teslim olmuşuzdur, geçmişte de öyleydik ve sonsuza dek de öyle olacağız. Üçümüzün de karşılıklı ilişkilerimizde aynı şey geçerlidir. Teslimiyetin otoriteyle alakası yoktur ve itaat anlamına gelmez; yalnızca'sevgi ve saygı ilişkileriyle alakalıdır. Aslında sana da aynı şekilde teslim olmuşuzdur."

Mack çok şaşırdı. "Nasıl olabilir? Evrenin yaratıcısı neden bana teslim olmak istesin?"

"Çünkü senin bizim ilişki halkamıza katılmanı istiyoruz. Benim irademe boyun eğecek köleler istemiyorum; yaşamı benimle paylaşacak kardeşler istiyorum."

"Sanırım bizlerin de birbirimizi bu şekilde sevmemizi istiyorsunuz? Yani kocalar ve karılar, anne babalar ile çocuklar. Yani bütün ilişkilerde?"

"Kesinlikle! Ben senin yaşamın olduğumda yaradılışımın en doğal ifadesi teslimiyettir ve senin ilişkilerin içerisindeki yeni özelliğinin de en doğal ifadesi olacaktır."

"Ve benim tek istediğim şey, hiç kimseye hiçbir zarar gelmemesi için her şeyi onaracak bir Tanrıydı." Mack, İsa'nın söylediklerini anlayarak kafasını salladı. "Ama ben ilişki kurma ve yürütme meselesinde Nan kadar iyi değilim."

İsa sandviçinin son lokmasını da yiyip kesekâğıdını kapatıp yanında duran kütüğün üzerine koydu. Bıyığına ve kısa sakalına yapışmış birkaç kırıntıyı temizledi. Sonra yakınında duran bir çubuğu alıp kumda bir şeyler çizerek konuşmaya devam etti. "Bunun nedeni, tıpkı erkeklerin çoğu gibi senin de tatmini başarılarında bulmandır; Nan ise kadınların çoğu gibi tatmini ilişkilerde buluyor. İlişkiler onun dili." İsa duraksayıp çok çok on beş metre ötelerinde bir balık kartalının suya dalıp pençelerinde, kurtulmaya çalışan bir göl alabalığı ile yeniden yükselmesini seyretti.

"Yani umutsuz vaka mıyım? Gerçekten de sizin üçünüzün paylaştığı şeyi yaşamak istiyorum, ama bunu nasıl başarabileceğim bilemiyorum."

"Önünde çok engel var Mack, ama bu engellerle yaşamaya devam etmek zorunda değilsin."

"Missy öldüğüne göre bunun daha doğru olduğunu biliyorum, ama bu benim için asla kolay olmadı."

"Yalnızca Missy'nin öldürülmesiyle uğraşmıyorsun. Yaşamı bizimle paylaşmanın önünde daha büyük bir kopuş var. Dünya cennetten koptu çünkü kendi bağımsızlığınızı ilan etmek için Cennet Bahçesi'nde ilişkimizi bitirdiniz. Pek çok erkek bağımsızlıklarını, kimliklerini, değerlerini bulmak ve güvenliklerini sağlamak için bileklerinin gücü ve alınlarının teriyle çalışmaya

başlamıştır. Neyin iyi neyin kötü olduğunu ilan etmeyi seçerek kendi kaderinizi tayin etmeye çalışıyorsunuz. Bu kadar acıya yol açan şey bu kopuş oldu."

İsa çubuktan destek alarak ayağa kalktı; Mack'in son lokmasını bitirip ayağa kalkmasını bekledi. Birlikte gölün kıyısında yürümeye başladılar. "Fakat hepsi bu kadar değil. Kadının arzusu - ki dünyanın 'yönünü' aslında bu değiştirdi. Kadın yönünü bileğinin gücüyle çalışmaya değil, erkeğe boyun eğmeye çevirdi ve erkeğin de buna verdiği karşılık ona 'hükmetmek', onun kontrolünü ele almak, onun efendisi olmak oldu. Bu tercihinden önce kadın kendi kimliğini, güvenliğini ve iyi ile kötü kavramlarını yalnızca bende buluyordu, tıpkı erkek gibi."

"Kuşkusuz bu konuda ben Nan'e karşı başarısız sayılırım. Ona bunları sunabilecek durumda değilim!"

"Zaten yapmak zorunda değilsin. Ve bunları yapmaya çalışarak ancak Tanrı rolünü oynamış olursun."

Mack eğilip yerden düz bir taş alıp gölün üzerinde sektirdi. "Bundan kurtulmanın bir yolu var mı?"

"Aslında çok basit, ama senin için asla kolay değil. Tek yol geri dönmek. Bana geri dönmek. Güç ve yönetme isteğinden vazgeçip yalnızca bana geri dönerek." İsa'nın sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "Genel olarak kadınlar için ihtiyaçlarını, güvenliklerini sağlamasını, kimliklerini korumasını istemekten vazgeçerek bir erkeği terk edip bana dönmek zordur. Erkeklerin geneli için ise kendi dünyevi işlerini bırakıp güç, güvenlik ve itibar arayışlarına son vererek bana dönmek çok zordur."

"Neden her şeyin yönetiminin erkeklerde olduğunu sürekli merak edip durmuşumdur ki," dedi Mack. "Dünyadaki acıların büyük kısmının nedeni onlar. İşlenen suçların büyük kısmı ve kadınlar ile," duraksadı, "çocuklara yönelik suçların büyük kısmı da onlara ait."

"Kadınlar," diyerek devam etti İsa, yerden bir taş alıp suda sektirirken, "bizi bırakıp başka bir ilişkiye yöneldiler, erkekler ise kendilerine ve toprağa. Dünya

kadınların yönetiminde olsa birçok yönden daha huzurlu ve tatlı bir yer olurdu. Hırs ve güç Tanrılarına çok daha az çocuk kurban edilirdi."

"Yani o rolü daha iyi yerine getirebilirlerdi."

"Belki daha iyi olabilirdi, ama bu bile yeterli olmazdı. Güç, kadın veya erkek fark etmez, başına buyruk insanların elinde bozulur. Mack, rollerin içini doldurmanın ilişkinin tam zıttı olduğunu görmüyor musun? Erkekler ile kadınların; her biri eşsiz ve farklı, cinsiyet olarak farklı, fakat birbirini tamamlayan, güçlerini yalnızca bütün gerçek güç ile otoritenin kaynağı olan Sarayu'dan alan, kesinlikle eşit bireyler olmalarını istiyoruz. Şunu unutma, bir şeyler sergilemek ve insan yapımı kalıplara uymak zorunda değilim; benim için önemli olan varoluştur. Benimle ilişkini ilerlettikçe yapacağın şeyler senin aslında kim olduğunu gösterecektir."

"Fakat sen dünyaya bir erkek olarak geldin. Bunun bir anlamı yok mu?"

"Evet, ama pek çok insanın düşündüğü gibi değil. Sizleri nasıl yarattığımızı gösteren mükemmel resmi tamamlamak için erkek olarak geldim. Zamanı geldiğinde onu erkeğin içinden çıkarabilmek için ilk günden kadını erkeğin içine sakladık. Erkeği yalnız yaşamak üzere yaratmadık; kadının varlığı en başından beri planlanmıştı. Kadını erkeğin içinden çıkardığımızda erkek bir bakıma onu doğurmuş oldu. İnsanlar için bizimkine benzeyen bir ilişki halkası oluşturduk. O erkekten çıkarı kadın ve şimdi de, ben de dâhil olmak üzere, bütün erkekler kadından doğduk."

"Hımm, anladım," diyerek araya girdi Mack, sözünü keserek. "Kadın daha önce yaratılmış olsaydı ilişki halkası diye bir şey ve böylece erkek ile kadın arasında tamamen eşit bir ilişki olması mümkün olmayacaktı. Doğru mu?"

"Kesinlikle doğru Mack." İsa ona bakıp gülümsedi. "Bizim arzumuz tamamıyla eşit ve güçlü bir eşi olan bir varlık yaratmaktı, yani kadın ve erkek. Fakat sizin güce ve tatmine dayalı bağımsızlığınız kalbinizin özlemini duyduğu ilişkiyi aslında yok ediyor."

"Yine aynı yere geldik," dedi Mack, çakılların arasında en düz taşı arayarak. "Söz dönüp dolaşıp güce ve bunun sizin birinizin diğer ikinizle yaşadığı ilişkinin ne kadar zıttı olduğuna geliyor. Bu ilişkiyi seninle ve Nan'le yaşamayı çok isterim."

"Bu yüzden buradayız."

"Keşke Nan de burada olsaydı."

"Ah, nasıl olurdu," dedi İsa. Mack onun ne demek istediğini anlamadı.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan suyun üzerinde taş sektirip durdular. İsa, tam bir taşı fırlatmak üzereyken durdu ve "Gitmeden önce bu sohbetle ilgili hatırlamanı istediğim son bir şey daha var Mack," dedi.

Taşı fırlattı. Mack şaşkınlık içerisinde baktı. "Gitmeden önce mi?"

İsa bu soruyu umursamadı. "Mack, tıpkı sevgi gibi, teslimiyet de kendi başına yapabileceğin bir şey değildir. Senin içinde benim yaşamım olmadığı sürece kendini ne Nan'e, ne çocuklarına ne de yaşamında - Baba da dâhil olmak üzere - başka birine teslim edebilirsin."

"Yani diyorsun ki," diye araya girdi Mack, biraz alaycı bir ifadeyle, "yalnızca 'İsa Ne Yapacak?' diye soramam."

İsa kıkırdadı. "İyi niyet, kötü fikir. Eğer gitmek istediğin yol buysa sana şöyle anlatayım." Duraksadı ve ciddileşti. "Açıkçası benim yaşamım taklit edilecek bir örnek olarak düşünülmedi. Benim müridim olmak, sizin düşündüğünüz gibi bağımsızlığı için ölmek anlamındaki 'İsa gibi olmaya' çalışmak değildir. Ben size yaşam, gerçek yaşam, kendi yaşamımı vermek için geldim. Gelip kendi yaşamımızı sizin içinizde yaşayacağız, böylece bizim gözlerimizle görmeye, bizim kulaklarımızla duymaya, bizim ellerimizle dokunmaya ve bizim gibi düşünmeye

başlayacaksınız. Fakat sizi bu birliğe asla zorlamayacağız. Eğer kendi yolunuzu seçip oradan yürümek istiyorsanız, siz bilirsiniz. Zaman sorunumuz yok, biz bekleriz."

"Bu, Sarayu'nun bahsettiği her gün ölmek meselesi olmalı," dedi Mack kafasını sallayarak.

"Zamandan bahsetmişken," dedi İsa, arkasını dönüp açık alanın sonundan başlayıp ormanın içine giden patikayı işaret ederek, "bir görevin var. Patikayı takip et ve bittiği noktada içeri gir. Seni orada bekleyeceğim."

Mack, ne kadar istese de, sohbeti devam ettirmeye çalışmasının hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Düşünceli bir sessizlik içerisinde çoraplarını ve ayakkabılarını giydi. Tam olarak kurumamışlardı, fakat çok da rahatsız edici durumda değillerdi. Mırıldanarak ayağa kalktı, kumsalın sonuna doğru yürüdü, şelaleye bir kez daha bakmak için durdu, çayın üzerinden atlayıp iyi görünümlü ve belirgin patikadan ormana doğru gitmeye başladı.

İŞTE YARGIÇ GELİYOR

Kendisini Doğrunun ve Bilginin yargıcı olarak görmeye kalkışan kişi Tanrıların kahkahalarının kurbanı olur.

- *Albert Einstein*

Ah ruhum... kendini soru sormayı çok iyi bilenin huzuruna çıkmaya hazırla

- *T. S. Eliot*

Mack, gölün ötesinde şelalenin yanından ve sık sedir ağaçları kümesinin içinden geçen patikayı izledi. Daha beş dakika yürümemişti ki patikanın sonuna geldi. Patika onu doğruca bir kayanın önüne getirmişti; kayanın yüzeyinde bir kapının silik ana hatları zar zor görülebiliyordu. Belli ki içeri girmesi gerekiyordu, bu yüzden tereddütle uzanıp kayayı itti. Eli, sanki duvar yokmuşçasına, kayanın içinden geçti. Mack, bütün bedeni, dağın görünüşte katı taş yüzeyinin içinden geçene kadar dikkatle ilerledi. İçerisi zifiri karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordu.

Derin bir nefes alıp ellerini ileri doğru uzatarak zifiri karanlığın içerisine birkaç adım attıktan sonra durdu. Nefes almaya çalıştıkça içini korku salıyordu, devam edip etmemeye bir türlü karar veremiyordu. Karnına kramp girdiği anda Büyük Kederin tüm ağırlığıyla bir kez daha omuzlarına çökmeye başladığını hissetti. Kendisini bir an önce dışarıya, aydınlığa atmak istiyordu, ama sonunda İsa'nın iyi bir niyeti olmasaydı kendisini buraya göndermeyeceğine inandı.

Gözleri günışığından zifiri karanlığa girmenin şokunu yavaş yavaş atlattı ve bir dakika sonra sol tarafına doğru kıvrılan dar geçidi seçebildi. Geçide girdiğinde

girişteki parlaklık söndü ve yerini ileride bir yerlerden duvarlara yansıyan loş bir ışık aldı.

Otuz metre sonra tünel birden sola doğru döndü ve Mack kendisini başlangıçta yalnızca boş bir geniş alana benzeyen büyük bir mağaranın önünde buldu. Mack'in etrafını saran ama üç metre ötede dört bir yana dağılan loş aydınlık Mack'in yaşadığı yanılsamayı büyütmüştü. Üç metrenin ötesinde zifiri karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu. İçerideki hava, nefes kesici ölçüde soğuk olmakla birlikte oldukça ağır ve boğucuydu. Yere baktı ve yüzeyin soluk yansımasını görünce rahatladı - gördüğü şey tünelin toprağı ve kayası değil, parlatılmış mika gibi pürüzsüz ve koyu bir zemindi.

Bütün cesaretini toplayıp ileri doğru bir adım atınca, etrafını saran ışığın önündeki alanın küçük bir kısmını aydınlatarak kendisiyle birlikte hareket ettiğini fark etti. Daha da rahatlayarak ileriye doğru yavaş ve temkinli adımlarla yürümeye başladı, her an ayaklarının altından kayıp düşebilir korkusuyla gözlerini zeminden alamıyordu. Ayaklarına o kadar odaklanmıştı ki önündeki bir nesneye takılıp düşecek gibi oldu.

Ayağının takıldığı şey, şeyin... hiçbir şeyin ortasında duran rahat görünen tahtadan bir sandalyeydi. Mack hemen oturup beklemeye karar verdi. O oturduğunda, kendisine yardımcı olan ışık, sanki o yürümeye devam ediyormuş gibi ileri doğru gitmeyi sürdürdü. Hemen önünde duran oldukça büyük, üzeri tamamen boş abanozdan bir çalışma masasını seçebiliyordu. Ve ışık bir noktada toplandığında yerinden fırlayıp sonunda onu gördü. Çalışma masasının arkasında uzun boylu, güzel, adeta kalemle çizilmiş hispanik hatları bulunan zeytin tenli, koyu renkli bol ve uzun bir elbise giyinmiş bir kadın oturuyordu. Bir yüksek mahkeme yargıcı kadar dik ve haşmetli oturuyordu. Güzelliği nefes kesiciydi.

"Çok güzel," diye düşündü. Saçları ve elbisesi yüzünün kenarlarını kapattığı için loş ışıkta yüzünün nereden başladığını tam olarak göremiyordu. İçindeki bilinmeyen bir ışık kaynağını yansıtan gözleri, yıldızlı karanlık gökyüzünün sonsuzluğuna açılan kapılar gibi parıldıyordu.

Sesinin tamamıyla ona odaklanmış odanın içerisinde kaybolacağından korkarak konuşmadı. İçinden "Pavarotti ile konuşmaya kalkışan Mickey Mouse'um" diye geçirdi. Aklından geçen bu düşünceye güldü. Kadın da sanki bu tuhaf hayalin komikliğini paylaşırmış gibi Mack'e gülümsedi ve bulundukları yer oldukça aydınlandı. İşte o anda Mack beklenildiğini ve hoş karşılandığını anladı. Kadın tuhaf biçimde çok tanıdık geliyordu, sanki onu tanıyordu veya geçmişte bir yerlerde bir an için görmüş gibiydi, ama tek bildiği şey onu asla görmemiş veya onunla daha önce hiç karşılaşmamış olduğuydu.

"İzin verirseniz, sorabilir miyim, yani kim olduğunuzu sorabilir miyim?" Mack kekeliyordu, sesi kulağına Mickey'nin sesi gibi geliyor, odanın sessizliği içerisinde neredeyse hiçbir etki yaratmıyor, ardından bir yankının gölgesi gibi havada asılı kalıyordu.

Kadın bu soruyu umursamadı. "Neden burada olduğunu biliyor musun?" Sesi, tıpkı tozu alıp götüren bir esinti gibi, Mack'in sorusunu kibarca odanın dışına süpürmüştü. Mack, sözlerinin yağmur gibi kafasının üzerine düşüp iliklerine kadar inerek her yerine tatlı karıncalanmalar yaydığını hissedebiliyordu. Ürperdi ve onunla asla tekrar konuşmak istemediğine karar verdi. Yalnızca kadının, kendisiyle veya bir başkasıyla konuşmasını istiyordu. Ama kadın bekledi.

"Sen biliyorsun," dedi sessizce, sesi birden o kadar güçlü çıktı ve öyle bir çınladı ki, neredeyse kendisini tutamayıp kimin konuştuğunu görmek için arkasına dönecekti. Ama bu sesin kendisinden çıktığını biliyordu. "Hiçbir fikrim yok," diye ekledi, yine kekeleyerek ve bakışlarını yere dikerek. "Bana kimse bir şey söylemedi."

"Pekâlâ Mackenzie Ailen Phillips," dedi kahkaha atarak. Bunun üzerine Mack hemen kafasını kaldırdı. "Sana yardım etmek için buradayım." Eğer bir gökkuşağı çıkarken veya bir çiçek açarken bir ses çıkarıyorsa o ses mutlaka onun kahkahasıyla aynı ses olmalıydı. Sesi bir ışık banyosu, konuşmaya davet gibiydi ve Mack, nedenini bilmeyerek ve umursamayarak onunla birlikte gülmeye başladı.

Hemen ardından yine sessizlik oldu ve kadının yüzü, hâlâ sevecen olmakla birlikte, ciddileşti; sanki Mack'in içine bakıp, yüzeyde görünenleri geçerek, şayet konuşuluyorsa, nadiren dile getirilen duygulannı ve düşüncelerini görebiliyordu.

"Bugün çok ciddi sonuçları olacak çok önemli bir gün." Zaten oldukça ağır olan sözcüklerine sanki daha da ağır bir hava katmayı istiyormuş gibi duraksadı. "Mackenzie, burada kısmen çocukların nedeniyle ve kısmen de... "

"Çocuklarım mı?" diye araya girdi Mack. "Ne demek istiyorsun, çocuklarım yüzünden mi buradayım?"

"Mackenzie, çocuklarını senin kendi babanın seni ve kız kardeşlerini asla sevmediği biçimde seviyorsun."

"Elbette çocuklarımı seviyorum. Her anne baba çocuklarını sever," dedi Mack, üzerine basarak. "Ama bunun burada olmamla ne alâkası var?"

"Bir bakıma her anne baba çocuklarını sever," diye karşılık verdi, ikinci soruyu duymamış gibi yaparak. "Ama bazıları çocuklarını yeterince sevemeyecek kadar paramparçadır ve kimileri de, bilirsin, sevmeyi pek beceremiyor. Ama sen, çocuklarını gerçekten de seviyorsun - hem de çok."

"Bunu büyük ölçüde Nan'den öğrendim."

"Biliyoruz. Ama neticede öğrendin, değil mi?"

"Sanırım evet."

"Paramparça olmuş bir insanlığın gizemlerinin arasında bu oldukça göze çarpmaktadır; yani öğrenmek, değişime izin vermek." Dalgasız bir deniz kadar sakindi. "Peki Mackenzie, en çok hangi çocuğunu sevdiğini sorabilir miyim?"

Mack içinden güldü. Çocuklar doğdukça tam olarak bu soruya ne cevap vereceğini düşünüp durmuştu. "Hiçbirini bir diğerinden fazla sevmiyorum. Her birini farklı seviyorum," dedi, kelimelerini özenle seçerek.

"Bunu biraz açıklar mısın Mackenzie," dedi kadın merakla.

"Yani çocuklarımın her biri eşsiz. Ve bu eşsizlik ile özel kişilik benim eşsiz bir karşılık vermemi gerektiriyor." Mack arkasına yaslandı. "İlk çocuğum Jon'un doğduğu zamanı hatırlıyorum. Bu küçük yaşam parçası beni o kadar büyülemişti ki gerçekten de içimde ikinci bir çocuğu sevmeye yetecek kadar sevgi olup olmadığını düşündüm. Ama Tyler doğduğunda sanki bana özel bir yetenek kazandırmıştı, onu özel olarak sevebilme yeteneği. Her çocuğu ayrı ayrı düşündüğümde her birini özel olarak sevdiğimi anlıyorum."

"Çok güzel anlattın Mackenzie!" Mack'i takdir ettiği gözlerinden okunuyordu, ama sonra hafifçe öne eğildi, ses tonu hâlâ yumuşak, fakat ciddiydi. "Peki ya senin

yapmalarını beklediğinin aksi yönünde davranır veya seçimler yaparlarsa ya da kavgacı ve kaba kişiler olup çıkarlarsa? Seni başkalarının önünde utandırırlara? Bunlar senin onlara olan sevgini nasıl etkiler?"

Mack ağır ve özenli biçimde cevap verdi. "Aslında etkilemez." Katie bazen inanmasa da, Mack söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Aslında beni etkiliyor ve bazen de beni utandırdıkları veya onlara sinirlendiğim oluyor, ama kötü davranışlarda bulunduklarında bile onlar hâlâ benim oğlum veya kızım, hâlâ Josh veya Kate'tir ve sonsuza dek de öyle kalacaklar. Yaptıkları şey gururumu incitebilir, ama onlara olan sevgimi asla değiştirmez."

Kadın gülümseyerek arkasına yaslandı. "Gerçek sevgi konusunda oldukça bilgi sahibisin Mackenzie. Pek çok kişi büyüyen şeyin sevgi olduğuna inanır, oysa büyüyen şey bilinçtir ve sevgi de onu içine alacak şekilde genişler. Sevgi, bilincin derisi gibidir. Mackenzie, çok iyi tanıdığın çocuklarını mükemmel ve gerçek bir sevgiyle sev."

Bu övgüden biraz utanan Mack başını önüne eğdi. "Teşekkür ederim, ama diğer insanlarla ilişkilerimde de aynı durumdan pek söz edemem. Ailem dışındakilere karşı sevgim çoğu zaman koşullu bir sevgidir."

"Ama bu yalnızca bir başlangıç değil mi Mackenzie? Başlangıçta sen de babanın kendi çocuklarını sevememe beceriksizliğinin ötesine geçemedin, değişip çocuklarını bu şekilde sevmeni Tanrı ve sen birlikte sağladığınız. Ve şimdi sen çocuklarını tıpkı Baba'nın kendi çocuklarını sevdiği gibi seviyorsun."

Mack, onu dinlerken çenesini gayriihtiyarî sıktığını ve içindeki öfkenin tekrar kabarmaya başladığını hissedebiliyordu. Aslında güven verici bir övgü olarak algılaması gereken konuşma ona yutmak istemediği bir ilaç gibi gelmişti. Duygularını saklamak için gevşemeye çalıştı, fakat kadının gözlerindeki bakış artık çok geç kaldığını gösteriyordu.

"Hımmmmm," dedi. "Söylediğim bir şey canını mı sıktı Mackenzie?" Bakışı bu kez Mack'i rahatsız etti. Kendisini korunmasız hissetti.

"Mackenzie?" diyerek Mack'i cesaretlendirmeye çalıştı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kadının sorusunun arkasında bıraktığı sessizlik havada asılı kaldı. Mack istifini bozmamaya çalıştı. Annesinin kulaklarında çınlayan tavsiyesini duyar gibi oldu: "Eğer söyleyecek iyi bir şeyin yoksa hiç konuşma daha iyi."

"Ah... şey, hayır! Yok aslında."

"Mackenzie," diye karşılık verdi, "şimdi annenin tavsiyesini dinlemenin zamanı değil. Dürüst olmanın ve doğruyu söylemenin zamanı. Tanrı'nın çocuklarını çok sevmediğini düşünüyorsun, değil mi? Tanrı'nın gerçekten de iyi olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"Missy onun çocuğu mu?" diye terslendi Mack.

"Elbette!" diye yanıtladı.

"O zaman, hayır!" dedi bir solukta, ayağa kalkarak. "Tanrı'nın bütün çocuklarını çok sevdiğine inanmıyorum!"

Sonunda söylemişti işte, suçlaması odayı çeviren duvarlarda yankılandı. Mack sinirli ve patlamaya hazır biçimde beklerken kadın tavrını hiç değiştirmeden

sakinliğini korudu. Arkası yüksek sandalyesinden yavaşça kalkıp sessizce sandalyenin arkasına geçti ve eliyle Mack'e sandalyeyi işaret etti. "Neden buraya oturmuyorsun?"

"Dürüstlük anlayışın bu mu? Sıcak koltuk?" diye mırıldandı alaycı ifadeyle, ama yerinden kıpırdamayıp yalnızca kadının gözlerinin içine baktı.

"Mackenzie." Sandalyenin arkasında ayakta duruyordu. "Daha önce sana bugün neden burada olduğunu anlatmaya başlamıştım. Yalnızca çocukların nedeniyle değil,aynı zamanda yargılanmak için buradası."

Bu sözcük odada yankılandığında Mack'in içini kabaran bir panik dalgası sardı ve yavaşça sandalyesine çöktü. Hatıraları selden kaçan sıçanlar gibi aklından hızla geçerken birdenbire kendisim suçlu hissetti. Hayaller ile duyguların ani saldırısı karşısında dengesini korumaya çalışarak sandalyesinin kollarına sıkıca tutundu. Bir insan olarak başarısızlıkları birdenbire ona çok gelmişti ve zihninin arka tarafında bir sesin günahlarını listelediğini duyabiliyor, liste uzadıkça korkusu artıyordu. Savunmasızdı. Kaybolduğunu biliyordu.

"Mackenzie?" diye söze başladı, ama Mack sözünü kesti.

"Şimdi anlıyorum. Ben öldüm, değil mi? Bu yüzden İsa'yı ve Baba'yı görebiliyorum, çünkü ölüyüm." Arkasına yaslandı ve kafasını kaldırıp karanlığın içerisine baktı, karnına ağrılar girdiğini hissedebiliyordu. "Buna inanamıyorum! Hiçbir şey hissetmedim." Sonra sabırla onu izleyen kadına baktı. "Ne kadar zamandır ölüyüm?" diye sordu.

"Mackenzie," dedi, "Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama henüz dünyanda ölüm uykuna dalmadın ve sanırım şu noktayı kaçırı-" Mack yine sözünü kesti.

"Ölmedim mi?" Artık şüphelenmişti ve yine ayağa kalktı. "Tüm bunların gerçek olduğunu ve hâlâ yaşadığımı mı söylüyorsun? Fakat buraya yargılanmak için geldiğimi söylediğini düşündüm?"

"Evet öyle dedim," dedi, yüzünde eğlenen bir ifadeyle. "Ama, Macken-"

"Yargılanmak? Ve daha ölmedim?" Duyduklarını kafasında işlerken kadının sözünü üçüncü kez kesti, içindeki paniğin yerini öfke alıyordu. "Bu hiç de adil değil!" Duygularının kendisine hiç yardımcı olmadığını biliyordu. "Bu diğer insanların başına da geliyor mu - yani onlar da ölmeden önce yargılanıyor mu? Ya değişirsem? Ya yaşamımın geri kalan bölümünde daha iyi biri olursam? Ya tövbe edersem? Ne olacak?"

"Tövbe etmek istediğin bir şey mi var Mackenzie?" diye sordu, Mack'in patlamasından hiç etkilenmemişti.

Mack yavaşça arkasına yaslandı. Zeminin pürüzsüz yüzeyine baktı ve cevap vermeden önce kafasını salladı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye geveledi. "Çok berbat biriyim, değil mi?"

"Evet aynen öylesin." Mack kafasını kaldırıp ona baktı ve kadın ona gülümsedi. "Sen son derece berbat birisin Mackenzie, ama buraya tövbe etmek için gelmedin, en azından senin anladığın şekilde. Mackenzie, yargılanmak için burada değilsin."

"Ama," yine kadının sözünü kesti. "Şey demiştin..."

"...buraya yargılanmak için geldiğini mi?" Mack'in sorusunu tamamlarken bir yaz esintisi gibi sakindi. "Öyle dedim. Ama burada mahkemede değilsin."

Mack derin bir nefes aldı, kadının sözleri onu rahatlatmıştı. f "Yargıç sen olacaksın!"

Kadının söylediği şeyi duyduğunda karnına yeniden kramp girdi. Sonunda gözlerini kendisini bekleyen sandalyeye çevirdi. "Ne? Ben mi? Yapmasam daha iyi olur," diyerek duraksadı. "Yargılamayı hiç beceremem."

"Ah, bu doğru değil," diye hızlı, iğneleyici bir karşılık geldi kadından. "Yargılama konusunda yetenekli olduğunu, birlikte geçirdiğimiz şu kısa zamanda bile kanıtladın. Ayrıca yaşamın boyunca birçok kişiyi yargıladın zaten. Sanki gerçeklerin ne olduğunu biliyormuşsun gibi başkalarının eylemlerini ve hatta gerekçelerini yargıladın. Ten renklerini, vücut dillerini ve vücut kokularını yargıladın. Tarihi ve ilişkileri yargıladın. Hatta senin güzellik ölçütlerine göre bir kişinin yaşamının değerini yargıladın. Tüm bunlara bakılırsa yargılama konusunda oldukça deneyimli olduğunu söyleyebiliriz."

Mack, yüzünün utançtan kızardığını hissetti. Yaşamı boyunca çok fazla kişiyi ve şeyi yargılamış olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Fakat diğer insanların da kendisinden farklı olmadıklarını da düşünmeden edemedi. Başkaları hakkında bizi etkiledikleri biçimden yola çıkarak sonuçlara kim varmaz ki. İşte benmerkezci dünya görüşü onu yine sarmıştı. Kafasını kaldırdığında kadının manalı bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü ve bakışlarını hızla yere çevirdi.

"Peki," dedi kadın, "yargılarını hangi ölçütlere dayandırdığını sorabilir miyim?"

Mack kafasını kaldırıp kadının bakışını yakalamaya çalıştı ama doğrudan gözlerinin içine baktığında kafasının karıştığını fark etti. Aynı anda onun gözlerinin içine bakarak tutarlı ve mantıklı bir düşünce silsilesi oluşturması neredeyse imkânsızdı. Düşüncelerini toparlayabilmek için ileriye, odanın köşesinin karanlığına bakması gerekti.

"Şu an hiçbir anlamı olmayan temellere," diye itiraf etti sonunda, sesi titreyerek. "O yargılarda bulunduğumda kendimi oldukça haklı gördüğümü itiraf etmeliyim, ama şimdi..."

"Elbette öyle görüyordun." Bunu sanki bir gerçeği ilan ediyormuş, olağan bir şey söylüyormuş gibi söyledi; bunu söylerken Mack'in gözle görülür utancıyla ve gerginliğiyle alay etmek gibi bir niyeti yoktu. "Birini yargılayabilmen için kendini o kişinin üzerinde görmen gerekir. Bugün sana bu konudaki bütün hünerini konuşturma fırsatı verilecek. Haydi," dedi, sandalyenin arka kısmına hafifçe vurarak. "Buraya oturmanı istiyorum. Şimdi."

Mack tereddüt içerisinde ama söz dinleyerek kadına ve kendisini bekleyen sandalyeye doğru yürüdü. Her adımında sanki küçülüyor, kadın ve sandalye de gittikçe büyüyor gibiydi. Güç bela sandalyeye çıktı, önündeki masanın karşısında kendisini çocuk gibi hissetti, ayaklarının ucu yere zor değiyordu. "Ve... tam olarak neyi yargılayacağım?" diye sordu, dönüp kadına bakarak.

"Neyi değil." Duraksadı ve çalışma masasının yanına geçti. "Kimi."

Huzursuzluğu hızla artıyordu ve çok büyük bir kral koltuğunda oturmak da kâr etmiyordu. Birilerini yargılamaya ne hakkı vardı ki? Aslında tanıştığı hemen herkesi ve tanımadığı pek çok kişiyi yargıladığı için bir bakıma suçluydu. Mack, benmerkezci olduğu için kesinlikle suçlu olduğunu biliyordu. Başka birini hangi cüretle yargılayabiliyordu? Bütün yargılarına, o anki ruh hali içerisinde veya önyargıyla kendisini yüceltme, güvende hissetme veya aidiyet duygusu yaşama ihtiyacını

destekleyen biçimde kolayca yorumlanabilecek görünüşe ve eylemlere dayanan yüzeysel süreçler sonunda varmıştı. Mack, paniklemeye başladığının da farkındaydı.

"Hayal gücün," diyerek Mack'in düşüncelerine ara verdi, "şu anda sana çok yardımcı olamıyor."

"Şaka yapmıyorum Sherlock," diye düşündü, ama ağzından yalnızca cılız bir "Bunu gerçekten de yapamam," çıktı.

"Yapıp yapamayacağını göreceğiz," dedi gülümseyerek. "Ayrıca benim adım Sherlock değil."

Mack, karanlık odanın utancını gizlemesine çok sevindi. Kadının cümlesinden sonraki kısa sessizlik ona saatler geldi, sonunda sesini toparlayıp aklındakini sordu:

"Peki kimi sorgulayacağım?"

"Tanrıyı," duraksadı, "ve insanoğlunu." Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söyledi. Kelimeler dilinden sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi döküldü.

"Mack sersemledi. "Şaka yapıyor olmalısın!" dedi.

"Neden? Dünyanda yargılanmayı hak ettiğini düşündüğün birçok insan var. Bu kadar acı ve ıstırap için suçlanacak birileri olmalı. Peki ya dünyadaki yoksulların haklarını yiyen açgözlüler? Gencecik evlatlarını savaşa kurban edenler? Karılarını döven erkeklere ne demeli Mackenzie? Ya sırf kendi acılarını dindirmek için oğullarını döven babalar? Bunlar yargılanmayı hak etmiyorlar mı Mackenzie?"

Mack, dizginlediği kızgınlığının bir öfke seli gibi kabarmaya başladığını hissedebiliyordu. Kafasında canlanan görüntülerin ani saldırısı karşısında dengesini sağlamaya çalışarak sandalyeye gömüldü, fakat kontrolünü elinden kaybetmekte olduğunun farkındaydı. Yumruklarını sıktığı esnada karnına kramp girdi, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"Peki ya küçük masum kızları yakalayıp öldüren adam? Ona ne demeli Mackenzie? O adam suçlu mu? Yargılanması gerekiyor mu?"

"Evet," diye haykırdı Mack. "Canı cehenneme!"

"Kızının ölümünden dolayı suçlanması gerekiyor mu?"

"Evet!"

"Peki ya oğlunu bu tür eylemler yapmaya sevk eden babası, ona ne demeli?"

"Evet, o da!"

"Ne kadar geriye gidelim Mackenzie? Bu bozulmuşluğun mirası ta Adem'e kadar gidiyor, o da suçlanmalı mı? Neden burada duralım ki? Tanrı'ya ne demeli? Tüm bunları O başlattı. O da suçlanmalı mı?"

Mack'in kafası iyice karıştı. Kendisini yargıçtan çok sanık gibi hissediyordu.

Kadının durmaya hiç niyeti yoktu. "Takılıp kaldığın nokta bu değil mi Mackenzie? Büyük Kederi tetikleyen şey bu değil mi? Yani Tanrı'nın güvenilmez olduğu? Tanrı'yı elbette senin gibi bir baba yargılayabilir!"

Öfkesi yine alevlenmeye başladı. Sert bir karşılık vermek istedi ama sonuçta kadın haklıydı ve söylediklerini inkâr etmeye kalkışmanın anlamı yoktu.

Kadın devam etti, "Bu senin haklı şikâyetin değil mi Mackenzie? Yani Tanrı'nın seni ve Missy'yi yarı yolda bırakmış olması? Tanrı yaradılıştan önce kızın Missy'nin

bir gün acımasızca öldürüleceğini bile bile kızını yaratmadı mı? Ve onu durdurabilecek gücü varken o sapkın ruhun kızını senin sevgi dolu kollarından alıp götürmesine izin verdi. Tanrı'nın suçlanması gerekmiyor mu Mackenzie?"

Mack yere bakıyordu, gözünün önünden geçen hayaller sağanağı duygularını her bir yöne çekip götürüyordu. Sonunda uzun süredir içinde tuttuğu şeyi söyledi, hem de planladığından daha yüksek bir sesle ve parmağını doğruca ona doğru işaret ederek.

"Evet! Tanrı suçlu!" Suçlaması odanın içerisinde asılı kaldı, bu sırada kalbine büyük bir ağırlık çöktü.

"Öyleyse," dedi kendinden emin biçimde, "eğer Tanrı'yı bu kadar kolay biçimde yargılayabiliyorsan dünyayı da elbette yargılayabilirsin." Yine duygusuz bir tonda konuşmaya devam etti. "Tanrı'nın yeni katında ve yeni dünyada sonsuzluğu yaşamak için iki çocuğunu seçmelisin, ama yalnızca ikisini."

"Ne?" diye püskürdü, kuşku içerisinde kadına dönerek.

"Ve çocuklarının içerisinden sonsuzluğu cehennemde yaşayacak üç tanesini seçmelisin."

Mack duyduklarına inanamıyordu ve paniklemeye başladı.

"Mackenzie." Sesi ilk işittiği zamanki gibi sakin ve mükemmeldi. "Senden Tanrı'nın yaptığına inandığın bir şeyi yapmanı istiyorum yalnızca. O bugüne kadar hayata gelmiş her bireyi tanır, hem de senin kendi çocuklarını tanıdığından çok daha iyi ve kesin biçimde. Her birini tanıdığı kadarıyla sever. İnsanların çoğunu kendisinden ve sevgisinden uzakta, sonsuz bir işkenceye mahkûm edeceğine inanıyorsun. Doğru değil mi?"

"Sanırım öyle. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim." Şok içerisinde kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Tanrı'nın bir şekilde bunu yapabileceğini düşünmüştüm. Cehennem benim için hep soyut bir kavram olmuştu,.ama gerçekten..." söyleyeceği şeyin kulağa ne kadar çirkin geldiğini fark ederek tereddüt etti, "ama gerçekten sevdiğim kişilerin oraya gidebileceklerini hiç düşünmedim."

"Öyleyse Tanrı bunu kolaylıkla yaparken senin yapamadığını düşünüyorsun? Haydi Mackenzie. Beş çocuğundan hangi üçünü cehenneme göndereceksin? Şu an seni çok zorlayanı Katie. Sana kötü davranıyor ve çok incitici sözler söyledi. Belki de ilk ve en mantıklı seçenek odur. Ne dersin? Yargıç sensin Mackenzie ve sen seçmek zorundasın."

"Ben yargıç olmak istemiyorum," dedi, ayağa kalkarak. Kafası allak bullak oldu. Bu gerçek olamazdı. Tanrı nasıl olur da çocukları arasında seçim yapmasını isteyebilirdi? Sırf kendisine karşı günah işlemiş olduğu için Katie'yi veya diğer çocuklarını sonsuza dek cehennemde yaşamaya hapsetmesi mümkün değildi. Katie, Josh, Jon veya Tyler iğrenç bir suç işlemiş olsa bile bunu yapmazdı. Yapamazdı! Onun için önemli olan çocuklarının yaptıkları değil, onlara olan sevgisiydi.

"Bunu yapamam," dedi yumuşak bir tonla.

"Yapmak zorundasın," diye karşılık verdi.

"Bunu yapamam," dedi, bu kez daha yüksek ve öfkeli bir tonla.

"Yapmak zorundasın," dedi, sesi daha da yumuşaktı.

"Ben... bunu... yap-ma-ya-ca-ğım!" diye bağırdı Mack, öfkesi içinden taşıyordu.

"Yapmak zorundasın," diye fısıldadı.

"Yapamam. Yapamam. Yapmayacağım!" diye haykırdı ve kelimeler ile duygular hızla dökülüyordu. Kadın yalnızca izleyerek ve bekleyerek öylece durdu. Mack sonunda gözleriyle yalva- rarak kadına baktı. "Onların yerine ben gitsem? Sonsuza dek işkence yapmak için birine ihtiyacınız varsa onların yerine ben gidebilirim cehenneme. Bu işe yarar mı? Bunu yapmama izin verir misin?" Gözyaşları içerisinde yalvararak ayaklarına kapandı. "Lütfen çocuklarımın yerine benim gitmeme izin ver, lütfen, bunu seve seve yaparım... Lütfen, sana yalvarıyorum. Lütfen... Lütfen..."

"Mackenzie, Mackenzie," diye fısıldadı ve sözleri cehennem gibi sıcak bir günde yüzüne çarpan serin bir su serpintisi gibi geldi. Yanaklarına narince dokunarak onu ayağa kaldırdı. Bulanık gözyaşları arasından kadına baktığında gülümsemesinin neşe saçtığını görebiliyordu. "Şimdi İsa gibi konuştun. Yargılamayı çok iyi yaptın Mackenzie. Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Ama ben hiçbir şeyi yargılamadım," dedi Mack şaşırarak.

"Ah, öyle deme. Sevdiklerini, hem de her şeyine mal olacak olsa bile, yargıladın. İşte İsa insanları böyle seviyor." Bu sözcükleri duyduğunda aklına gölün kıyısında bekleyen yeni arkadaşı geldi. "Ve şimdi Baba'nın kalbinin içini öğrendin," diye ekledi, "bütün çocuklarını kusursuzca seven Baba'nın."

Birden gözünün önüne Missy'nin hayali geldi ve tüyleri diken diken oldu. Hiçbir şey düşünmeden yeniden sandalyeye tırmandı.

"Ne oldu şimdi Mackenzie?" diye sordu.

Saklamanın anlamının olmadığını fark etti. "İsa'nın sevgisini anladım, ama Tanrı ayrı bir hikâye. Birbirlerine benzediklerini düşünmüyorum."

"Baba'yla iyi vakit geçirmedin mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, o her kimse, Baba'yı sevdim. Şaşırtıcı biri, ama benim bildiğim Tanrı'ya hiç benzemiyor."

"Belki de senin kafandaki Tanrı görüşü yanlıştır."

"Belki de. Tanrı'nın Missy'yi nasıl kusursuzca sevdiğini anlayamıyorum."

"Yani yargılama devam ediyor?" dedi hüzünlü bir tonla.

Bu soru Mack'i kısa bir süre duraksattı. "Ne düşünmem lazım? Tanrı'nın Missy'yi sevip de onun bu dehşeti yaşamasına izin vermiş olmasını anlayamıyorum. O masumdu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı."

"Biliyorum."

Mack sözüne devam etti, "Tanrı babama yaptıklarım yüzünden beni cezalandırmak için onu mu kullandı? Bu adil değil. Bunu hak etmemişti. Nan bunu hak etmemişti." Yüzünden yaşlar döküldü. "Ben belki hak etmiş olabilirim ama onlar asla."

"Senin kafandaki Tanrı bu mu Mackenzie? Belli ki kederinin içerisinde boğuluyorsun. Baba senin düşündüğün gibi değil Mackenzie. Seni, Missy'yi veya Nan'i cezalandırmıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Ama bunu engellemedi."

"Evet, engellemedi. Ona acı veren birçok şeyi durdurmaz. Dünyanız çok kötü durumda. Bağımsızlığınızı isteyen sizlersiniz ve şimdi de sizleri bağımsızlığınızı

verecek kadar sevene öfkeleniyorsunuz. Hiçbir şey olması gerektiği, Baba'nın olmasını istediği ve bir gün olacağı gibi değil. Şu anda dünyanız karanlığa ve karmaşaya gömülmüş durumda ve O'nun gerçekten de çok sevdiği kişilerin başına çok korkunç şeyler geliyor."

"O zaman bu konuda neden bir şeyler yapmıyor?"

"Aslında yaptı... "

"İsa'nın yaptıklarından mı bahsediyorsun?"

"Baba'nın bileklerindeki yara izlerini görmedin mi?"

"O izlere bir anlam veremedim. Nasıl olur da... "

"Sevgi için. Merhametin sevgi sayesinde adaleti yendiği çarmıhı seçti. Herkes için adaleti seçmiş olmasını mı tercih ederdin? Adalet mi istiyorsun 'Sayın Yargıç'?" dedi gülümseyerek.

"Hayır, istemiyorum," dedi başını öne eğerek. "Ne kendim ne de çocuklarım için."

Kadın bekledi.

"Fakat Missy'nin neden ölmesi gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"Ölmesi gerekmiyordu Mackenzie. Bu, Baba'nın planı değildi. Baba, iyi amaçlarına ulaşmak için asla kötülüğü kullanmaya ihtiyaç duymadı. Kötülüğü kucaklayan Siz insanlarsınız ve Baba da buna iyilikle karşılık verir. Missy'nin başına gelenler kötülüğün işiydi ve sizin dünyanızda kötülüğün karşısında hiç kimse dokunulmaz değildir."

"Ama canım çok yanıyor. Bunun daha iyi bir yolu olmalı."

"Var. Yalnızca şu an göremiyorsun. Bağımsızlığını bırak Mackenzie. Tanrı'yı yargılamayı bırak ve O'nu olduğu gibi bil. Ancak o zaman, evrenin nasıl olması gerektiğine dair bencilce görüşünle O'nu itmek yerine, tüm acılarının içerisinde O'nun sevgisini hissedeceksin. Baba, senin dünyana seninle, Missy'le birlikte olabilmek için girdi."

Mack sandalyesinden kalktı. "Artık daha fazla yargıç olmak istemiyorum. Gerçekten Baba'ya güvenmek istiyorum." Mack, masanın etrafından dolanıp başlangıçta oturduğu sandalyeye doğru yürürken, fark etmediyse de, oda yeniden aydınlandı. "Fakat yardıma ihtiyacım olacak."

Kadın kollarını uzatıp Mack'i kucakladı. "Eve gitme vakti geldi gibi Mackenzie, ne dersin. Kesinlikle geldi."

Mağaranın sessizliği birdenbire çocuk kahkahalarıyla bozuldu. Sesler, oda aydınlandıkça Mack'in net biçimde görebildiği duvarların birinden geliyor gibiydi. Mack sesin geldiği yöne bakarken taş yüzey yavaşça saydamlaşmaya ve içeriye günışığı girmeye başladı. Mack, şaşkınlık içerisinde, gözlerini sisin içerisine dikti ve sonunda uzakta oynayan çocukların belli belirsiz şekillerini seçebildi.

"Çocuklarımın sesine benziyor!" dedi Mack, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Duvara doğru hareket ettiği anda birisi sanki bir perdeyi çekmiş gibi sis ortadan kalktı ve birdenbire karşısında, göle doğru uzanan bir çayır buldu. Hemen önünde sık ormanlarla kaplı, tepeleri karlı heybetli dağlar duruyordu. Ve dağların eteğinde, Baba ile Sarayu'nun kendisini beklediklerini bildiği barakayı açıkça görebiliyordu.

Mack'in hemen önünden, kaynağı görünmeyen geniş bir çay kır çiçeklerinin arasından akarak göle karışıyordu. Her yer kuş sesleriyle doluydu ve havada yazın tatlı kokusu vardı.

Mack tüm bunları bir an içinde gördü, duydu ve kokladı, fakat ardından bakışlarını hareketliliğe, çok çok elli metre ötede çayın göle döküldüğü noktada oynayan gruba çevirdi. Orada çocuklarını gördü - Jon, Tyler, Josh ve Kate. Fakat bir dakika! Bir çocuk daha vardı!

Daha dikkatli bakmaya çalışarak nefesini tuttu. Onlara doğru yürürken görünmez bir güç gibi önünde duran taş duvara tosladı. Ve önü tamamen açıldı. "Missy!" İşte oradaydı, çıplak ayaklarıyla suyu tekmeliyordu. Sanki onu duymuş gibi Missy gruptan ayrılıp koşarak Mack'in tam önünde biten patikanın ucuna geldi.

"Aman Tanrım! Missy!" diye haykırdı ve onları ayıran örtünün içerisinden geçmeye çalıştı. Mack, şaşkınlık içerisinde, ona daha fazla yaklaşmasına izin vermeyen bir güce çarptı, adeta görünmeyen bir manyetik güç onu zıt yöne iterek odanın içine fırlattı.

"Seni duyamaz."

Mack umursamadı. "Missy," diye bağırdı. Missy ona çok yakındı. Unutmamak için çok büyük uğraş vermiş olduğu, fakat yavaşça yitip gitmekte olduğunu hissettiği hayal şimdi geri dönmüştü. Önündeki şey her ne ise onu bir şekilde açıp kızına ulaşacak bir yol bulabilmek için bir tür kapı kolu filan aradı gözleri. Ama hiçbir şey yoktu.

Bu esnada Missy yanına gelmiş ve doğruca önünde duruyordu. Bakışlarını kesinlikle onlara değil, ortalarındaki bir şeye, daha büyük ve onun görüp de Mack'in göremediği bir şeye dikmişti.

Mack sonunda kızına ulaşmasına izin vermeyen güç ile savaşmayı bırakarak hafifçe kadına döndü. "Beni görebiliyor mu? Burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu çaresizlik içerisinde.

"Burada olduğunu biliyor, ama seni göremiyor. Şu an tek baktığı şey şu güzelim şelale. Ama senin şelalenin arkasında olduğunu biliyor."

"Şelale!" dedi Mack, kendi kendine gülerek. "Şelalelerden hiç bıkmıyor!" Mack, kızının yüzünün, saçlarının ve ellerinin bütün ayrıntılarını bir kez daha hafızasına kazımaya çalışarak gözlerini ona dikti. O bunu yaparken Missy'nin yüzünü gamzelerini ortaya çıkaran koca bir gülümseme kapladı. Ağır çekimde kızının ağzından şu sözcüklerin döküldüğünü görebiliyordu, "Sorun yok, ben... seni seviyorum."

Mack bu kadarına dayanamadı ve mutluluktan ağlamaya başladı. Onu kendi gözlerinden dökülen şelalenin arasından izlemeye devam etti. Ona yeniden bu kadar yakın olmak, onu bir ayağı önde, bir eli kalçasında ve bileğini içe bükmüş Missy duruşuyla dururken görmek ona hüzün verdi. "Gerçekten de iyi, değil mi?"

"Hem de düşündüğünden daha fazla. Bu yaşam yalnızca daha büyük bir gerçekliğin bekleme odasıdır. Sizin dünyanızda hiç kimse son noktaya ulaşamaz. Yaşam, Baba'nın en başından beri aklında olan şeye hazırlıktan başka bir şey değildir."

"Ona dokunabilir miyim? Yalnızca bir kucaklayıp öpsem?" diye yalvardı sessizce.

"Hayır. Kızın böyle olmasını istedi."

"Böyle olmasını mı istedi?" Mack'in kafası karışmıştı.

"Evet. Bizim Missy'miz çok akıllı bir kız. Onu çok seviyorum."

"Burada olduğumu bildiğinden emin misin?"

"Evet, eminim," dedi kadın, Mack'i ikna etmeye çalışarak. "Bugünü, kardeşleriyle oynamayı, senin yakınında olmayı heyecanla bekliyordu. Annesinin de burada olmasını çok istedi, fakat o da başka sefere kalacak."

Mack kadına doğru döndü. "Diğer çocuklarım da gerçekten buradalar mı?"

"Hem buradalar, hem değiller. Yalnızca Missy tam olarak burada. Diğerleri yalnızca rüya görüyorlar ve her biri bu olayı hayal meyal hatırlayacak - bazıları diğerlerine göre daha ayrıntılı hatırlayacak, ama hiçbiri tamamını hatırlamayacak. Bu, Kate dışında hepsi için uykunun tatlı, huzurlu bir anı. Bu rüya Kate için kolay olmayacak. Missy ise tamamen uyanık."

Mack, kıymetli Missy'sinin her hareketini dikkatle izliyordu. "Beni affetti mi?" diye sordu.

"Ne için affetti mi?"

"Onu kurtaramadım," diye fısıldadı.

"Ortada affedilecek bir şey olsa kesinlikle affederdi, ama öyle bir şey yok."

"Ama adamın kızımı kaçırmasını önleyemedim. Ben onunla ilgilenmediğim esnada kaçırdı kızımı... " Sesi kesildi.

"Eğer hatırlarsan o esnada oğlunu kurtarıyordun. Bütün evrende suçlanman gerektiğine inanan tek kişi sensin. Ne Missy, ne Nan ne de Baba böyle bir şey düşünüyor. Belki de artık bunu - bu yalanı - unutmanın zamanı gelmiştir. Ve Mackenzie, farz edelim ki suçluydun, onun sevgisi senin hatandan çok daha güçlüdür."

Tam o sırada biri Missy'ye seslendi ve Mack sesi tanıdı. Missy sevinç çığlığı atıp diğerlerine doğru koşmaya başladı. Aniden durdu ve babasına doğru koşmaya başladı. Gözleri kapalı, kocaman bir öpücük vererek babasını kucaklıyormuşçasına kollarını iki yana açtı. Mack, engelin arkasından kızını kucakladı. Missy, babasına bu an için bir hediye verdiğini biliyormuş gibi, bir an hareket etmeden öyle durdu, sonra el sallayıp arkasını dönerek hızla diğerlerinin yanına doğru koştu.

Ve Mack şimdi Missy'sine seslenen kişiyi açıkça görebiliyordu. Kızına seslenen, çocuklarıyla birlikte oynayan İsa'ydı. Missy hiç tereddüt etmeden İsa'nın kollarına atladı. İsa onu havada iki kez döndürüp yere koydu ve herkes neşe içerisinde gölün yüzeyinde sektirmek için düz taşlar aramaya koyuldu. Neşelerinin sesi Mack'in kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu ve onları izlerken gözyaşlarına hâkim olamadı.

Derken birdenbire yukarılardan doğruca Mack'in önüne sular boşaldı ve çocuklarının bütün görüntülerini ve seslerini silip götürdü. İçgüdüsel olarak geri zıpladı. Mağaranın duvarlarının etrafından kaybolduğunu fark etti ve şimdi şelalenin iç kısmındaki doğal bir mağaranın ucunda duruyordu. ,

Mack omuzlarında kadının ellerini hissetti.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi kadın yumuşak bir tonla. "Mackenzie, yargılamak bir şeyleri yıkmak değil, bir şeyleri düzeltmektir."

Mack gülümsedi. "Artık takılıp kaldığım bir nokta yok."

Onu narince şelalenin ucuna götürdü, Mack buradan İsa'nın kıyıda hâlâ taş sektirdiğini görebiliyordu. "Sanırım birileri seni bekliyor."

Kadının elleri Mack'in omuzlarını yumuşakça sıkıp bıraktı ve Mack, dönüp bakmadan, kadının gittiğini anladı. Kaygan taşlıkları ve ıslak kayaları dikkatli biçimde aşarak şelalenin etrafından bir yol bulup düşen suyun serinletici sisinin içinden geçip günışığına çıktı.

Kendisini son derece bitkin, ama bir o kadar da mutlu hisseden Mack duraksadı ve gözlerini bir an için kapatıp ileriki günlerde onunla yaşadığı her anı, her ayrıntıyı ve her hareketi hatırlaya bilmeyi ümit ederek Missy'nin hayalinin bütün ayrıntılarını silinmeyecek biçimde zihnine kazımaya çalıştı.

Ve o anda birdenbire Nan'i çok, çok özledi.

CANAVARLARIN ORTASINDA

İnsanoğlu hiçbir kötülüğü dinî inancından kaynaklanan kötülük kadar kusursuzca ve keyifle yapmaz. - Blaise Pascal

Tanrı'yı ortadan kaldırdınız mı devlet Tanrı olur. - G. K. Chesterton

Mack patikadan göle doğru yürürken birdenbire bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Yanından hiç ayrılmayan arkadaşı, Büyük Keder, gitmişti. Sanki Mack şelalenin perdesinin arkasından çıkarken Büyük Keder de şelalenin sularına karışıp gitmişti. Yokluğu tuhaf, hatta biraz da rahatsız edici gelmişti. Son birkaç yılda Mack için normal bir şey olmuştu, fakat şimdi birdenbire ortadan kaybolmuştu. "Normal diye bir şey yoktur," diye geçirdi aklından.

Büyük Keder artık onun kimliğinin bir parçası olmayacaktı. Bu yükü artık omuzlarında taşımayı reddetse Missy'nin bunu önemsemeyeceğini biliyordu. Aslında Missy ondan böyle bir şey yapmasını beklemeyecek ve yapması durumunda da muhtemelen onun için üzülecekti. Tüm bu yükü üzerinden atıp her yeni güne daha önce yaşamının bütün renklerini soldurmuş olan suçluluk ve çaresizlik duyguları olmadan uyandığında nasıl biri olacağını merak etti. Açık alana girdiğinde. İsa'nın hâlâ taş sektirerek kendisini beklediğini gördü. "Hey, en çok on üç defa sektirdim," dedi gülerek ve Mack'e doğru yürüdü. "Ama Tyler bana üç fark attı ve Josh bir taşı öyle hızlı fırlattı ki hiçbirimiz kaç defa sektiğini sayamadık." Birbirlerine sarıldıklarında İsa konuşmaya devam etti, "Çok özel çocukların var Mack. Sen ve Nan onlara çok güzel sevgi aşılamışsınız. Kate bildiğin gibi biraz sıkıntı yaşıyor, ama onu öylece bırakacak değiliz."

İsa'nın çocuklarından bu kadar rahat ve içten bahsetmesi onu derinden etkiledi. "Sonra gittiler mi?"

İsa geri çekilip kafası salladı. "Evet, rüyalarına geri döndüler, Missy dışında tabii ki." "Peki o...?" diye söze başladı Mack tamamlayamadan.

"Sizlere bu kadar yakın olmaktan çok büyük keyif aldı ve seni daha yakından tanımak onu son derece mutlu etti."

Mack istifini bozmamak için çabaladı. İsa durumu anladı ve konuyu değiştirdi. "E, anlat bakalım, Sophia'yla ne yaptınız?"

"Sophia? Ahh, demek adı buymuş ha!" dedi Mack. Sonra yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. "Ama onunla dört kişi olmuyor musunuz? O da mı Tanrı?"

İsa güldü. "Hayır Mack. Biz yalnızca üç kişiyiz. Sophia, Baba'nın aklını temsil eder."

"Hımm, aklın kendisini dinleyecek birilerini bulmaya çalışarak sokaklarda bağırarak dolaşan bir kadın olarak anlatıldığı atasözlerindeki gibi?"

"Aynen öyle."

"Ama," dedi ve duraksadı, eğilip ayakkabılarının bağcıklarını çözdü, "gerçek gibiydi."

"Oh, oldukça gerçek zaten," diye yanıtladı İsa. İsa daha sonra etrafta onları izleyen birileri var mı diyerek kontrol edercesine etrafına bakındı ve fısıldayarak, "O, Sarayu'nun gizeminin bir parçası."

"Sarayu'yu sevdim," dedi Mack, bu kadar açık konuşmasına kendisi de şaşırmıştı.

"Ben de!" dedi İsa vurgulayarak. Kıyıya doğru yürüdüler ve durup sessizce barakayı izlediler.

"Sophia ile geçirdiğim zaman hem korkunç hem de mükemmeldi." Mack, İsa'nın sorusunu cevapladı sonunda. Birden güneşin hâlâ tepede olduğunu fark etti. "Tam olarak ne kadar süre yoktum burada?"

"On beş dakika filan," diye yanıtladı İsa. Mack'in yüzündeki şaşkınlığı görünce "Sophia ile geçirilen zaman normal zaman değildir," diye ekledi.

"Hıh," diye homurdandı Mack. "Onunla yapılacak normal bir şey var mı acaba!"

"Aslında," diye konuşmaya başladı İsa, ama son bir taş sektirmek için duraksadı, "onunla her şey normal ve zarif biçimde basit. O kadar yolunu şaşırmış ve bağımsızsın ki onun her şeyini karmakarışık görüyorsun ve bunun sonucunda onun yalınlığını bile çok derin buluyorsun."

"Yani ben karmaşığım ve o basit ve yalın. Vay canına! Dünyam tepetaklak oldu." Mack bir kütüğün üzerine oturmuştu ve geri dönüş yürüyüşü için ayakkabıları ile çoraplarını çıkarıyordu. "Bana bu durumu açıklar mısın? Günün ortasındayız ve çocuklarım rüyalarının ortasında buradaydılar? Bu nasıl oluyor? Bunlar gerçek mi? Yoksa sadece ben de mi rüya görüyorum?"

İsa yine güldü. "Tüm bunların nasıl olduğunu sorma Mack. Biraz kafa karıştırıcı bir durum - zaman boyut ilişkisiyle ilgili bir mesele. Yani Sarayu'nun işlerinden biri. Zaman, senin bildiğin haliyle, onu yaratmış olanın önüne hiçbir sınır koymaz. İstersen bunu O'na sorabilirsin."

"Yok yok, kalsın, acelem yok. Sadece merak ettim," diyerek güldü.

"Ama tüm bunların gerçekliğini soruyorsan senin hayal edebileceğinden daha gerçek olduğunu söyleyebilirim." İsa, Mack'in dikkatini tamamen çekebilmek için duraksadı. "Şu soru sanırım daha iyi olur, 'Gerçeklik nedir'?"

"Bu konuda hiçbir fikrim olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi Mack.

"Tüm bunlar bir rüyanın içerisinde olsaydı daha az mı 'gerçek' olurdu?"

"Sanırım buna üzülürüm."

"Neden? Mack, burada olup bitenler senin algılayabileceğinin çok ötesinde. Seni temin ederim ki tüm bunlar oldukça gerçek, yaşamın senin bildiğin halinden çok daha gerçek."

Mack duraksadı, fakat daha sonra riski alıp aklındaki soruyu sormaya karar verdi. "Missy'le ilgili canımı hâlâ sıkan bir şey var."

İsa gelip kütüğün üzerine, Mack'in yanına oturdu. Mack öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, gözlerini önce ellerine, ardından da ayaklarının yanındaki çakıllara dikti. Sonunda konuştu, "Sürekli olarak onun dehşet içerisinde yalnız başına o kamyonetteki hali geliyor gözümün önüne... "

İsa uzanıp elini Mack'in omzuna koyup omzunu sıktı. Yumuşak bir tonla, "Mack, asla yalnız değildi. Onu hiç bırakmadım; onu bir an bile yalnız bırakmadık. Kendimi belki terk edebilirim, ama onu veya seni asla."

"Senin orada olduğunu biliyor muydu?"

"Evet Mack, biliyordu. Başlangıçta bilmiyordu - çok büyük bir korku ve şok içerisindeydi. Buradan kamp alanına ulaşmamız saatlerimizi aldı. Ama Sarayu ona sarılınca Missy sakinleşti. Aslında uzun yolculuk bize sohbet etme fırsatı verdi."

Mack tüm duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Konuşabilecek durumda değildi.

"Yalnızca altı yaşında olabilir ama Missy ve ben iyi arkadaşız. Sohbet ederiz. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında onu bulamadığınızı bildiği için daha çok senin ve kardeşleri için endişeleniyordu, Sizin için, huzurunuz için dua etti."

Mack'in yanaklarından yine yaşlar süzülmeye başladı. Bu kez umursamadı. İsa onu yavaşça kollarına doğru çekip ona sarıldı.

"Mack, bütün ayrıntıları öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum. Ayrıntıların kesinlikle sana hiçbir faydası olmayacaktır. Ama sana onun yanından bir an bile ayrılmadığımızı söyleyebilirim. Yanımda kendisini güvende hissediyordu ve görseydiniz ondan kesinlikle gurur duyardınız. Çok cesurdu!"

Gözyaşlarını artık dizginleyemiyordu, ama Mack bile ağlamasının bu kez farklı olduğunu fark etti. Artık yalnız değildi. Sevmeye başladığı bu adamın omuzlarında utanmadan ağlıyordu. Her hıçkırığında gerginliği azalıyor, rahatlıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırırken ağır ağır verdi.

Ardından, başka bir şey söylemeden, ayağa kalktı, ayakkabılarını omzunun birine attı ve doğruca suyun içine yürüdü. İlk adımı gölün zeminine değip de su bileklerine geldiğinde biraz şaşırsa da önemsemedi. Durdu, ne olur ne olmaz diyerek pantolon paçalarını bileklerine kadar kıvırdı ve dondurucu soğuk suyun içerisine bir adım daha attı. Bu adımında su bileklerinin biraz daha üzerine, sonrakinde dizlerinin hemen altına geldi, ayakları hâlâ yere değiyordu. Arkasına döndüğünde İsa'nın kıyıda kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kendisini izlediğini gördü.

Mack tekrar önüne dönüp karşı kıyıya baktı. Bu kez neden suyun üzerinde yürüyemediğini bilmiyordu, fakat devam etmeye kararlıydı. İsa oradaydı, bu yüzden

endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu. Soğuk suyun içerisinde uzun süre yüzerek karşıya geçme olasılığı hiç de heyecan verici olmasa da, Mack mecbur kalırsa bunu başarabileceğinden emindi.

Neyse ki bir sonraki adımında daha derine gömülmek yerine biraz yükseldi ve sonraki adımlarında yavaş yavaş yükselerek sonunda suyun yüzeyine çıktı. İsa ona katıldı ve birlikte barakaya doğru yürümeye devam ettiler.

"Birlikte yaptığımız zaman daha çok işe yarıyor ha, ne dersin?" diye sordu İsa gülerek.

"Hâlâ öğreneceğim çok şey var sanırım." Mack de gülümseyerek karşılık verdi. Suyun üzerinde yürümek ne kadar harika olsa da mesafeyi yüzerek veya yürüyerek kat etmenin kendisi için hiç fark etmediğini anladı. Önemli olan şey İsa'nın onun yanında olmasıydı. Muhtemelen, yavaş yavaş da olsa, sonunda ona güvenmeye başlıyordu.

"Yanımda olduğun, benimle Missy hakkında konuştuğun için teşekkür ederim. Bu konu hakkında açıkçası kimseyle konuşma mıştım. Konuşmak o kadar güç ve korkunç geliyordu ki. Şimdi aynı etkiyi yaratmıyor ama."

"Karanlık; korkular, yalanlar ve pişmanlıkların gerçek boyutlarını gizler," diye açıkladı İsa. "Gerçek şu ki bunlar gerçek olmaktan çok birer gölgedir, bu yüzden karanlıkta olduklarından daha büyük görünürler. Senin içinde bulundukları yerlere ışık vurduğunda onların gerçek yüzünü görmeye başlarsın."

"Peki, bu kadar, saçmalığı neden içimizde tutuyoruz?" diye sordu Mack.

"Çünkü oranın daha güvenli olduğuna inanıyoruz. Ve bazen hayatta kalmaya çalışan bir çocuk olduğunda orası gerçekten de daha güvenlidir. Sonra dışarıdan büyürsün, ama içinde hâlâ etrafı canavarlarla çevrili karanlık mağaradaki çocuksundur ve alışkanlıktan ötürü koleksiyonuna her gün yeni parçalar eklersin. Hepimiz değer verdiğimiz şeyleri toplarız, biliyorsun değil mi?"

Mack bu son cümleye gülümsedi. İsa'nın Sarayu'nun gözyaşları toplamak hakkında söylediklerini kastettiğini biliyordu. "Peki, benim gibi karanlıkta kaybolmuş bir kişi için bu durum nasıl değişir?"

"Çoğunlukla oldukça yavaş biçimde," diye yanıtladı İsa. "Unutma, bunu yalnız başına yapamazsın. Bazıları her türden başa çıkma mekanizmalarına ve akıl oyunlarına başvurur. Fakat canavarlar hâlâ oradadır, yalnızca çıkmak için uygun zamanı beklemektedirler."

"Öyleyse şimdi ne yapmalıyım?"

"Şu an yapmakta olduğunu şeyi Mack, sevilerek yaşamayı öğrenmeyi. Bu, insanların kolayca algılayabilecekleri bir kavram değildir. Siz insanlar bir şeyleri paylaşmakta zorlanıyorsunuz." Kıkırdadı ve konuşmaya devam etti. "Yani, evet, bizim sizin için istediğimiz şey bize 'geri dönmeniz', sonrasında bizim de gelip sizin içinizde yaşamamız ve sonra da her şeyi paylaşmamızdır. Arkadaşlık gerçektir, yalnızca bir hayal değildir. Bu yaşamı, sizin yaşamınızı, birlikte, diyalog içerisinde bu yolculuğu paylaşmalıyız. Siz bizim bilgeliğimizden faydalanmaya ve bizim sevgimizle yaşamaya, biz de... sizin homurdanmalarınızı, yakınmalarınızı ve şikayetlerinizi dinlemeye ve... "

Mack kahkaha attı ve İsa'yı yana itti.

"Dur!" diye bağırdı İsa ve olduğu yerde durdu. Mack önce onu incitmiş olabileceğini düşündü, oysa İsa dikkatle suyun içerisine bakıyordu. "Şunu gördün mü? Bak, yine geliyor."

"Ne?" diyerek yanma yanaştı Mack ve İsa'nın baktığı şeyi görebilmek için ellerini gözlerine siper yaptı.

"Bak! Bak!" diye bağırdı İsa, kısık bir sesle. "Ne kadar da güzel! Neredeyse altmış santimetre boyunda olmalı!" Ve Mack, yukarıda yarattığı heyecanın farkında olmadan yüzeyin otuz veya altmış santimetre altında süzülüp giden alabalığı gördü.

"Haftalardır onu tutmaya çalışıyorum ve şimdi gelmiş adeta beni kışkırtıyor," dedi gülerek. Mack, hayretler içerisinde İsa'nın, sonunda pes edene kadar, bir o yana bir bu yana balığın peşinden koşmasını izledi. Mack'e baktı, bir çocuk kadar heyecanlıydı. "Harika değil mi? Sanırım onu asla tutamayacağım."

Mack, izlediği sahne karşısında çok şaşırmıştı. "İsa, neden ona şeyi... yani ne bileyim kayığına atlamasını veya oltana takılmasını emretmiyorsun? Sen Evrenin Efendisi değil misin?"

"Elbette," dedi İsa, eğilip elini suya daldırarak. "O zaman işin ne tadı kalırdı ki?" Sırıtarak Mack'e baktı.

Mack gülsün mü yoksa ağlasın mı bilemedi. Bu adamı, aynı zamanda Tanrı olan bu adamı ne kadar sevmiş olduğunu fark etti.

İsa yeniden ayağa kalktı ve rıhtım yolculuklarına kaldıkları yerden salına salına devam ettiler. Mack bir soru daha sorma riskini göze aldı. "Bana Missy'den daha önce, ne bileyim bir sene veya daha önce neden bahsetmediğini sorabilir miyim?"

"Denemedik mi sanıyorsun. Acını yaşarken bana en kötü özellikleri yüklediğini fark ettin mi? Seninle uzun süredir konuşuyorum, ama bugün sesimi ilk kez duydun ve konuştuğum diğer zamanların her birinin de bir faydası vardı. Duvarda birer birer açılan, ama bir araya gelip seni bugüne hazırlayan küçük çatlaklar gibi. Eğer tohumu kabul etmesini istiyorsan zamanını harcayarak toprağı hazır hale getirmelisin."

"Size neden bu kadar direndiğimizi tam olarak bilemiyorum," dedi Mack. "Şu an bana çok aptalca geliyor."

"Bu, Tanrı'nın mükemmel zamanlamasının bir parçası Mack," diyerek devam etti İsa. "Eğer evrende yalnızca bir insan olsaydı zamanlama çok daha kolay olurdu. Ama buna bir insan daha ekle, sonra bir tane daha, hikâyenin devamını biliyorsun işte. Her seçim, zaman ve ilişkiler içerisinde, diğerlerini iterek öne çıkar. Ve bu koca karmaşadan Baba olağanüstü bir kilim dokuyor. Tüm bunları yalnızca Baba planlayabilir, hem de büyük bir zarafetle."

"Bu durumda sanırım tek yapabileceğim onu takip etmek," diye bağladı Mack.

"Aynen öyle. Gerçek anlamda insan olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlıyorsun."

Rıhtımın ucuna vardılar ve İsa rıhtıma atlayıp Mack'in çıkmasına yardım etti. Rıhtımın ucuna oturup çıplak ayaklarını suya sokarak rüzgârın, gölün yüzeyi üzerindeki büyüleyici etkilerini seyre daldılar. Sessizliği Mack bozdu.

"Missy'yi gördüğüm yer Cennet miydi? Buraya çok benziyordu."

"Aslında Mack gideceğimiz son durak senin kafandaki türden bir Cennet bahçesi değil - bilirsin işte inciden kapılar, sokakları altın kaplı olan. Bunun yerine bu evrenin temizlenmiş bir halidir, yani buraya gerçekten de çok benzeyecektir."

"Peki ya inciden kapılar ve altın kaplı şeyler?"

"Onlar, kardeşim," dedi İsa, sırtüstü uzanıp gözlerini günün sıcaklığına ve parlaklığına kapayarak, "onlar benim ve benim âşık olduğum kadının resmidir."

Mack, şaka mı yapıyor diye ona baktı, oysa kesinlikle yapmıyordu.

"Benim gelinimin, Kilisenin bir resmidir: Bir araya gelerek, içinden canlı ve iki yakasında ulusların acılarını ve kederlerini iyileştirecek meyveler veren ağaçlar bulunan bir nehrin geçtiği ruhanî bir şehir kuran bireyler. Ve bu şehrin kapıları her zaman açıktır, içine açılan her kapı da tek bir inciden yapılmıştır..." Bir gözünü açıp Mack'e baktı. "O inci ben olacağım!" Mack'in şaşkınlığını görerek sözlerine açıklık getirdi, "İnciler, Mack. Acı ve ıstırap çekilerek ve - sonunda - ölerek yapılan yegâne kıymetli taş."

"Anladım. Diyorsun ki-" duraksadı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Kiliseden âşık olduğun kadın olarak bahsediyorsun; onunla henüz tanışmadığımdan oldukça eminim." Kafasını yavaşça çevirdi. "Benim Pazar günü gittiğim yer değil," dedi Mack neredeyse fısıldayarak.

"Mack çünkü sen yalnızca kurumu, insan eliyle kurulmuş bir sistemi görüyorsun. Benim inşa ettiğim şey bu değil. Benim gördüğüm şey insanlar ve onlarım yaşamları, bütün bireyleri binaları ve programları değil, beni seven soluk alıp veren canlı bir topluluktur."

Mack, İsa'nın "kiliseden" bu şekilde bahsetmesini biraz garipsedi, ama aslında bu onu çok da şaşırtmadı. Bu sözleri onu rahatlatmıştı. "Peki, ben nasıl o kilisenin bir parçası olabilirim?" diye sordu. "Bu kadar sevdiğin kadının."

"Çok basit Mack. Bu, ilişkiler ve yaşamı paylaşma meselesidir. Şu anda yaptığımız gibi ve etrafımızdakilere karşı da samimi ve yardıma açık olarak. Benim kilisem insanlar içindir ve yaşam da ilişkilerden ibarettir. Onu siz inşa edemezsiniz. Bu benim işim ve işimi oldukça iyi yapıyorum" dedi İsa gülerek.

Bu sözler Mack'e yeni, taze bir nefes gibi gelmişti! Demek ki bu kadar basitti. Ne yorucu görevler yığını, ne uzun talep listeleri, ne olup bitenleri insanların kafalarının arkalarından güçbelâ görerek geçen sonu gelmez ayinlerde bulunmak. Yalnızca yaşamı paylaşmak. "Ama bir dakika-" Mack'in kafasının içinde yüzeye çıkmaya çalışan onlarca soru vardı. Belki de İsa'nın söylediklerini yanlış anlamıştı. Bu, ona olamayacak kadar basit gelmişti! Yine kafasındaki düşüncelerle boğuşmaya başladı. Belki de insanlar tamamen yollarını kaybetmiş ve bağımsız oldukları için basit olan bir şeyi alıp karmaşıklaştırıyor diye düşündü. Dolayısıyla anlamaya başladığı şeyi berbat etmekte olup olmadığını düşündü. Kafasındaki karmakarışık soruları sormak o an ona temiz su dolu küçük bir havuza çamur topağı atmak gibi geliyordu.

"Boş ver," diyebildi ancak.

"Mack, hepsini anlamak zorunda değilsin. Yalnızca benimle ol."

Bir süre sonra İsa'ya eşlik etmeye karar verdi ve yanında sırtüstü yere uzanıp ellerini güneşe siper ederek, hareket eden bulutları izledi.

"Dürüst olmak gerekirse," diye itiraf etti Mack, "büyük ödülün 'altın kaplı sokak' olmaması beni pek de hayal kırıklığına uğratmadı. Bu ödül bana daima ne heyecan verici ne de burada seninle birlikte olmak kadar mükemmel gelmişti."

Mack duraksayınca sessizlik çöktü. Ağaçları okşayan rüzgârın hışırtısını ve göle dökülen çayın kahkahasını işitebiliyordu. Gün haşmetli, nefes kesen manzara inanılmazdı.

"Gerçekten de anlamak istiyorum. Yani seni, bildiğim bütün iyi niyetli dinî kurumlardan, kişilerden filan çok farklı buluyorum."

"Ne kadar iyi niyetli olsa da, bu dinî makinenin insanları yutabileceğini de biliyorsun!" dedi İsa. "Benim adıma yapılan pek çok şeyin benimle hiç alakası yok ve çoğunlukla da, kasıtlı olmasa bile, benim niyetlerimle tamamen çelişiyor."

"Anlaşılan dinden ve dinî kurumlardan pek hoşlanmıyorsun?" dedi Mack, soru mu soruyordu, yoksa bir gözlemde mi bulunuyordu? Bundan kendisi de emin değildi.

"Ben kurum yaratmam - bugüne kadar yaratmadım, bundan sonra da yaratmayacağım."

"Peki ya evlilik kurumu?"

"Evlilik bir kurum değildir. Bir ilişkidir." İsa duraksadı, sesi sakin ve sabırlıydı. "Söylediğim gibi, ben kurum yaratmam; kurum yaratmak, Tanrı rolünü oynamak isteyenlerin işidir. Yani dini pek sevdiğim söylenemez," dedi biraz alaycı bir edayla, "ve siyaset ya da ekonomiden de pek hazzetmem." İsa'nın yüzü belirgin biçimde ciddileşti. "Hem neden seveyim ki? Bunlar, dünyayı mahveden ve benim önemsediğim insanları aldatan insan eliyle yapılmış terör üçlüsüdür. İnsanların yaşadıkları hangi zihinsel karmaşa ile bunalımın bu üçüyle ilgisi yoktur?"

Mack tereddüt etti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bunlar ona biraz fazla gelmişti. Mack'in gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark eden İsa farklı şekilde anlatmaya başladı. "Basitçe söylemek gerekirse, bu dehşetler pek çok insanın güvenlik ve denetim yanılsamalarını desteklemek için kullandıkları araçlardır. İnsanlar belirsizlikten, gelecekten korkmaktadırlar. Bu kurumlar, bu yapılar ve ideolojiler, kesinliğin ve güvenliğin olmadığı yerlerde bu duyguları az da olsa yaratmaya yönelik boş çabalardır. Tüm bunlar düzmecedir! Senin güvenliğini sistemler sağlayamaz, yalnızca ben sağlayabilirim." Kendisinin ve tanıdığı hemen herkesin yaşamlarını yönetme ve yönlendirme çabalarının ne kadar boş olduğunu anladı. "Başka," dedi Mack, hâlâ düşünerek ve pek bir yere varamayarak. "Başka?" diye sordu bu kez.

"Önümde belirli bir gündem yok Mack. Tam aksine," diyerek araya girdi İsa. "Sana son zerresine kadar Yaşamı vermeye geldim. Kendi yaşamımı." Mack hâlâ anlamaya çalışıyordu. "İlerleyen bir arkadaşlığın basitliği ve yalınlığı?"

"Ah, anladım!"

"Bu yaşamı bensiz, bu yolculuğu yaparken yaptığımız sohbet olmadan yaşamaya kalkışman suyun üzerinde kendi başına yürümeye çalışmana benzer. Ki böyle bir şeyi yapamadığını da gördün! Yine de bunu yapmaya çalışırsan, ne kadar iyi niyetli olsan da, batarsın." İsa, cevabını gayet iyi bilerek, "Hiç boğulmak üzere olan birini kurtarmaya çalıştın mı?" diye sordu.

Mack'in göğsü ve kasları içgüdüsel olarak sıkıştı. Josh'un kanonun altında kaldığı olayı hatırlamak, ayrıca bu anısının yarattığı ani panik duygusu hoşuna gitmedi.

"Sana güvenmeyen birini kurtarmak aşırı derecede zordur."

"Evet, kesinlikle öyle."

"Benim senden tek istediğim bu. Boğulmaya başladığında seni kurtarmama izin ver."

Basit bir istek gibi görünüyordu, ne var ki Mack cankurtaran olmaya alışkındı, boğulan olmaya değil. "İsa, ...nasıl yapacağımdan emin değilim..."

"Dur sana anlatayım. Bana karşı duyduğun küçücük güveni vermeye devam et ve daha sonra birlikte bunun büyümesini izleyeceğiz."

Mack çorapları ile ayakkabılarını giymeye başladı. "Şu anda burada seninle otururken bunu yapmak hiç de zor görünmüyor. Oysa evimdeki normal yaşamımı düşündüğüm zaman bunu senin söylediğin kadar kolay biçimde nasıl sürdürebileceğimi bilemiyorum. Herkeste olduğu gibi bende de kontrolü elde tutma takıntısı var. Siyaset, ekonomi, sosyal sistemler, yasalar, aile, taahhütler... tüm bunlar biraz ağır gelebilir. Tüm bunları nasıl değiştireceğimi bilmiyorum."

"Kimse senden böyle bir şey istemiyor ki!" dedi İsa, yumuşakça. "Bu Sarayu'nun görevi ve bunu kimseye kötü davranmadan nasıl yapacağını gayet iyi biliyor. Senden tek istediğim, elinden geldiğince bana güvenmen ve benim seninle paylaştığım sevgiyi çoğaltarak etrafındakilerle paylaşman. Onları değiştirmek veya ikna etmek senin işin değil. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadan sevmekte özgürsün."

"Öğrenmek istediğim buydu."

"Öğrendin o zaman." İsa göz kırptı.

İsa ayağa kalkıp yürümeye başladı, Mack de peşinden gitti. "Bugüne kadar bana çok sayıda yalan söylenmiş," diye itiraf etti.

İsa ona baktı, bir koluyla yanına çekerek sarıldı. "Biliyorum Mack, bana da. Yalnızca ben onlara inanmadım."

Birlikte rıhtımdan kıyıya doğru yürümeye başladılar. Kıyıya yaklaştıklarında yine yavaşladılar. İsa elini Mack'in omzuna koydu, onu yavaşça kendisine doğru çevirdi, ta ki yüz yüze gelene kadar.

"Mack, işte dünyanın sistemi böyle. Kurumlar, sistemler, ideolojiler-ve insanların kendileriyle birlikte her yere taşıdıkları boş çabaları ve bunlarla etkileşime girmenin kaçınılmazlığı. Oysa ben sana kendini ait hissettiğin dinî, ekonomik, sosyal veya siyasî herhangi bir güç sisteminin üstesinden gelme, özgürlüğü verebilirim. Kendi iradenle, bu tür sistemlerin tamamının ister içinde ister dışında kalabilecek, onların arasında özgürce hareket edebileceksin. Birlikte, sen ve ben bunların hem içinde hem dışında olabiliriz."

"Ama görünüşe bakılırsa benim için önemli birçok insan bunların hem içinde hem dışında!" Mack, arkadaşlarını, kendisine ve ailesine karşı sevgilerini ifade eden kiliseye giden insanları düşünüyordu. Onların İsa'yı sevdiklerini biliyordu, ama kendilerini dinî eyleme ve vatanseverliğe kaptırdıklarının da bilincindeydi.

"Mack, ben onları seviyorum. Ve onların birçoğunu yok yere yargıladın. Onları sevmenin ve onlara hizmet etmenin yollarını bulmalıyız bence, ne dersin?" diye sordu İsa. "Unutma, beni tanıyan insanlar hiçbir şey yapmak zorunda olmadan özgürce yaşayabilen ve sevebilen insanlardır.

"Hıristiyan olmak bu mu?" Söylediği şey Mack'e de aptalca geldi, fakat kafasındaki her şeyi bir yerlere oturtmaya çalışıyordu.

"Benim Hıristiyan olduğumu da kim söyledi? Ben Hıristiyan değilim."

Bu düşünce Mack'e o kadar tuhaf geldi ki, kendisini kıs kıs gülmekten alıkoyamadı. "Hayır, sanırım değilsin."

Atölyenin kapısına vardılar. İsa yine durdu. "Beni sevenler arasında mevcut her sistemden insanlar var. Budistler, Mormonlar, Baptistler, Müslümanlar, Demokratlar, Cumhuriyetçiler, oy kullanmayanlar, Pazar ayinlerine katılmayanlar, dini kurumlara mensup olmayanlar. Birçoğu kendisini haklı gören katil müritlerim de var. Bankacılar, entelektüeller, Amerikalılar, Iraklılar, Yahudiler ve Filistinliler. Onları Hıristiyan yapmak gibi bir arzum yok, ama onların Baba'nın oğulları ve kızları, benim erkek ve kız kardeşlerim ve Sevdiklerim olma süreçlerine eşlik etmek istiyorum."

"Yani," diye sordu Mack, "bütün yollar sana mı çıkacak?"

"Asla," diyerek gülümsedi İsa, atölyenin kapısının koluna uzanarak, "Yolların çoğu hiçbir yere çıkmaz. Yani, sizi bulmak için her yolu kullanırım." Duraksadı. "Mack, atölyede tamamlamam gereken birkaç iş var, onun için sen git ben sonra gelirim."

"Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istersen Mack, öğleden sonrası tamamen sana ait." Mack'in omzuna hafifçe vurup gülümsedi. "Son bir şey, Missy'yi görmene izin verdiğim için bana teşekkür etmiştin, hatırladın mı? Bu, Babanın fikriydi." Bunu söyleyip arkasını döndü, atölyeye girerken omzunun üzerinden el salladı.

Mack artık ne yapmak istediğini biliyordu ve Baba'yı bulmak için barakaya doğru yola koyuldu.

KALPLERİN BULUŞMASI

Yalan sayısız biçime girebilir, ama gerçeğin yalnızca bir hali vardır.

- Jean Jacques Rousseau

Mack barakaya doğru yaklaşırken kek veya çöreğe benzeyen müthiş bir şeylerin kokusunu duyabiliyordu. Sarayu'nun zaman-boyut şeyine göre öğle yemeğini yiyeli en fazla bir saat olmuştu, ama saatlerdir hiçbir şey yememiş gibi hissediyordu. Kör olsaydı bile kokuları takip ederek mutfağı kolaylıkla bulabilirdi. Ama arka kapıya gelip içeride kimsenin olmadığını görünce hem şaşırdı hem de hayal kırıklığına uğradı. "Kimse yok mu!" diye seslendi.

"Sundurmadayım Mack," diye geldi yanıtı kadının, açık pencereden. "Kendine içecek bir şeyler al ve yanıma gel."

Mack kendisine kahve doldurup ön sundurmaya geçti. Baba eski bir Adirondack sandalyede gözleri kapalı, sere serpe uzanmış güneşleniyordu. "Bu da ne? Tanrı'nın

güneşlenecek zamanı mı varmış? Bu öğlen yapacak daha iyi işin yok mu?" "Mack, şu an ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Hemen karşı tarafta bir sandalye daha vardı ve Mack sandalyeye doğru yürüdü, tam otururken Baba bir gözünü açtı. Aralarında duran küçük sehpanın üzerinde çeşit çeşit hamur işleri, taze tereyağı, envai çeşit reçel ve marmelat dolu bir tepsi duruyordu.

"Vay canına, harika kokuyor!" dedi Mack.

"Ye hadi durma. Tarifini senin büyük büyük büyükannenden aldım. Bunu da yoktan yaptım," diyerek sırıttı.

Mack, Tanrı'nın "yoktan yaptım" sözü ile ne demek istemiş olabileceğini tam olarak anlayamadı ve bunu fazla kurcalamamaya karar verdi. Tepsiden bir çörek alıp üzerine hiçbir şey sürmeden yemeye başladı. Fırından yeni çıkmış gibi sıcaktı ve ağzında adeta eridi.

"Vay! Çok güzel! Teşekkür ederim!"

"Aslında karşılaştığında büyük büyük büyükannene teşekkür etmelisin."

"Umarım," dedi Mack, çöreği yemeye devam ederek, "kısa süre içerisinde karşılaşmayız."

"Onu tanımak istemez miydin?" dedi Baba, muzipçe göz kırptı ve ardından gözlerini yeniden kapadı.

Mack bir çörek daha yerken gönlünden geçenleri dile getirebilecek cesareti toplamaya çalıştı. "Baba?" diye söze başladı ve Tanrı'ya Baba demek ona ilk kez uygunsuz gelmedi.

"Evet Mack?" diye cevapladı, gözleri hâlâ kapalıydı ve yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

"Sana çok kötü davrandım."

"Hımmm, Sophia seni etkilemiş olmalı."

"Öyle mi! Seni yargılama cüretine kalkışmak aklımda yoktu. Çok küstahça geliyor."

"Gerçekten de öyle olduğu içindir," dedi Baba gülümseyerek.

"Çok özür dilerim. Aklımda böyle bir şey yoktu..." Mack üzüntüyle kafasını salladı.

"Ama bu artık ait olduğu yerde, geçmişte kaldı. Bunun için üzülmeni istemem Mack. Yalnızca bunu unutup ilişkimizi ilerletmek istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," dedi Mack, bir çörek daha alarak. "Sen yemeyecek misin?"

"Hayır, sen devam et, çekinme; nasıl olduğunu bilirsin - pişirirken bir ondan bir bundan tadarak farkına varmadan karnını şişirirsin. Sen keyfine bak," dedi ve tepsiyi ona doğru itti.

Bir çörek daha alıp tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. "İsa, bu öğlen Missy'le biraz zaman geçirmemin senin fikrin olduğunu söyledi. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!"

"Ahh, bir şey değil tatlım. Bana da büyük keyif verdi! Ne zamandır siz ikinizi bir araya getirmek istiyordum."

"Keşke Nan de orada olabilseydi."

"O zaman mükemmel olurdu!" diye onayladı Baba heyecanla.

Mack, onun ne demek istediğini veya nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilemeyerek sessizlik içerisinde oturdu.

"Missy çok özel değil mi?" Kadın ileri geri sallandı. Onu ne kadar da çok seviyorum."

"Ben de!" Mack gülümsedi ve şelalenin arkasındaki prensesini düşündü. Prenses? Şelale? Bir dakika! Baba, parçaların yerlerine oturmalarını izledi.

"Belli ki kızımın şelalelere. ve özellikle de Multnomah Prensesi efsanesine olan büyük ilgisini biliyorsun." Baba kafa salladı. "Tüm bunlar bununla mı ilgili? Beni değiştirebilmen için onun ölmesi mi gerekti?"

"Orada dur bakalım Mack." Baba öne eğildi. "Ben işlerimi böyle görmem."

"Ama o hikâyeyi çok seviyordu."

"Elbette seviyordu. İsa'nın onun ve bütün insan ırkı için yaptığı şeyi de aynı şekilde takdirle karşıladı. Kendi yaşamlarını başkaları için seve seve feda eden kişiler hakkındaki hikâyeler sizin dünyanızda, hem ihtiyaç duyduğunuz şeyi hem de benim kalbimi ortaya koyan sırma bir teldir."

"Fakat o ölmemiş olsaydı ben şu anda burada olmayacaktım..."

"Mack, sırf tarifsiz trajedilerden akıl almaz anlamlar çıkarıyor olmam bu trajedileri benim planladığım anlamına gelmez. Asla, bir şeyi kullanmamın ona benim sebep olduğum ya da amaçlarıma ulaşabilmem için ona ihtiyaç duyduğum anlamına geldiğini düşünme. Bu seni sadece benim hakkımda yanlış kanılara yönlendirecektir. İnayetin varlığını sürdürebilmesi acıya bağlı değildir, acının olduğu yerde inayeti pek çok şekilde ve renkte bulacaksın."

"Doğrusu bu beni rahatlattı. Benim acımın onun yaşamını kısa kesmiş olabileceği düşüncesine katlanamazdım."

"O senin kurbanın değil Mack. Senin neşe kaynağın ve her zaman da öyle olacak. Onun asıl amacı bu."

Mack arkasına yaslanarak sundurmadan manzarayı izledi. "Çok dolu hissediyorum!"

"Tabii ya, neredeyse bütün çörekleri yedin."

"Kastettiğim o değil," dedi Mack gülerek, "ve sen ne demek istediğimi anladın. Dünya gözüme bin kat daha parlak geliyor ve kendimi bin kat hafif hissediyorum."

"Öylesin de Mack! Bütün dünyanın yargıcı olmak kolay iş değil." Baba'nın gülümsemesi Mack'i bu yeni zeminin güvenli olduğu konusunda rahatlattı.

"Ya da seni yargılamak," diye ekledi Mack. "Çok kötüydüm... düşündüğümden daha da kötü. Yaşamımda nerede olduğunu tamamen yanlış anlamışım."

"Tamamen değil Mack. Birlikte harika zamanlar da geçirdik. Bu yüzden bunu kafanda daha fazla büyütme."

"Ama İsa'yı hep seni sevdiğimden fazla sevdim. O kadar canı yakın geliyor ve sen de o kadar... "

"Acımasız mı? Üzücü bir şey bu değil mi? İnsanlara benim kim olduğumu göstermek için geldi ve insanların çoğu yalnızca onun cana yakın olduğuna inanır. İkimizi hâlâ iyi polis/kötü polis olarak görüyorlar, özellikle dindar olanlar. İnsanlardan kendilerinin doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapmalarını istediklerinde sert bir Tanrı'ya ihtiyaç duyuyorlar. Bağışlanmaya ihtiyaç duyduklarında İsa'ya koşarlar."

"Kesinlikle," dedi Mack, parmağını şıkırdatarak.

"Ama hepimiz onun içindeyiz. Kesinlikle benim kalbimi yansıtıyor. Sizleri seviyorum ve beni sevmeye çağırıyorum."

"Peki ama neden ben? Yani neden Mackenzie Ailen Phillips? Neden bu kadar berbat birini seviyorsun? Kalbimde sana karşı hissettiğim onca şeyden ve sana yönelttiğim onca suçlamadan sonra neden bana bir şeyler anlatma zahmetine girmek isteyesin ki?"

"İşte sevginin yaptığı şey budur," diye yanıtladı Baba. "Unutma Mackenzie, senin ne yapacağını veya ne tür seçimler yapacağını merak etmiyorum. Bunları zaten biliyorum. Örneğin sana yalanlara sığınmamayı öğretmeye çalışıyorum, bu bir varsayım tabii," dedi göz kırparak. "Benim söylediklerimi duyabilmen - yani söylediklerimi kabul edip değişecek kadar açık biçimde duyabilmen - için kırk yedi durum ve olay yaşanacağını bildiğimi varsayalım. İlk seferinde beni duymadığında ne üzülür ne de hayal kırıklığına uğrarım, yalnızca heyecanlanırım. Çünkü kırk altı şansım daha vardır. Ve o ilk sefer, bir gün - yani bugün - üzerinden geçeceğin bir iyileşme köprüsünü inşa edecek bir temel taşı olacaktır."

"Pekâlâ, şimdi suçlu hissediyorum," diye itiraf etti.

"Bu sonuca nasıl vardığına bir bakalım," dedi gülerek. "Açıkçası Mackenzie mesele suçluluk hissetmek değil. Suçluluk, özgürlüğü bende bulmana asla yardım etmeyecektir. Yapabileceği en iyi şey, dış bir ahlâk sistemine uymaya daha fazla çalışmanı sağlamaktır. Oysa ben dışarıda değil, içerideyim."

"Ama demiştin ki. Yani, yalanlara sığınma konusunda. Sanırım ben yaşamımın büyük bölümünde şu veya bu şekilde bunu yaptım."

"Tatlım, sen büyük güçlükler atlatmış birisin. Bunda utanacak bir şey yok. Baban seni çok incitti. Yaşam seni incitti. Yalanlar, senin gibi kişilerin en kolay sığınabilecekleri yerlerden biridir. Sana güvenlik duygusu, yalnızca kendine güvenmek zorunda olduğun bir yer verir. Ama orası karanlık bir yer, değil mi?"

"Çok karanlık," diye mırıldandı Mack, kafasını sallayarak.

"Ama yine de sana vaat ettiği güce ve güvenliğe kendini teslim etmeye hazırsın değil mi? Sorun bu işte."

"Ne demek istedin?" diye sordu Mack, ona bakarak.

"Yalanlar küçük bir kaledir; kalenin içerisinde kendini güvende ve güçlü hissedersin. Bu küçük yalan kalesinin içerisinden yaşamını yürütmeye ve başkalarını yönlendirmeye çalışırsın. Ama kalenin surlara ihtiyacı vardır, bu yüzden sen de birkaç duvar örersin. Bu duvarlar da senin yalanlarının gerekçeleridir. Bunu aynı zamanda sevdiklerini korumak ve onları acılardan uzak tutmak için yaparsın. Ne kadar işe yararsa yarasın, neticede yalanlar seni rahatsız etmez."

"Fakat Nan'e nottan bahsetmememin nedeni, bunun onun canını çok yakacak olmasıydı."

"Gördün mü? İşte yine kendini haklı çıkarıyorsun Mackenzie. Söylediğin şey küstahça bir yalan, ama sen bunu göremiyorsun." Öne eğildi. "Sana gerçeği söylememi ister misin?"

Mack, Baba'nın derine inmekte olduğunu biliyordu ve bir yandan bu konuyu konuşuyor olmalarından dolayı rahatlamıştı, bir yandan da kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Bu durum artık onu rahatsız etmiyordu. "Haaayır," dedi yavaşça ve ona sahte bir gülümseme fırlattı. "Neyse, devam et."

O da güldü ve ardından ciddileşti. "Gerçek şu ki Mack, Nan'e nottan bahsetmemenin asıl sebebi onu acıdan korumaya çalışman değildi. Gerçek neden, karşına çıkabilecek duygularla uğraşmaktan korkmandı. Duygular seni korkutuyor Mack. Kendini korumak için yalan söyledin, onu değil!"

Mack arkasına yaslandı. Baba tamamen haklıydı.

"Ve dahası," diye devam etti, "böyle bir yalan hiç de sevgi dolu değildir. Onu korumak adına söylediğin yalan hem sizin ilişkinizin hem de onun benimle olan ilişkisinin gelişmesini engelledi. Ona nottan bahsetmiş olsaydın belki şu anda o da bizimle olabilirdi."

Baba'nın sözleri Mack'in karnına sıkı bir yumruk gibi indi. "Onun da mı gelmesini istedin?"

"Bu karar sana ve eğer kendisine fırsat verilmiş olsaydı ona aitti. Önemli olan nokta şu ki Mack, ne olabileceğini bilmiyorsun çünkü tamamen Nan'i korumakla meşguldün!"

Ve bir kez daha suçluluk bataklığında boğuşmaya başladı. "Peki şimdi ne yapmalıyım?"

"Ona anlat Mackenzie. Karanlıktan çıkma korkunla yüzleş ve ona anlat, ondan af dile ve affının seni iyileştirmesine izin ver. Senin için dua etmesini iste Mack. Dürüstlük adına bütün riskleri göze al. Yanlış bir şeyler yaptığında yine ondan af dile. Bu bir süreç tatlım ve yaşam, yalanlarla gizlenmesi gerekmeyecek kadar gerçektir. Ve şunu sakın aklından çıkarma, ben senin yalanlarından büyüğüm. Yapacaklarımı yalanlara rağmen de yapabilirim. Fakat böyle yapmam onları doğru kılmaz ve başkalarına verdikleri zararı veya yaşattıkları acıları durdurmaz."

"Ya beni affetmezse?" Mack, bunun çok derinlerde yatan bir korkusu olduğunun bilincindeydi. Eski yalanlar yığınının üzerine bir yalan daha atmak ona daha güvenli geliyordu.

"Ah, bu da inancın riskidir Mack. İnanç, yalnızca kesinliğin olduğu yerde büyümez. Sana Nan'in seni kesinlikle affedeceğini söylemiyorum. Belki de etmeyecek ya da edemeyecektir, fakat senin içindeki yaşamım seni kendi seçimlerinle doğruları söyleyen birine dönüştürmek için risk ile belirsizliği bir kenara koyacaktır, ki bu da ölüleri diriltmekten daha büyük bir mucize olacaktır."

Mack arkasına yaslanıp söylediklerinin içine işlemesine izin verdi. "Beni lütfen affeder misin," diye yalvardı Mack sonunda.

"Çok uzun zaman önce ettim bile Mack. Bana inanmıyorsan İsa'ya sorabilirsin. Yanımdaydı."

Mack kahvesinden bir yudum alıp da kahvesinin sandalyesine oturduğu zamanki kadar sıcak olduğunu görünce şaşırdı. "Ama seni yaşamımın dışında tutmak için çok uğraştım."

"Söz konusu hayali bağımsızlık hazineleri olduğunda son derece inatçıdırlar. Bu hastalıklarına sıkı sıkıya sarılırlar. Kimliklerini ve değerlerini paramparçalıklarında bulurlar ve bunu var güçleriyle korurlar. Kuşkusuz inayetin bu kadar cazibesi yoktur. Bu bağlamda kalbinin kapısını içeriden kilitlemeye çalıştığını söyleyebiliriz."

"Ama başaramadım."

"Çünkü benim sevgim senin aptallığından çok daha büyüktür," dedi Baba göz kırparak. "Kendi amaçlarım için mükemmel biçimde senin seçimlerini kullandım. Kendilerini, sonunda onlara ihanet edecek ve yapacağını düşündükleri şeyi sunmayacak bir canavarla küçük bir odaya kilitleyen senin gibi pek çok insan var Mackenzie. Böyle büyük bir dehşetle baş başa kalınca bir kez daha bana geri dönme fırsatını yakalarlar. Güvendikleri hazine onların mahvolma sebepleri olur."

"Yani insanların zorla sana geri dönmelerini sağlamak için acıyı kullanıyorsun?" Mack'in bu yöntemi onaylamadığı açıktı.

Baba öne doğru eğilip hafifçe Mack'in eline dokundu. "Tatlım, benim böyle bir şeyi yapabileceğimi düşündüğün için de affettim seni. Gerçeklik algılarının içerisinde o kadar kaybolmuşsun ve yargılarından o kadar eminsin ki gerçek sevgi ile iyiliğin kim olduğunu bırak hayal etmeye, algılamaya bile başlamanın senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Gerçek sevgi asla hiçbir şeye zorlamaz." Mack'in elini sıkıp arkasına yaslandı.

"Fakat eğer söylediklerini doğru anladıysam, bencilliğimizin sonuçları yanılsamalarımıza son veren ve seni bulmamıza yardım eden sürecin bir parçasıdır. Her kötülüğün önüne geçmemenin nedeni bu mu? Bu yüzden mi beni Missy'nin tehlikede olduğu konusunda uyarmadın veya onu bulmamıza yardım etmedin?" Mack'in sesinde o eski suçlayıcı ton yoktu.

"Keşke bu kadar basit olsa Mackenzie. Kimse dünyayı ne gibi dehşetlerden kurtardığımı bilmiyor, çünkü insanlar asla neler olup bittiğini göremezler. Bütün kötülükler bağımsızlıktan doğuyor ve bağımsızlık sizin seçiminiz. Bütün bağımsızlık seçimlerinizi elinizden alacak olsam dünya, bildiğiniz haliyle, artık var olmayacak ve sevginin de hiçbir anlamı kalmayacaktır. Bu dünya, bütün çocuklarımı kötülüklerden koruduğum bir oyun alanı değildir. Kötülük, bu çağın seni bana getiren kargaşasıdır, ne var ki son sözü o söylemeyecektir. Şu anda sevdiğim, beni takip eden ve etmeyen herkesi etkiliyor. İnsanların seçimlerinin sonuçlarını ortadan kaldırırsam sevgi olasılığını ortadan kaldırmış olurum. Zoraki sevgi kesinlikle sevgi değildir."

Mack ellerini saçının arasından geçirip iç çekti. "Bunu anlamak o kadar zor ki."

"Tatlım, bunun sana hiçbir anlam ifade etmemesinin nedenlerinden birini anlatayım. Çünkü insan olmanın ne demek olduğuna dair oldukça dar bir görüşün var. Farkında olsanız da olmasanız da siz ve bu evren olağanüstü varlıklarsınız. Tahayyül edemeyeceğiniz kadar mükemmelsiniz. Sırf korkunç ve yıkıcı seçimler yapmanız, özünüzde - yarattığım en üstün varlıklar ve sevgimin merkezi olarak - bulunandan daha az saygıyı hak ettiğiniz anlamına gelmez."

"Ama-" diye söze başladı Mack.

"Ayrıca," diye araya girdi kadın, "bütün acının ve kederinin ortasında etrafının güzelliklerle, evrenin mükemmelliğiyle, sanatla, müziğiniz ve kültürünüzle, kahkaha, sevgi, fısıldanan umutlar ile kutlamaların, yeni yaşam ile dönüşümün, barışma ile bağışlamanın sesleriyle sarılı olduğunu unutma. Bunlar aynı zamanda seçimlerinizin sonuçlarıdır ve gizli olanlar da olmak üzere her seçim önemlidir. Bu yüzden kimlerin seçimlerini iptal etmeliyiz Mackenzie? Belki de evreni hiç yaratmamalıydım? Belki Âdem bağımsızlığı seçmesine izin verilmeden durdurulmalıydı? Peki ya senin bir başka kız çocuğuna daha sahip olma seçimin veya babanın seni dövmeyi seçmesi? Bağımsızlığını isteyen de ardından sizleri bağımsızlığınızı verecek kadar sevdiğim için yakınan da sizsiniz."

Mack gülümsedi. "Bunu daha önce duymuştum."

Baba da gülümseyip bir parça pasta aldı. "Sophia'nın seni etkilediğini söylemiştim.

"Mackenzie, benim niyetlerim kendi rahatımı veya sizin rahatınızı sağlamaya yönelik değildir. Benim niyetlerim daima ve yalnızca sevginin bir ifadesidir. Ölümden yaşam çıkarmayı, parçalanmışlığın içerisinden özgürlük getirmeyi ve karanlığı ışığa dönüştürmeyi istiyorum. Sizin kaos olarak gördüğünüz şeyi ben bir fraktal olarak görürüm. Sevdiğim herkesi - bana en yakın olanı bile - korkunç trajedilerle dolu bir dünyanın ortasına koyacak olsa bile, her şey ortaya çıkmalıdır."

"Kast ettiğin sana en yakın kişi İsa, değil mi?" diye sordu Mack, yumuşak bir sesle.

"Evet, o oğlanı çok seviyorum." Baba ileriye bakıp kafasını salladı. "Her şey onunla ilgili, biliyorsun. Bir gün siz insanlar onun nelerden vazgeçmiş olduğunu anlayacaksınız. Bunu anlatmaya kelimeler yetmez."

Mack kendi babalık duygularının da kabardığını hissedebiliyordu. Baba'nın oğlundan bahsetmesini izlerken bir şeyler onu - derinden etkilemişti. Önce sorup sormamakta tereddüt etti ama sonunda sessizliği bozdu.

"Baba, bir şeyi anlamama yardım edebilir misin? İsa ölerek tam olarak neyi başarmış oldu?"

Baba hâlâ ormana doğru bakıyordu. "Oo," diyerek elini salladı. "Pek bir şey değil. Yalnızca sevginin evrenin varoluşundan önce amaçladığı her şeyin özünü," dedi sakin biçimde, ardından ona dönüp gülümsedi.

"Vay canına, oldukça zor bir iş. Bunu biraz daha açabilir misin?" diye sordu Mack oldukça cesur biçimde ya da sözcükler ağzından döküldükten sonra o öyle düşündü.

Baba, bozulmak yerine ona gülümsedi. "Canım benim, ama biraz küstahlaşmıyor musun? Birine biraz övgü dizdin mi kendisini hükümdar zanneder."

Mack de gülümsedi, ama söyleyecek çok şeyi olsa da ağzını açamadı.

"Söylediğim gibi, her şey onunla ilgili. Evren de tarih de. Niyetimizin tam kalbinde duruyor ve onun içinde tamamen insan oluyoruz, dolayısıyla bizim niyetimiz ve sizin kaderiniz sonsuza dek birbirine bağlıdır. Bütün yumurtalarımızı tek bir insan sepetine koymuş olduğumuzu da söyleyebilirsin. B planı yoktur."

"Oldukça riskli görünüyor," diye fikir yürüttü Mack.

"Sizin için olabilir, ama benim için değil. En başından beri istediğim şeyi elde etme konusunda kafamda asla tek bir soru işareti bile oluşmadı." Baba ileri doğru oturup kollarını kavuşturarak masanın üzerine koydu. "Tatlım, İsa'nın çarmıhta neyi başardığını sordun; o zaman beni iyi dinle: Onun ölümü ve yeniden dirilmesi sayesinde ben artık dünyayla tamamen uzlaşmış durumdayım."

"Bütün dünyayla mı? Yani sana inananlarla mı demek istiyorsun?"

"Bütün dünyayla Mack. Sana anlatmaya çalıştığım şey, uzlaşmanın iki yönlü bir sokak olduğu ve kendi payıma düşeni tamamen, sonunda kadar yapmış olduğumdur. Sevginin doğası bir ilişkiyi zorla başlatmak değil, ona yol açmaktır."

Baba, bunları söyledikten sonra ayağa kalkıp mutfağa götürmek üzere bulaşıkları topladı.

Mack kafasını sallayıp yukarı doğru baktı. "Demek ki ben uzlaşmayı tam olarak anlayamıyorum ve duygulardan gerçekten de korkuyorum. Tüm mesele bu mu?"

Baba hemen cevap vermedi, sadece kafasını sallayıp arkasını dönerek mutfağa doğru yürümeye başladı. Mack, onun kendi kendisine konuşuyormuş gibi gelen homurdanmasını ve mırıltısını duydu, "Ah erkekler! Bazen ne kadar da aptal olabiliyorlar."

Buna inanamadı. "Tanrı'nın bana aptal dediğini mi duydum?" diye seslendi sineklikten.

Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce omuz silktiğini gördü ve ardından ona doğru seslendiğini duydu, "Yarası olan gocunur tatlım. Evet efendim, yarası olan gocunur..."

Mack gülüp arkasına yaslandı. Kendisini bitkin hissediyordu. Beyni, tıpkı midesi gibi tıka basa doluydu. Bulaşıkların geri kalanını mutfağa götürüp tezgâhın üzerine koydu, Baba'yı yanağından öpüp arka kapıya yöneldi.

FİİLLER VE DİĞER ÖZGÜRLÜKLER

Tanrı bir Fiildir.

- *Buckminster Fuller*

Mack, ikindi güneşinin altında dışarıya çıktı. Kendisini, tuhaf biçimde, bir yandan suyu sıkılmış bir bez parçası gibi, diğer yandan da neşe ve yaşama sevinciyle dolu hissediyordu. Ne inanılmaz bir gün olmuştu ve günün henüz yarısı bitmişti. Bir süre ne yapacağına karar veremeyerek bekledikten sonra göle doğru yürümeye başladı. Rıhtıma bağlanmış kanoları gördüğünde kanoya binmenin kendisi için muhtemelen sonsuza dek acı tatlı bir eylem olarak kalacağını biliyordu, ama o anda kanoyla gezinti yapma düşüncesi yıllardır ona ilk kez cazip geldi.

Rıhtımın ucundaki kanonun ipini çözüp üzerine büyük bir dikkatle binerek karşı kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Sonraki birkaç saat boyunca kuytu köşelerini ve yarıklarını keşfederek gölün etrafında gezindi. Kimi kar sularından kimi de daha aşağılardaki havzalardan beslenen iki nehir ve birkaç çay buldu; şelaleyi izlemek için mükemmel bir yer keşfetti. Her yerde yüksek dağlarda bulunan türlerden çiçekler

açmış, bu çiçekler manzaraya farklı renkler katmıştı. Bu, Mack'in çok uzun yıllardır hissettiği en dingin ve kesintisiz huzur duygusuydu.

Hatta sırf içinden geldiği için birkaç şarkı, birkaç eski ilahi ve birkaç eski halk şarkısı söyledi. Şarkı söylemek de uzun zamandır yapmadığı şeylerden biriydi. Yeniden uzak geçmişe dönerek eskiden Kati'e söylediği kısa, saçma şarkıyı mırıldanmaya başladı: K-K-K-Katie... güzeller güzeli Katie, sensin taptığım tek kişi..." Katı olduğu kadar narin kızını düşünürken kafasını salladı; onun kalbine nasıl ulaşabileceğini düşündü. Gözlerinden yaşların kolayca dökülmesi onu artık şaşırtmıyordu.

Bir ara dönüp küreğin ve kanonun kıç kısmının yarattığı anaforları ve helezonları izledi, tekrar önüne döndüğünde Sarayu'yu gözlerini kendisine dikmiş, karşısında otururken buldu. Onu birden karşısında görünce irkildi.

"Vay canına!" dedi. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim Mackenzie," dedi, "ama akşam yemeği neredeyse hazır ve seni barakaya geri dönmeye çağırmanın vakti geldi."

"Başından beri yanımda miydin?" diye merakla sordu Mack, ani adrenalin dolaşımından dolayı kalbi hızla atarak.

"Elbette. Ben her zaman senin yanındayım."

"Öyleyse bunu ben neden bilmiyordum?" diye sordu. "Son zamanlarda senin ne zaman ortalıkta olup olmadığını anlayabiliyorum."

"Senin bilmenin veya bilmemenin," diye açıkladı, "benim burada olup olmamamla hiçbir alakası yok. Ben her zaman yanındayım; bazen - daha çok kasıtlı olarak - senin özel bir biçimde benim farkımda olmanı istiyorum."

Mack anladığını gösterir biçimde kafasını sallayıp kanoyu uzak kıyıya ve barakaya doğru çevirdi. Şimdi onun varlığını hafif bir ürpertiyle illiklerine kadar hissediyordu. Aynı anda gülmeye başladılar.

"Evime döndüğüm zaman bile seni her zaman şu anda olduğu gibi görebilecek veya duyabilecek miyim?"

Sarayu gülümsedi. "Mackenzie, benimle her zaman konuşabilirsin ve varlığımı hissetsen de hissetmesen de ben daima senin yanında olacağım."

"Bunu biliyorum da sesini nasıl duyacağım?"

"Düşüncelerinin içerisinde benim sesimi duymayı öğreneceksin Mackenzie," diyerek onu rahatlattı.

"O kadar net olacak mı? Ya senin sesini başka bir sesle karıştırır sam? Ya hatalar yaparsam?"

Sarayu, şelaleden dökülen suların sesini andıran bir kahkaha attı. "Elbette hatalar yapacaksın; herkes hata yapar, fakat ilişkimizi ilerlettikçe sesimi daha iyi tanımaya başlayacaksın."

"Ben hata yapmak istemiyorum," diye homurdandı Mack.

"Ah Mackenzie," diye karşılık verdi Sarayu, "hatalar yaşamın bir parçasıdır ve Baba da niyetini o hataların içerisinde gizler." Sarayu çok neşeliydi ve Mack de kendisini tutamayıp gülmeye başladı. Onun söylediği şeyi gayet iyi anlayabiliyordu.

"Bu, bugüne kadar bildiğim her şeyden çok farklı Sarayu. Sakın yanlış anlama - bu hafta sonu bana verdiğiniz her şeyi çok sevdim. Ama yaşamıma nasıl geri döneceğime dair en ufak bir fikrim bile yok. Her nasılsa, O'nu talepkâr patron olarak hayal ettiğim zaman bile Tanrı'nın yanında yaşamak veya Büyük Kederin yarattığı yalnızlıkla baş etmek daha kolay geliyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"En azından o zaman her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissediyordum."

"Hissetmek doğru kelime sanırım. Peki sana ne kazandırdı? Büyük Keder ve katlanabileceğinden çok fazla, senden taşarak en çok önem verdiklerini bile etkileyen acı."

"Baba'ya göre bunun nedeni, duygulardan korkmammış," diye açıkladı.

Sarayu yüksek sesle güldü. "Bu kısa sohbetinizin oldukça neşeli geçtiğini düşünmüştüm."

"Duygulardan korkuyorum," diye itiraf etti Mack, biraz tedirgin biçimde, görünüşte Sarayu onun tedirginliğini önemsemedi. "Bana hissettirdikleri şeyleri sevmiyorum. Duygularımla başkalarını incittim ve artık onlara güvenemem. Bütün duyguları sen mi yarattın yoksa sadece iyi olanları mı?"

"Mackenzie." Sarayu havaya yükselmiş gibiydi. Mack ona doğruca bakmakta hâlâ zorlanıyordu, sudan yansıyan akşamüstü güneşi bunu daha da zorlaştırıyordu. "Duygular ruhun renkleridir; olağanüstü ve inanılmazdırlar. Hiçbir şey hissetmediğin zaman dünya sıkıcı ve renksiz bir hale gelir. Büyük Kederin yaşamındaki renk yelpazesini nasıl da grinin ve siyahın tonlarına indirgediğim düşünsene."

"O zaman onları anlamama yardım et," diye yalvardı Mack.

"Aslında anlayacak pek bir şey yok. Ne kötü ne de iyidirler; yalnızca vardırlar. İşte bunu aklında bir yere oturtmana yardım edebilecek bir şey Mackenzie. Paradigmalar algıyı tetikler ve algılar da duyguları. Duyguların çoğunluğu algıya - belirli bir durum hakkında senin doğru olduğunu düşündüğün şeye - verilen tepkilerdir. Eğer algın yanlışsa, buna vereceğin duygusal tepki de yanlış olacaktır. Bu yüzden algılarını ve paradigmalarının - inandığın şeylerin - doğruluğunu kontrol et. Bir şeye sonuna kadar inanman onu doğru yapmaz. İnandığın şeyleri sürekli olarak gözden geçir. Gerçekliğin içerisinde ne kadar çok yaşarsan duyguların daha net görmen konusunda sana o ölçüde yardımcı olacaktır. Ama o zaman bile onlara bana güvendiğinden daha fazla güvenmek istemeyeceksin."

Mack, küreğinin suyun içerisinde oynayarak ellerinin arasında dönmesine izin verdi. "İlişki içerisinde yaşamak - bilirsin işte sana güvenmek ve seninle konuşmak - yalnızca kuralları» uymaktan biraz daha karmaşık geliyor."

"Neymiş bu kurallar Mackenzie?"

"Bilirsin, Kitabı Mukaddes'in bizlere yapmamız gerektiğini söylediği şeyler."

"Pekâlâ..." dedi biraz tereddüt ederek. "Nedir orada söylenenler?"

"Biliyorsun," diye yanıtladı alay ederek. "İyi şeyler yapmak, kötülükten uzak durmak, yoksullara yardım etmek, İncil'i okumak, dua etmek ve kiliseye gitmek. Bunun gibi şeyler."

"Anladım. Peki, sen bunları ne kadar yapıyorsun?"

Mack güldü. "Doğrusu bu konuda asla çok iyi olduğumu söyleyemem. Çok da kötü olmayan zamanlarım da var, fakat her zaman uğraştığım veya suçluluk hissettiğim bir şey mutlaka var. Daha fazla çaba göstermem gerektiğini anladım, ama bu motivasyonu korumakta güçlük çekiyorum."

"Mackenzie!" dedi azarlayan bir tonla, sözleri sevgiyle birlikte akıyordu. "İncil sana kurallara uymanı öğretmez. İncil, İsa'nın resmidir. Sözler belki sana Tanrı'nın özelliklerini ve hatta O'nun senden neler beklediğini söyleyebilir, ama bunların hiçbirini kendi başına yapamazsın. Yaşam ve yaşamak O'nun içindedir, başka hiçbir şeyin veya hiç kimsenin içinde değil. İnanmıyorum, Tanrı'nın erdemliliğini kendi başına yaşayabileceğini düşünmedin değil mi?"

"Şey, ben aslında düşünmüştüm ki..." dedi çekinerek. "Fakat sen de itiraf etmelisin ki kurallar ve ilkeler, ilişkilerden daha kolaydır."

"İlişkilerin kurallardan tamamıyla karmaşık olduğu doğru, fakat kurallar sana kalbinin derin sorularının yanıtlarını asla vermeyecek ve seni asla sevmeyecektir."

Mack elini suya daldırıp suyla oynayarak elinin hareketlerinin yarattığı şekilleri izledi. "Her şeye karşı ne kadar az cevabım olduğunu anlamaya başlıyorum. Biliyor musun beni tepetaklak ettin ya da tersyüz ettin veya bunun gibi bir şey."

"Mackenzie, din doğru cevaplara erişme meselesidir ve dinlerin bazı cevapları doğrudur. Oysa ben, seni yaşayan cevaba götüren sürecin parçasıyım ve O'na ulaştığında seni içten değiştirecektir. Kendilerine doğru cevapların neler olduğu söylenmiş olduğu için kendi beyinlerinden çok sayıda doğru şey söyleyebilen pek çok akıllı insan var, ama bu kişiler beni hiç tanımıyorlar. Sahi, eğer ne demek istediğimi anladıysan, bu kişiler doğruyu söyledikleri zaman bile cevaplarının nasıl doğru olabileceğini söyleyebilir misin? Kendi kelime oyununa güldü. "Yani doğruyu söyledikleri zaman bile yanılıyor olabilirler."

"Ne dediğini anlıyorum. İlahiyat fakültesini bitirdikten sonra yıllarca bunu yaptım. Doğru cevaplarım vardı, en azından bazen, fakat seni tanımıyordum. Bu hafta sonu sizlerle yaşamı paylaşmak o cevapların hepsinden çok daha aydınlatıcı oldu." Kendilerini hafif bir akıntıya bırakarak ağır ağır ilerlemeye devam ettiler.

"Peki, seni tekrar görecek miyim?" diye sordu Mack tereddütle.

"Elbette. Beni bir sanat eserinde, bir şarkıda, sessizlikte, insanlar yoluyla, evrende veya neşe ve kederinde görebilirsin. Benim, yaşayarak ve biçim değiştirerek iletişim kurma yeteneğimin sınırı yoktur ve bu yeteneğim daima Baba'nın iyiliğini ve sevgisini yansıtacaktır. Ayrıca beni İncil'de yeni biçimlerde duyacak ve göreceksin. Tek yapman gereken, kuralları ve ilkeleri değil, ilişkiyi - bizimle birlikte olabilmenin yolunu - araman."

"Bu yine de şu anda kanomun ucunda oturduğun gibi yanımda olmanla bir olmayacak."

"Hayır, şu ana kadar gördüklerinden daha iyi olacak Mackenzie. Ve sonunda bu dünyada uykuya daldığında ebediyen birlikte olacağız - yüz yüze."

Sonra Sarayu gitti, Mack aslında gitmemiş olduğunu bilse de.

"Öyleyse lütfen, gerçeklikte yaşamama yardım et," dedi yüksek sesle. "Belki bu dua yerine geçer," diye geçirdi aklından.

Mack barakaya girdiğinde İsa ile Sarayu'nun çoktan gelip masadaki yerlerini almış olduklarını gördü. Baba her zamanki gibi harika kokan yemeklerle dolu tabakları masaya getirmekle meşguldü. Mack bu yemeklerin yalnızca birkaçını biliyordu ve bunların gerçekten de bildiği yemekler olup olmadıklarından emin olmak için onlara iki kez bakması gerekti. Masada yeşilliğin olmaması Mack'in dikkatini çekti. Üstünü başını temizlemek için banyoya geçti ve döndüğünde üçü yemeye başlamışlardı bile. Dördüncü sandalyeyi çekip oturdu.

"Aslında bir şeyler yemek zorunda değilsiniz, değil mi?" diye sordu, içinde kalamar, çeşitli balıklar ve ne olduğunu anlayamadığı başka şeylerin olduğu kıvamlı bir deniz mahsulleri çorbasına benzeyen şeyi kepçeyle kâsesine koyarken.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," dedi Baba, üzerine basarak.

"Öyleyse neden yemek yiyorsunuz?"

"Seninle birlikte olabilmek için tatlım. Senin yemen lazım, birlikte olmak için bundan daha iyi ne bahane olabilir ki."

"Her neyse, hepimiz yemek yapmayı seviyoruz," diye ekledi İsa. "Ve ben yemek yemeyi de severim - hem de çok. Hiçbir şey insanın ağzında küçük bir shamoai, ugali, nipla veya kori bananje kadar güzel bir tat bırakamaz. Hele bir de ardından karamelalı puding veya bir parça tiramisu ve yanında sıcak çay. Hımmm! Bundan daha iyisi olamaz."

Herkes güldü ve ardından birbirlerine servis tabaklarını uzatıp durmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Mack yemeğini yerken üçünün neşeli sohbetlerine kulak kabarttı. Birbirlerini çok iyi tanıyan eski arkadaşlar gibi konuşuyor ve gülüyorlardı. Bunu düşünürken evrende onların bu sohbetlerinden daha samimi bir sohbet olamayacağı sonucuna vardı. Bu kaygısız, ama saygılı sohbete çok imrendi ve aynı şeyi Nan'le, hatta bazı arkadaşlarıyla nasıl paylaşabileceğini düşündü.

O anın mükemmelliği ve saçmalığı Mack'i bir kez daha sarstı. Aklından son yirmi dört saat içerisinde kendisinin de dâhil olduğu inanılmaz sohbetleri geçirdi. Vay canına! Buraya geleli yalnızca bir gün olmuştu. Ve evine döndüğünde tüm bu yaşadıklarıyla ilgili ne yapması gerekiyordu? Nan'e her şeyi anlatacağını biliyordu. Nan belki de ona inanmayacaktı ve o da bu yüzden karısını suçlamayacaktı; aslında muhtemelen kendisi de anlattıklarının hiçbirine inanmayacaktı.

Aklından geçen düşünceler hız kazandıkça diğer üçünden uzaklaşmaya başladığını hissedebiliyordu. Yaşadıklarının hiçbiri gerçek olamazdı. Gözlerini kapayıp etrafındaki sohbeti duymamaya çalıştı. Birdenbire odayı ölüm sessizliği kapladı. Kısmen evinde uyanacağını umarak yavaşça bir gözünü açtı. Oysa Baba, İsa ve Sarayu sırıtarak gözlerini ona dikmişlerdi. Yaptığı şeyi açıklama gereği duymadı. Ne de olsa bildiklerinin farkındaydı.

Bunun yerine parmağıyla yemeklerden birini işaret edip "Şunun tadına bakabilir miyim?" diye sordu. Sohbetleri devam etti ve bu kez onları dinledi. Ama yine kendisini onlardan soyutladığını hissetti. Bunun önüne geçmek için bir soru sormaya karar verdi.

"Biz insanları neden seviyorsunuz? Sanırım, ben..." Konuşurken sorusunu iyi hazırlamamış olduğunu fark etti. "Sanırım sormak istediğim şey, size sunabilecek hiçbir şeyim yokken beni neden sevdiğinizdir?"

"Eğer bunu düşünüyorsan Mack," diye yanıtladı İsa, "bize hiçbir, en azından bizim kimliğimize hiçbir şey ekleyemeyecek veya ondan hiçbir şey alamayacak hiçbir şey sunamayacak olmanı bilmen oldukça rahatlatıcı olmalı... Bir şeyler yapma baskısını hafifletiyor olmalı."

"Ve sen kendi çocuklarını daha iyi bir şeyler yaptıklarında daha çok mu seviyorsun?" diye ekledi Baba.

"Hayır, ne demek istediğinizi anladım." Mack duraksadı. "Ama yaşamımda oldukları için kendimi daha bir tam hissediyorum - siz de öyle hissetmiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Baba. "Biz kendi içimizde zaten tam durumdayız. Sizi aynı zamanda toplumsal varlıklar olarak yarattık. Bu yüzden çocukların veya sana bir şey 'katan' herhangi bir şey hakkında bu şekilde hissetmen tamamen doğal ve doğrudur. Şunu aklında tut Mackenzie, her ne kadar bu hafta sonunu seninle birlikte olmayı seçmiş olsak da ben kesinlikle bir insan değilim. Ben yalnızca İsa'nın içerisinde tamamen insanım, ama özüm itibariyle tamamen farklı bir varlığım."

"Şu ana kadar söylediklerinizi yalnızca takip edebildiğimi ve ardından ucunu kaçırdığımı ve beynimin allak bullak olduğunu gayet iyi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu özür dileyerek.

"Anlıyorum," dedi Baba. "Bizzat yaşamadığın bir şeyi aklının gözüyle göremezsin."

Mack bunu bir süre düşündü. "Sanırım... Her neyse... Görmek? Kafam karıştı."

Diğerleri gülmeyi kestiklerinde Mack sözüne devam etti. "Her şey için size ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuz, ama bu hafta sonu kucağıma o kadar çok şey doldurdunuz ki. Eve döndüğümde ne yapacağım? Benden şimdi ne yapmamı bekliyorsunuz?"

İsa ve Baba aynı anda dönüp o sırada içi dolu bir kaşığı ağzına götürmekte olan Sarayu'ya baktılar. Sarayu kaşığı yavaşça tabağına geri koydu ve Mack'in şaşkın bakışına yanıt verdi.

"Mack," diye başladı, "bu ikisini bağışla. İnsanların, dili kendi bağımsızlıklarına ve çalışma ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırma eğilimleri vardır. Bu nedenle dilin, kuralları bizimle yaşamı paylaşmanın üzerinde gösteren şekilde istismar edildiğini duyduğum zaman sessiz kalamıyorum."

"Öyle de olması lazım," diye ekledi Baba.

"Yani ben tam olarak ne dedim?" diye sordu Mack, büyük merakla.

"Mack, haydi yemeğini bitir. Yemeğini yerken de konuşabiliriz."

Mack, kendisinin de kaşığını ağzına doğru götürmekte olduğunu fark etti. Sarayu konuşmaya başlarken o da yemeğini minnetle yemeye devam etti. Sarayu konuşurken sanki sandalyesinden biraz yükselmiş, farklı renk tonlarının dansıyla parıldıyor gibiydi ve odayı tütsü benzeri, mest edici kokular doldurmaya başlamıştı.

"Soruna sana bir soru sorarak cevap vereyim. On Emir'i ne için yazdığımızı düşünüyorsun?"

Mack yine kaşığını ağzını götürmek üzereydi, ama bu kez lokmasını yiyerek Sarayu'nun sorusuna nasıl cevap vereceğini düşündü.

"Sanırım, en azından bana öğretildiği biçimiyle, insanlardan lütuflarınız içerisinde erdemli bir şekilde yaşayabilmeleri için uymalarını istediğiniz bir kurallar kümesidir."

"Eğer öyleyse, ki aslında öyle değil," diye karşılık verdi Sarayu, "kaçınız bizim lütuflarımızı hak edecek kadar erdemli yaşadığınızı söyleyebilirsiniz?"

"Eğer insanlar benim gibilerse, çok fazla kişi değil," dedi Mack.

"Aslında yalnızca bir kişi başardı - İsa. O yalnızca yazılana uymakla kalmadı, onun ruhuna tamamen uygun hareket etti. Fakat şunu aklına sok Mackenzie - bunu yapabilmek için tamamen ve mutlak biçimde bana güvenmesi gerekti."

"O halde o On Emri bize niye gönderdiniz?" diye sordu Mack.

"Açıkçası kendi başınıza erdemli olmaya çalışmaktan vazgeçmenizi istedik. Bu yalnızca, bağımsız biçimde yaşadığınızda yüzünüzün ne kadar çirkinleştiğini gösteren bir aynaydı."

"Fakat benim emin olduğum kadar siz de biliyorsunuz ki," diye karşılık verdi Mack, "kurallara uyarak erdemli yaşadıklarını düşünen çok sayıda insan var."

"Yüzünün ne kadar kirli olduğunu gösteren aynı aynayla yüzünü temizleyebilir misin? Kurallar en ufak hatayı bile ne affeder ne de hoş görür. İşte bu yüzden emirlerin hepsini İsa sizin adınıza yerine getirdi - dolayısıyla On Emrin sizin üzerinizde artık hükmü yoktur. Ve "şunu şunu yapmamalısın" gibi imkânsız talepler içeren bir yasa da aslında sizin içinizde yerine getirdiğimiz vaat haline gelir."

Sarayu'nun yüzü dalgalanıyor ve hareket ediyordu. "Fakat şunu da aklından çıkarma, yaşamını yalnız başına ve bağımsızca yaşarsan bu boş bir vaat olur. İsa emirlerin taleplerini halletti; artık suçlama veya emir verme güçleri yoktur. İsa hem vaattir hem de o vaadi yerine getiren."

"Kurallara uymak zorunda olmadığımı mı söylüyorsun?" Mack artık yemek yemeyi tamamen bırakmıştı, yalnızca sohbete odaklanmaya çalışıyordu.

"Evet. İsa'nın içerisindeyken hiçbir yasaya bağlı değilsin. Her şey yasalara uygundur."

"Ciddi olamazsın! Benimle yine dalga geçiyorsunuz," diye sızlandı Mack.

"Evlat," diyerek araya girdi Baba, "daha hiçbir şey duymadın."

"Mackenzie," diye devam etti Sarayu, "özgürlükten korkanlar bize içlerinde yaşamamıza izin verecek kadar güvenmeyen kişilerdir. Yasalara uymaya çalışmak aslında bağımsızlığın ilanı, kontrolü elde tutmanın bir yoludur."

"Yasaları bu yüzden mi çok seviyoruz - kontrol duygusu verdiği için mi?" diye sordu Mack.

"Daha da kötüsü," diyerek kaldığı yerden devam etti Sarayu. "Size başkalarını yargılama ve kendinizi onların üstünde görme hakkı veriyor. Yarıladıklarınızdan daha yüksek bir standartta yaşadığınıza inanırsınız. Kurallar, özellikle de sorumluluk ve beklenti gibi en ağır biçimlerini uygulamaya koymak, belirsizlikten kesinlik yaratmaya yönelik boş bir çabadır. Ve

senin muhtemelen düşündüğünün aksine, ben belirsizliği çok severim. Kurallar özgürlük getirmez; yalnızca suçlama hakkına sahiptir."

"Yuh!" Mack birden Sarayu'nun ne söylediğini fark etmişti. "Sorumluluk ile beklentinin kuralların, bizlerin artık yükümlü olmadığımız bir başka biçimi olduğunu mu söylüyorsun? Doğru mu duydum?"

"Tastamam öyle," diyerek yine araya girdi Baba. "Artık konuya girdik - Sarayu, Mackenzie tamamen senindir!"

Mack, Baba'nın söylediklerine kulak asmadı, bunun yerine Sarayu'ya odaklanmaya çalıştı, ki bu da hiç kolay bir iş değildi.

Sarayu önce Baba'ya, ardından da Mack'e gülümsedi. Yavaşça ve sözcüklerini dikkatli seçerek konuşmaya başladı. "Mackenzie, ben istediğim zaman bir fiil, istediğim zaman da bir isim olabilirim."

Sarayu durup bekledi. Mack, onun bu şifreli sözlerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden tam olarak emin değildi ve aklına gelen tek şeyi söyledi. "Ha?"

"Ben," diyerek ellerini açtı, İsa'yı ve Baba'yı da kapsayacak şekilde, "Ben bir fiilim. Ben neysem oyum. Ben kimsem o olacağım. Ben bir fiilim! Canlıyım, dinamiğim, sürekli faal ve hareket halindeyim. Ben canlı bir fiilim."

Mack hâlâ yüzünde boş bir bakış varmış gibi hissediyordu. Onun söyledikleri sözcükleri anlıyor, henüz arada bir bağlantı kuramıyordu.

"Ve özüm de bir fiil olduğu için," diye devam "etti, "isimlerden çok fiillere daha meyilliyimdir. İtiraf etmek, tövbe etmek, yaşamak, sevmek, karşılık vermek, büyümek, olgunlaşmak, değişmek, ekmek, koşmak, dans etmek, şarkı söylemek vb. fiiller. Diğer yandan insanlar ise canlı ve güzellik dolu bir fiili alıp buram buram kural kokan ölü bir isme veya ilkeye dönüştürmeye pek meraklıdırlar. İsimlerin var olma nedeni yaratılmış bir evrenin ve fiziksel gerçekliğin olmasıdır, fakat evren sırf isimler yığınından ibaretse o zaman ölü demektir. 'Ben' olmadıkça fiiller olmaz ve evreni canlı kılan da fiillerdir."

"Ve," dedi Mack, aklına hafif bir ışık süzülmeye başlasa da hâlâ tam olarak anlayamıyordu. "Ve, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Mack'in söylediklerini anlamaması Sarayu'yu pek rahatsız etmişe benzemiyordu. "Ölü bir yaşamdan canlı bir yaşama geçebilmek için canlı ve hareket halindeki bir şeyleri harmanlamalısın. Yalnızca bir isimden dinamik ve ne yapacağı belli olmayan bir şeye, yaşayan ve şimdiki zamandaki bir şeye, geçmek yasadan inayete geçmektir. Birkaç örnek vermemi ister misin?"

"Lütfen," diye atıldı Mack. "Seni can kulağıyla dinliyorum."

İsa kıkırdadı ve Mack de ona kaşlarını çatarak yeniden Sarayu'ya döndü. Sarayu konuşmaya yeniden başlamadan önce yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"O zaman sizin kelimelerinizi kullanalım: Sorumluluk ve beklenti. Sizin kelimeleriniz isimlere dönüşmeden önce benim kelimelerimdi, hareket ve deneyim yüklü isimler, karşılık verme ve bekleme yeteneği bunların içinde gizliydi. Benim kelimelerim canlı ve dinamiktir - yaşam ve olasılık doludur; sizin yasalar, korku ve yargılamalarla dolu kelimeleriniz ise ölüdür. İşte İncil'de sorumluluk kelimesini bu yüzden bulamazsınız."

"Vay canına," diyerek yüzünü ekşitti Mack, konuşmanın nereye gittiğini anlamaya başladı. "Sanırım bu kelimeyi çok kullanıyoruz."

"Din, kendisini yetkili kılabilmek ve varlığını sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğu insanları kontrol edebilmek amacıyla yasaları kullanmak zorundadır. Ben size karşılık verme yeteneği verdim ve karşılığınız da her durumda özgürce sevebilmek ve yardım etmek olmalıdır, bu yüzden her an farklı, eşsiz ve mükemmeldir. Ben sizin karşılık verme yeteneğiniz olduğum için sizin içinizde olmam gerekir. Eğer ben size sırf bir sorumluluk verseydim yanınızda olmama hiç gerek kalmazdı. Bu; yerine getirilecek bir görev, uyulması gereken bir zorunluluk ve sonunda da yapılamayan bir şey olup çıkardı."

"Vay canına vay," dedi Mack bir kez daha, sesinde coşkudan eser yoktu.

"Arkadaşlık ve bir isimden yaşam unsurunu çıkarmanın bir ilişkiyi nasıl çarpıcı biçimde değiştirdiği örneğini ele alalım. Mack, farz edelim ki sen ve ben arkadaşız, bu durumda ilişkimizde bir bekleyiş olur. Birbirimizi gördüğümüz veya ayrı olduğumuz zamanlarda birlikte olma, gülme ve sohbet etme bekleyişi vardır. Bu bekleyişin hiçbir somut tanımı yoktur; canlı ve dinamiktir, birlikte olmamızdan doğan her şey, yalnızca bizim paylaştığımız özel bir armağandır. Peki, bu 'bekleyişi' bir 'beklentiye' - konuşulanı konuşulmayana - çevirirsem ne olur? Birdenbire ilişkimize yasa girmiş olur. Artık senden beklenen, benim beklentilerimi karşılayacak şekilde hareket etmendir. Canlı arkadaşlığımız, hızla, kuralları ve şartları olan ölü bir şeye dönüşür. Mesele artık seninle veya benimle ilgili değil, arkadaşların ne yapmaları gerektiği veya iyi bir arkadaşın sorumluluklarının neler olduğuyla ilgilidir."

"Veya," diye ekledi Mack, "bir kocanın, babanın, çalışanın vs. sorumlulukları. Manzarayı çaktım. Şahsen bekleyiş içerisinde yaşamayı tercih ederim."

"Tıpkı benim gibi," dedi Sarayu.

"Ama," diye itiraz etti Mack, "insanın beklentileri ve sorumlulukları olmazsa her şey paramparça olmaz mı?"

"Yalnızca benden ayrı, yasalara bağlı biçimde dünyanın bir parçası isen. Sorumluluklar ve beklentiler suçluluk ve utanç duygularının ve yargılama hakkının temelidirler ve kimlik ile değerin temeli olarak performansı destekleyen ana çatıyı sağlarlar. Birinin beklentilerini karşılayamamanın ne demek olduğunu sen gayet iyi bilirsin."

"Öyle mi!" diye mırıldandı Mack. "Benim eğlence anlayışıma hiç uymuyor." Biraz duraksadı, aklından hızla yeni bir düşünce geçti. "Benden hiçbir beklentiniz olmadığını mı söylüyorsun?"

Sözü bu kez Baba aldı. "Tatlım, ne senden ne de bir başkasından asla bir beklentim olmadı. Beklentilerin temelindeki neden, geleceği veya sonucu bilmeyen bir kişinin istenilen sonucu elde etmek için davranışları kontrol etmeye çalışmasıdır İnsanlar davranışları büyük ölçüde beklentiler yoluyla kontrol etmeye çalışırlar. Seni ve senin hakkında her şeyi biliyorum. Bildiklerimin dışında neden bir beklentim olsun ki? Bu çok aptalca olur. Ve bunun dışında, hiçbir beklentim olmadığı için beni asla hayal kırıklığına uğratmazsım"

"Ne? Seni hiç hayal kırıklığına uğratmadım mı?" diye sordu Mack, bunu sindirmeye çalışarak.

"Asla!" dedi Baba kesin biçimde. "Benim sahip olduğum şey, ilişkimizde sürekli ve yaşayan bir bekleyiştir ve sana kendini içinde bulabileceğin her türlü duruma ve olaya karşılık verme yeteneği verdim. Beklentilere ve sorumluluklara ne kadar yönelirsen aynı ölçüde beni ne tanırsın ne de bana güvenirsin."

"Ve," diyerek araya girdi İsa, "o ölçüde korku içerisinde yaşarsın."

"Ama," dedi Mack, ikna olmamıştı. "Ama önümüze öncelikler koymamızı istemiyor musunuz? Bilirsiniz: Önce Tanrı gelir, ardından başka bir şey, sonra bir başka şey?"

"Önceliklerle yaşamanın sıkıntılı yanı," dedi Sarayu, "her şeyin bir hiyerarşi, bir piramit olarak görülmesidir ve bu konuyu sen ve ben konuşmuştuk. Eğer Tanrıyı tepeye koyarsan bu tam olarak ne anlama gelir ve ne kadar yeterlidir? Günün geri kalan, yani seni çok daha fazla ilgilendiren kısmını yaşamaya başlamadan önce bize ne kadar zaman ayırıyorsun?"

Baba yine araya girdi. "Görüyorsun değil mi Mackenzie, sadece senin veya yaşamının bir parçasını istemiyorum. Eğer en büyük parçayı bana verebilmen elinde olsa, ki değil, o parçayı da istemem. Seni tamamen, senin her bir parçanı ve yaşadığın her anı istiyorum."

Sözü yine İsa aldı. "Mack, ben değerler listesinin ilk sırasında olmak istemiyorum; her şeyin merkezinde olmak istiyorum. Senin içinde yaşadığımda, birlikte, başına gelen her şeyin üstesinden gelebiliriz. Piramit yerine yaşamındaki her şeyin - arkadaşların, ailen, mesleğin, düşüncelerin, etkinliklerin - bana bağlı olduğu, ama rüzgârla birlikte içeri dışarı ve ileri geri dans eden hareketli bir yaşamın merkezi olmak istiyorum."

"Ve ben," diye tamamladı Sarayu, "Ben rüzgârım." Sarayu'nun yüzüne koca bir gülümseme yayıldı ve başını eğdi.

Mack kafasını toparlarken masada sessizlik oldu. Bu tür bir düşünce ve imge saldırısı karşısında somut bir şeylere tutunmaya çalışır gibi iki eliyle masanın kenarlarını sıkıca tutmuştu.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter," dedi Baba, sandalyesinden kalkarak. "Şimdi biraz eğlenme zamanı! Ben bozulacak yiyecekleri kaldırırken siz keyfinize bakın. Bulaşıkları ben sonra hallederim."

"Peki ya bağlılık?" diye sordu Mack.

"Hiçbir şey bir ayin değildir Mack," dedi Baba, birkaç servis tabağını masadan kaldırırken. "Öyleyse bu akşam farklı bir şey yapacağız. Bunu çok seveceksiniz!"

Mack ayağa kalkıp İsa'nın peşinden arka kapıya doğru yöneldiğinde omzunda bir el hissetti ve arkasını döndü. Sarayu, gözlerinin içine bakarak yanında duruyordu.

"Mackenzie, izin verirsen bu akşam için sana bir hediye vermek istiyorum. Gözlerine dokunup onları iyileştirebilir miyim, sadece bu akşam için?"

Mack şaşırdı. "Yeterince iyi görmüyor muyum?"

"Aslında," dedi Sarayu özür dileyerek, "bir insana göre oldukça iyi görüyor olsan da çok az görüyorsun. Ama yalnızca bu akşamlık bizim gördüğümüz şeyi bir parça görmeni çok istiyorum."

"Madem öyle istiyorsun, tamam o zaman," dedi Mack. "Lütfen gözlerime, istersen uzun uzun dokun."

Sarayu ellerini ona doğru uzatınca Mack de gözlerini kapayıp öne eğildi. Dokunuşu buz gibiydi, beklenmedik ve canlandırıcı. İçini hoş bir titreme sardı ve

Sarayu'nun ellerini yüzünün üstüne getirmek için ellerini uzattığında onun ellerini bulamadı ve yavaşça gözlerini açmaya başladı.

ARKADAŞLARIN ŞENLİĞİ

Ailenize ve arkadaşlarınıza elveda öpücüğü verip onlardan kilometrelerce uzaklaşabilirsiniz, fakat aynı zamanda onları kalbinizde, zihninizde, karnınızda taşırsınız çünkü yalnızca siz bir dünyada yaşamıyorsunuz, sizin içinizde de bir dünya yaşıyor.

- Frederick Buechner, Telling the Truth

Mack gözlerini açar açmaz karşısından gelen kör edici ışığa karşı ellerini siper etti. Ardından bir ses duydu.

"Bana doğrudan bakmakta oldukça zorlanacaksın," dedi Sarayu'nun sesi, "veya Baba'ya. Fakat zihnin değişimlere alıştıkça daha kolay gelecek."

Tam olarak gözlerini kapattığı noktada duruyordu, ne var ki ortalıkta ne baraka, ne rıhtım ne de atölye vardı. Dışarıda, aysız parlak bir gecenin altında küçük bir tepenin üzerine tünemişti. Hareketlerini koordine eden büyük semavi orkestra şeflerinin yönetimindeymiş gibi acele etmeden, güzel ve düzgün bir şekilde hareket eden yıldızları görebiliyordu.

Yıldızlı gökyüzünde arada bir, sanki işaret verilmiş gibi, devam eden dansa farklı hareketler katan kuyrukluyıldız ve göktaşı yağmurları başlıyordu. Derken Mack bazı yıldızların büyüyüp renk değiştirdiklerini gördü. Sanki zamanın kendisi dinamik ve değişken hale gelmişti, bu duygu da görünüşte karmakarışık, fakat kesinlikle bir güç tarafından yönetilen semavi gösteriye katkıda bulunuyordu.

Hâlâ yanında duran Sarayu'ya döndü. Ona doğrudan bakmakta hâlâ zorlansa da, simetriyi ve desenlere işlenmiş renkleri seçebiliyordu: Her renkten çok ufak elmaslar, yakutlar ve safirler ışıktan bir elbiseye dikilmiş, bu elbise de önce dalgalar halinde hareket ediyor, ardından parçacıklar halinde etrafa saçılıyordu.

"Olağanüstü," diye fısıldadı, bu kutsal ve görkemli manzara karşısında.

"Doğru," diye geldi Sarayu'nun sesi ışığın içerisinden. "Mackenzie, şimdi etrafına bak."

Dediğini yaptı ve adeta nefesi kesildi. Gecenin karanlığında bile her şey bütün açıklığıyla görünüyor ve çeşitli tonlarda ışık haleleriyle parlıyordu. Orman bile ışık ve renk cümbüşüne boğulmuş, buna rağmen her bir ağaç, her bir dal, her bir yaprak açık biçimde görünüyordu. Kuşlar ve yarasalar uçarken veya birbirlerini takip ederken renkli ateşten bir patika çiziyordu. Hatta uzakta bir Yaradılış ordusunun varlığını bile görebiliyordu: Her biri kendi renginde parlayan geyikler, ayılar, dağ

koyunları, ormanın sınırındaki heybetli kanada geyikleri, göldeki su samurları ve kunduzlar. Her biri ayrı güzellikte sayısız küçük yaratık etrafta koşuşturup duruyordu.

Alevler içerisindeki şeftali, erik ve kuşüzümü ağaçlarının arasından hızla geçen bir balık kartalı gölün yüzeyine doğru dalışa geçti, ancak son anda havalanıp kanatlarından çıkan kıvılcımlar kar gibi suya dökülerek yüzeye teğet geçti. Onun ardından gökkuşağının bütün renklerini taşıyan büyük bir alabalık, gölün üzerinden geçen avcı kuşla alay edercesine havaya fırladı ve kendisini suyla birlikte sıçrayan renk cümbüşünün içine bıraktı.

Mack kendisini, baktığı her yerde bulunabilen gerçeküstü bir varlık gibi hissetti. Gözüne annelerinin ayaklarının dibinde oynayan neşeli iki ayı yavrusu takıldı. Bulunduğu yerden kollarını uzatıp onlara dokunabileceğini hissetti ve hiç düşünmeden kolunu uzattı. Şaşkınlık içerisinde kendisini de alevlerin sarmış olduğunu görerek kolunu geri çekti. Mükemmel biçimli ve onları bir eldiven gibi kaplamış ışık huzmesi içerisinde açık biçimde görünen ellerine baktı. Vücudunun geri kalan kısmına baktığında ışık ve rengin kendisini çırılçıplak soymuş olduğunu gördü; üzerinde adeta aynı anda özgürlük ve münasiplik veren bir saflık elbisesi vardı.

Mack ayrıca, sık sık ağrıyan eklem yerlerinde bile hiçbir ağrı hissetmediğini fark etti. Doğrusu kendisini hiç bu kadar iyi, bu kadar tam hissetmemişti. Kafası tamamen boşalmıştı ve gecenin ve bahçede uyumakta olan, birçoğu bu kutlamaya tanıklık etmek için uyanmış çiçeklerin kokularını içine derin derin çekti.

İçini çılgınca ve tatlı bir neşe kapladı, yavaşça havaya zıplayarak yere yumuşak bir iniş yaptı. "Tıpkı," diye düşündü, "rüya uçuşu gibi."

Ve sonunda ışıkları gördü. Ormandan çıkan hareketli noktalar, Sarayu ile durdukları yerin alt tarafındaki çayırda birleşiyordu. Etraflarını saran dağların üstlerinden, görünmeyen yollardan ve patikalardan onlara doğru yaklaşırken bir görünüp bir kaybolan noktaları rahatlıkla görebiliyordu.

Noktalar çayırın her yanma yayıldı, bir çocuk ordusuydu bu. Ellerinde mum filan yoktu - kendileri ışıktı. Her biri farklı bir elbise giyinmiş çocukların yine her biri aydınlık saçıyordu; Mack, üzerlerindeki elbiselerin bütün kabileleri ve dilleri temsil ettiğini düşündü. Çocukların ancak birkaç tanesini seçebilse de bunu dert etmedi. Bunlar kuşkusuz dünyanın çocuklarıydı, Baba'nın çocuklarıydı. Çayıra yüzlerinde mutluluk ve huzur ifadeleri, herkesin kendisinden küçüğün elini tutarak büyük bir ağırbaşlılık ve zarafetle girmişlerdi.

Mack bir an Missy'nin de orada olabileceğini düşündü, biraz bakındıktan sonra pes etti Missy oradaysa ve ona koşmak isterse bunu mutlaka yapacağını düşünerek kendisini avuttu. çocuklar şimdi de çayırın ortasında büyük bir halka oluşturmuşlardı. Halkanın yakınında açık bir yol bırakmışlardı ve Mack de bunun tam ortasında duruyordu. Küçük ateş ve ışık kıvılcımları, çocuklar gülüştüklerinde veye birbirleriyle fısıdaştıklarında yanan flaş ampulleriyle dolu bir stadyumu andırıyordu. mack ne olup bittiğine anlam veremese de onlar bir şey yapıyorlardı ve görünüşlerine bakılırsa oldukça sabırsızlanıyorlardı.

Çocukların arkalarındaki açık alandan Mack'in kendisi gibi yetişkin olduklarını düşündüğü, rengarenk giyinmiş, fakat bir o kadar da durgun insanlar çıkarak daha büyük ışıklardan bir başka halka daha oluşturdular.

birden Mack'in dikkatini sıra dışı bir hareket çekti. Anlaşılan dış halkadaki ışıklı varlıklardan biri sorun yaşıyordu. Mor ve fildişi renklerinde alevler ve kıvılcımlar, bulundukları yere doğru havada kısa süreliğine bir yay oluşturdu. Onların yerini bu kez karanlığı delerek yine Mack ve Sarayu'ya doğru parladıktan sonra tekrar kaynaklarına dönen orkide rengi, altın sarısı ve parlak kırmızı ışık huzmeleri aldı.

Sarayu kıkırdadı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Mack.

"Burada hissettiklerini içinde tutmakta sıkıntı yaşayan bir adam var."

Sorun yaşayan kişi her kimse kendisini tutamıyor ve yakınındaki bazı kişileri de rahatsız ediyordu. Parlayan ışığın çocukların oluşturdukları halkaya kadar genişlemesinden yayılma etkisi açıkça görülebiliyordu. Sorunlu kişiye en yakın duranlar tepkilerini renk olarak veriyorlar ve onlardan adama doğru ışık akıyordu. Her birinden çıkan renk ve ışık karışımı eşsizdi ve Mack'e öyle geliyordu ki kargaşayı yaratana yönelik belirgin bir karşılık içeriyordu.

"Hâlâ anlamadım," diye fısıldadı Mack.

"Mackenzie, her bireyin renk ve ışık deseni farklıdır; hiç kimse bir diğerine benzemez ve bir deseni iki kez göremezsin. Burada birbirimizi gerçek anlamda görebiliyoruz ve görmek kısmen bireysel kişilik ile duyguların renkler ve ışıklarla görülebilmesi anlamına gelir."

"İnanılmaz!" dedi Mack. "O halde çocukların renklerinin büyük kısmı neden beyaz?"

"Onlara yaklaştıkça bütün renkleri içeren beyaz renkte bir araya gelmiş sayısız renk olduğunu göreceksin. Olgunlaşıp kişiliklerini kazandıkça sergiledikleri renkler daha belirginleşecek ve ortaya eşsiz tonlar ve gölgeler çıkacak."

"İnanılmaz!" diyebildi Mack ancak ve Sarayu'nun gözlerine daha anlamlı biçimde baktı. Yetişkinlerin oluşturduğu halkanın arkasından başkalarının çıkıp belirli aralıklarla dizilerek bütün halkanın etrafını kaplamış olduklarını fark etti. Bunlar, rüzgâr akımlarıyla sağa sola savrulan, her birinde başka renklerden eşsiz parçalar olan safir ve deniz mavisi daha uzun alevlerdi.

"Melekler," diye yanıtladı Sarayu, Mack soramadan. "Hizmetçiler ve nöbetçiler."

"İnanılmaz!" dedi Mack üçüncü kez.

"Dahası var Mackenzie ve bu, şu kişinin yaşadığı sorunu anlamana yardım edecek." Parmağıyla kargaşanın yaşandığı yönü gösterdi.

Mack bile söz konusu kişinin bir şeyde zorlanmaya devam ettiğini açıkça görebiliyordu. Arada bir daha da uzaklardan onlara doğru ani ışık ve renk huzmeleri yayılıyordu.

"Birbirimizin eşsizliğini renklerde ve ışıkta göremeyiz, ama renkler ve ışıklarla tepki verebiliriz. Ancak bu tepkiyi kontrol etmek çok zordur ve genellikle, bu kişinin şu anda yapmaya çalıştığı gibi, kısıtlanmamalıdır. En doğal olanı, tepkinin olduğu gibi ifade edilmesidir."

"Anlamadım," dedi Mack, tereddütle. "Birbirimize tepkilerimizi renklerle verebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Evet," diyerek kafasını salladı Sarayu, veya en azından Mack onun kafasını salladığını düşündü. "İki kişi arasındaki her ilişki kesinlikle eşsizdir. İşte bu nedenle iki insanı aynı ölçüde sevemezsin. Bu mümkün değil. İnsanları kim olduklarına ve seninle aralarındaki ilişkinin eşsizliğine göre farklı farklı seversin. Ve karşındakini ne kadar iyi tanırsan o ilişkinin renkleri de o ölçüde zenginleşir."

Mack bir yandan dinliyor, bir yandan da karşılarındaki gösteriyi izliyordu. Sarayu konuşmaya devam etti, "Belki de bir örnekle bunu daha iyi anlayabilirsin. Mahallendeki kahve dükkânında bir arkadaşınla sohbet ettiğini farz edelim Mack. Gözlerini arkadaşına dikmişsin ve eğer yalnızca bakan değil de aynı zamanda gören gözlerin olsa ikinizin bir dizi renk ve ışıkla sarmalanmış olduğunuzu görürsün. İşte sizin bireyler olarak eşsizliğinizi, ayrıca aranızdaki ilişkinin ve o anda yaşadığınız duyguların eşsizliğini belirleyen şey bu renkler ve ışıktır."

"Ama," diyerek konuşmaya kalktıysa da Mack, Sarayu sözünü kesti.

"Ama," diye devam etti, "içeriye sevdiğin bir başka kişinin girdiğini düşünelim, karşındaki arkadaşınla sohbete dalmış olsan da diğerinin içeri girdiğini fark edersin. Yine daha büyük gerçekliği görebilecek gözlerin varsa şunlara tanık olursun: Sohbet etmeyi sürdürürken eşsiz bir renk ve ışık bileşimi senden ayrılıp, senin sevginin ve onu selamlamanın ifadesi olarak içeriye henüz girmiş olan kişinin etrafını saracaktır. Ve son bir şey Mackenzie, bu yalnızca görsel değil, aynı zamanda fizikseldir de; bunun eşsizliğini hissedebilir, koklayabilir ve hatta tadabilirsin."

"Bunu sevdim!" dedi Mack. "Ama şuradaki dışında," parmağıyla yetişkinler arasındaki huzursuz ışıkları işaret ederek, "hepsi nasıl bu kadar sakin? Senin anlattıklarına göre her yerde renk olacağını düşünmüştüm; yoksa birbirlerini tanımıyorlar mı?"

"Birbirlerini çok iyi tanıyorlar, en azından çoğunluğu, fakat buraya kendileriyle veya birbirleriyle olan ilişkileriyle - an azından doğrudan - ilgili olmayan bir kutlama için geldiler," diye açıkladı Sarayu. "Bekliyorlar."

"Neyi bekliyorlar?" diye sordu Mack.

"Yakında göreceksin," diye yanıtladı Sarayu ve bu konuyla ilgili başka bir açıklama yapmayacağı ortadaydı.

"Öyleyse neden," Mack'in dikkati yine o sorunlu kişiye yönelmişti, "şu adam neden bu kadar sıkıntı yaşıyor ve neden gözlerini bize dikmiş durumda?"

"Mackenzie," dedi Sarayu tatlı bir tonla, "gözlerinizi bize değil, sana dikmiş durumda."

"Ne?" Mack afalladı.

"Kendisini kontrol altında tutmakta bu kadar sıkıntı yaşayan adam - şu kişi - senin baban."

Mack'in içini öfkeler ve özlemlerle karışık bir duygu dalgası kapladı ve babasının renkleri, işaret verilmiş gibi, çayırın karşı tarafından hızla gelerek Mack'i sardı. Birdenbire kendisini yakut kırmızısı, alev kırmızısı, mor ve menekşe renkli ışık ve renk girdabının içerisinde buldu. Ve her nasıl olduysa kendisini, kopan fırtınanın ortasında babasını bulmak için çayırın karşı tarafına, renkler ile duyguların kaynağına doğru koşarken buldu. Adeta babasını isteyen küçük bir çocuktu ve ilk kez korkmuyordu. Kalbinin hedefi dışındaki hiçbir şeyi umursamayarak koşuyordu ve sonunda babasını buldu. Babası bir ışık kümesi içerisinde dizlerinin üzerine

çökmüştü, bir elmas ve mücevher şelalesi gibi fışkıran gözyaşları, yüzünü kapatan ellerinin içine dökülüyordu.

"Baba!" diye bağırdı Mack ve kendisini oğlunun yüzüne bile bakamayan adamın kucağına attı. Mack, rüzgârın ve alevin uğultusu içinde babasının yüzünü iki elinin arasına alıp babasını onun gözlerinin içine bakmaya zorlayarak daima söylemek istediği sözcükleri, kekeleyerek de olsa, söyledi: "Babacığım, çok özür dilerim! Babacığım, seni seviyorum!" Sözcüklerinin ışığı babasının renklerinin üzerindeki karanlığı kaldırıp tüm renklerini kan kırmızısına dönüştürdü. İkisini de iyileştirenden bile daha büyük bir sevgi içerisinde gözyaşları ve hıçkırıklar arasında itiraflarda bulunup birbirlerinden af dilediler.

Sonunda birlikte ayağa kalkabildiler; oğlunun elini tutan bir baba, daha önce hiç olamadıkları gibi. Neden sonra Mack, babasıyla birlikte durdukları kutsal yere giren tatlı müziği fark etti. Gözyaşları içerisinde ağızlarını açamadan, birbirlerine sarılarak geceyi aydınlatan barışma şarkısını dinlediler. Çocukların, özellikle de en çok acı çekmiş olanların, arasında kemer şeklinde parlak bir renk pınarı fışkırdı ve ta ki bütün alanı ışık ve şarkı seli kaplayana kadar rüzgârın yardımıyla bir çocuktan diğerine yayıldı.

Mack, bunun sohbet etmek için doğru zaman olmadığını, babasıyla geçirdiği zamanın hızla tükendiğini biliyordu. Mack, gizemli bir şekilde, babasının da aynı şeyi bildiğini duyumsadı. Mack sevinçten havalara uçuyordu. Babasını dudaktan öptükten sonra arkasını dönüp Sarayu'nun kendisini beklediği küçük tepeye doğru yürümeye başladı. Çocukların arasından geçerken onların dokunuşlarını ve renklerin kendisini kucaklayışını hissedebiliyordu.

Sarayu'nun yanına vardığında o da Mack'i kucakladı ve Mack de kendisini onun kollarına bırakarak ağlamaya devam etti. Kendisini biraz toparladığında dönüp çayıra, göle ve karanlık gökyüzüne baktı. Sessizlik çökmüştü. Birdenbire sağ taraflarında karanlığın içinden İsa çıktı ve büyük bir curcuna koptu. Üzerinde sade bir parlak beyaz elbise, başında da yine sade bir altın taç vardı, ama tepeden tırnağa kadar kesinlikle evrenin kralıydı.

Önünde açılan yoldan geçerek halkanın ortasına geldi - bütün yaratılanların ortasına geldi, Tanrı olan insan ve insan olan Tanrı olarak. Işık ve renkler dans ederek üzerine basması için bir sevgi kilimi işledi. İnsanların bazıları sevgi sözcükleri haykırıyor, bazıları da ellerini havaya kaldırmış öylece duruyordu. En zengin ve en koyu renklere sahip olanların çoğu yerde yüzüstü uzanıyordu. Nefesi olan her şey, sonsuz bir sevgi ve minnettarlık şarkısı söylüyordu. O akşam evren, yaratılırken tasarlandığı gibiydi.

İsa ortaya geldiğinde etrafına bakmak için duraksadı. Gözlerini, halkanın dışındaki küçük tepenin üzerinde duran Mack'e dikti ve Mack de İsa'nın, kulağına, "Mack, özellikle seni çok seviyorum," diye fısıldadığını duydu. Mack daha fazla dayanamayarak sevinç gözyaşları içerisinde yere yığıldı. İsa'nın sevgi ve şefkat kanatlarının altında kıpırdayamıyordu.

Ardından İsa'nın açık ve yüksek olduğu kadar tatlı ve davetkâr bir sesle "Gelin!" diye seslendiğini duydu. Ve dediğini yaptılar, önce çocuklar ve ardından yetişkinler sırayla yanına gittiler; gülmek ve konuşmak, kucaklaşmak ve İsa'larıyla birlikte şarkı söylemek için. Semavi dans ve gösteri devam ederken zaman adeta tamamen durmuştu. Ve herkes sırasıyla yanından ayrıldı, ta ki yalnızca alev mavisi nöbetçiler

ve hayvanlar kalana dek. İsa her birinin ismini söyleyerek hayvanların arasından geçti ve hayvanların tamamı yavrularıyla birlikte inlerine, yuvalarına ve otlaklarına geri döndüler.

Mack, aklının hayalinin bir türlü alamadığı bu deneyimini sindirmeye çalışarak kıpırdamadan öylece durdu.

"Anlayamıyorum ki...," diye fısıldadı kafasını sallayıp gözlerini uzağa dikerek. "İnanılmaz!"

Sarayu sıkı bir kahkaha patlattı. "Yalnızca gözlerine değil de aynı zamanda diline, burnuna ve kulaklarına dokunmuş olduğumu hayal et Mackenzie."

Sonunda üçü bir kez daha yalnız kalmıştı. Dalgıç kuşunun gölün karşı tarafından gelen vahşi ve acı çığlığı, kutlamanın sona erdiğini işaret etti ve nöbetçiler hep birlikte gözden kayboldular. Artık yalnızca, kendi ibadet şarkılarına kaldıkları yerden devam eden kurbağalar ile cırcırböceklerinin suyun kıyısından ve etraftaki çayırlardan gelen sesleri duyuluyordu. Tek bir kelime bile konuşmadan arkalarını dönüp Mack'in tekrar görebildiği barakaya doğru yürüdüler. Gözlerinin önüne bir perde çekilmiş gibi birdenbire yine körleşti; görüşü normale dönüyordu. Yitiklik ve özlem duygusu hissetti, hatta biraz da hüzün, ta ki İsa yanına gelip elini sıkıca tutarak Mack'e her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu söyleyene kadar.

HÜZÜN DOLU BÎR SABAH

Sınırları olmayan bir Tanrı, kendisini tamamen her bir çocuğuna verebilir. Kendisini her biri bir parça alabilecek şekilde dağıtmaz, aksine kendisini her birine tamamen verir, başka bir çocuğu daha yokmuşçasına. -A. W. Tozer

Mack bir elin kendisini uyandırdığını hissettiğinde sanki henüz rüyasız derin bir uykuya dalmıştı.

"Mack, uyan. Gitme vaktimiz geldi." Ses tanıdıktı, fakat derinden geliyordu, konuşan da uykusundan henüz kalkmış gibiydi.

"Hıh?" Mack homurdandı. "Saat kaç?" diye mırıldandı, nerede ve ne yapmakta olduğunu anlamaya çalışırken.

"Gitme vakti!" diye fısıldadı az önceki ses. Bunun sorduğu sorunun cevabı olmadığını düşünse de homurdanarak yataktan çıktı, el yordamıyla lambayı bulup açtı. Lambanın ışığı zifiri karanlıktan sonra gözlerini kamaştırdı ve bir süre bekledikten sonra yavaşça bir gözünü açtı ve gözünü kısarak günün ilk ziyaretçisine baktı.

Yanı başında duran adam biraz Baba'ya benziyordu; ağırbaşlı, daha yaşlı, sırım gibi ve Mack'ten daha uzundu. Ak saçlarını atkuyruğu yapmıştı; bıyığını ve keçisakalını beyazlar kaplamaya başlamıştı. Kolları katlanmış kareli gömleği, kot

pantolonu ve yürüyüş botları ile tamamen patikaya çıkmaya hazır birine benziyordu. "Baba?" diye seslendi Mack.

"Evet evlat."

Mack kafasını salladı. "Benimle hâlâ dalga geçiyorsun değil mi?"

"Her zaman," dedi sıcak bir gülümsemeyle ve ardından Mack'in - henüz sormadığı - sonraki sorusunu cevapladı. "Bu sabah bir babaya ihtiyacın olacak. Haydi, çıkmaya hazırlanalım. İhtiyacın olan her şeyi yatağının ucundaki sandalye ve masanın üzerine koydum. Seni mutfakta bekleyeceğim, çıkmadan önce birkaç lokma bir şey atıştırırsın."

Mack kafa salladı. Nereye gideceklerini sorma gereği duymadı. Baba bilmesini isteseydi mutlaka söylerdi diye düşündü. Çabucak üzerine tam oturan, Baba'nın üzerindekilere benzeyen kıyafetlerini giyindi ve ayaklarına bir çift yürüyüş botu geçirdi. Banyoda elini yüzünü yıkayıp biraz kendine geldikten sonra mutfağa geçti.

İsa ve Baba tezgâhın yanında duruyordu, Mack'ten çok daha dinlenmiş görünüyorlardı. Mack tam konuşmaya başlayacaktı ki elinde bohçaya benzer büyük bir paketle Sarayu arka kapıdan içeri girdi. Elindeki paket, rahatlıkla taşınabilmesi için iki yanından da bir kayışla sıkıca bağlanmış geniş bir uyku tulumuna benziyordu. Sarayu paketi Mack'e verdi, o da paketi eline alır almaz paketin içinden gelen harika bir koku karışımını duyumsadı. Bu koku, Mack'in bildiğini düşündüğü kokulu şifalı otlar ve çiçeklerin bir karışımıydı. Hız ve meyve kokularının yanı sıra tarçın ve nane kokularını da alabiliyordu.

"Bu, daha sonrası için bir hediye. Baba bunu nasıl kullanacağını gösterecek." Sarayu gülümseyip onu kucakladı. Ya da Mack bunu ancak bu şekilde tarif edebildi. Onu anlatmak gerçekten de çok zordu.

"İstersen taşıyabilirsin," diye ekledi Baba. "Onları dün Sarayu ile birlikte topladınız."

"Benim hediyem ise sen dönene kadar burada kalacak," diyerek gülümsedi İsa ve o da Mack'i kucakladı, yalnızca İsa'nınki gerçek anlamda kucaklaşma hissi veriyordu.

İsa ve Sarayu arka kapıdan çıktılar ve Mack bir kez daha, iki yumurta ve iki dilim domuz pastırması kızartmakla meşgul Baba'yla baş başa kaldı.

"Baba," diye seslendi, ona bu şekilde artık büyük bir rahatlıkla seslenebiliyor olmasına şaşırdı, "Sen yemiyor musun?"

"Hiçbir şey bir ayin değildir Mackenzie. Yemek yemeye senin ihtiyacın var, benim değil." Gülümsedi. "Ayrıca yemeğini hapır hupur yeme. Zamanımız bol ve çok hızlı yemek sindirim sistemin için iyi olmaz."

Mack, Babanın orada bulunmasının keyfini çıkararak yavaşça ve sessizlik içerisinde kahvaltısını yaptı.

Bir ara İsa kafasını içeriye uzatıp Baba'ya, ihtiyaç duyacakları aletleri kapının hemen önüne koyduğunu söyledi. Baba teşekkür etti, İsa da onu dudaklarından öpüp arka kapıdan tekrar dışarı çıktı.

Mack, bulaşıklara yardım ederken, "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi? Yani İsa'yı," diye sordu.

"Kimi kast ettiğini biliyorum," diye yanıtladı Baba gülerek. Kızartma tavasını yıkarken durdu. "Tüm kalbimle! Babası olduğum biricik oğlumun sanırım benim için

çok özel bir yeri var." Mack'e göz kırpıp devam etti. "Aramızdaki eşsiz ilişkinin bir parçası."

Bulaşıkları yıkamayı bitirdiler ve Mack, Baba'nın arkasından dışarı çıktı. Dağların zirvelerinin üzerinden şafak sökülmeye başlıyordu, gitmekte olan gecenin kül rengi içerisinde gündoğumunun renkleri ortaya çıkmaya başlamıştı. Mack gidip Sarayu'nun hediyesini getirdi ve omzuna yükledi. Baba, kapının yanında duran kazmayı Mack'e verdi ve kendi sırtına bir çanta yükledi. Bir eline kürek, diğer eline de bastonunu alarak tek bir kelime bile konuşmadan bahçe ile meyveliğin içinden geçip gölün sağ tarafına doğru yürümeye devam ettiler.

Patikanın başına vardıklarında ortalık iyice aydınlanmıştı. Baba durdu ve bastonuyla patikanın ucundaki bir ağacı işaret etti. Mack, birinin üzerine kırmızı bir yay çizerek ağacı işaretlemiş olduğunu, zor da olsa, görebiliyordu. Mack işarete bir anlam veremedi, Baba da hiçbir

açıklama yapmayıp arkasını dönüp ağır adımlarla patikadan aşağıya doğru, yine ağır adımlarla, yürümeye başladı.

Sarayu'nun hediyesi büyüklüğüne göre oldukça hafifti, Mack kazmanın sapını baston olarak kullandı. Patika onları çayların birinin karşı tarafına, ormanın derinliklerine götürdü. Mack, ayağı bir kayadan kayıp bilek seviyesindeki bir su birikintisine düştüğünde botlarının su geçirmez olmasına çok sevindi. Baba'nın yürürken bir melodi mırıldandığını duyabiliyor, ama hangi şarkı olduğunu kestiremiyordu.

Yürürlerken Mack son iki gün içerisinde yaşadığı sayısız şeyi aklından geçirdi. Üçüyle bir arada ve ayrı ayrı yaptığı sohbetler, Sophia ile geçirdiği zaman, parçası olduğu ibadet, İsa'yla gece gökyüzünü izlemek, gölün üzerinde yürümek. Ve son olarak elbette önceki geceki kutlama, babasıyla barışması - çok fazla konuşmadan oldukça iyileşmişti. Tüm bunları bir yerlere oturtmak oldukça zordu.

Tüm bunları tekrar tekrar düşünüp öğrendiklerini değerlendirirken kafasında hâlâ ne kadar çok sayıda soru olduğunu fark etti. Bazılarını sormak için fırsatının olabileceğini düşündü, ama o anda soru sormanın zamanı olmadığını sezdi. Tek bildiği, bir daha asla eskisi gibi olmayacağıydı ve kendisindeki değişimlerin Nan, kendisi ve çocukları, özellikle de Kate için ne anlama geleceğini merak ediyordu.

Oysa hâlâ sormak istediği bir soru vardı ve yürürlerken bu mesele içini kemirmeye devam ediyordu. Sonunda dayanamayıp sessizliği bozdu.

"Baba?"

"Evet evlat."

"Sophia, Missy'le ilgili pek çok şeyi anlamama yardımcı oldu. Ayrıca sohbetimizin Baba'yla konuşabilmeme de faydası oldu. Yani, demek istediğim, seninle konuşabilmeme." Mack'in kafası karıştı, fakat Baba durdu ve onu anladığını gösterircesine gülümsedi, Mack de konuşmaya devam etti. "Bu konuyu seninle konuşma gereği duymam tuhaf mı? Yani bir babadan daha fazlasısın."

"Anlıyorum Mackenzie. Başladığımız yere geri döndük. Dün babanı affetmen, bugün beni Baba olarak tanıyabilmeni sağladı. Daha fazla açıklamaya ihtiyacın yok." Mack, bir şekilde, uzun bir yolculuğun sonuna yaklaşmakta olduklarını ve Baba'nın, son birkaç adımı atmasına yardım ettiğini anladı.

"Sen de bilirsin ki hiçbir bedel ödemeden özgürlüğü yaratmak mümkün değildi." Baba gözlerini aşağıya doğru, bileklerindeki belirgin ve asla çıkmayacak izlere

çevirdi. "Yarattıklarımın bir gün bana karşı geleceklerini, bağımsızlığı ve ölümü seçeceklerini ve bunun da bana bir barışma yolu açmaya mal olacağını biliyordum. Bağımsızlığınız, size nasıl görünüyor bilemem, ama tam bir kargaşa dünyası yarattı; düzensiz ve korkutucu. Missy'nin başına gelenlerin önüne geçebilir miydim? Evet, geçebilirdim."

Mack kafasını kaldırıp Baba'ya baktı, gözlerinden o malum soru okunuyordu. Baba konuşmaya devam etti, "Öncelikle, böyle bir şeyin yaşanmasına izin vermeyerek bu soruları anlamsız kılabilirdim. Veya yaşadığı olaya doğrudan müdahale etmeyi seçebilirdim. İlk seçeneği hiç düşünmedim ve ikincisi de şimdilik muhtemelen anlayamayacağın niyetlerim nedeniyle uygun bir seçenek değildi. Bu noktada sana cevap olarak verebileceğim tek şey, sevgim, iyiliğim ve seninle olan ilişkimdir. Missy'nin ölümünü tasarlamadım, ama bu kesinlikle bu olayı iyi bir amaç için kullanamayacağım anlamına gelmez."

Mack üzüntü içerisinde kafasını salladı. "Haklısın. Çok iyi anlayamıyorum. Bir an için anladığımı düşünüyorum, ama hissettiğim bütün özlem ve yitiklik duyguları canlanarak anladığımı sandığım şeyin doğru olamayacağını söylüyor..." Ve birden Sanki aklına şaşırtıcı ve harika yeni bir fikir gelmiş gibi "Baba, sana gerçekten güveniyorum!" dedi.

Baba gülümsedi. "Biliyorum evlat, biliyorum."

Bunu söyledikten sonra dönüp yürümeye devam etti, Mack de kalbini biraz daha hafiflemiş ve huzurlu hissederek peşine düştü. Çok geçmeden nispeten hafif bir yokuşu, ağır adımlarla çıkmaya başladılar. Baba sık sık durup yol üzerindeki iri bir kaya parçasına ya da her defasında küçük kırmızı yayı göstererek bir ağaca dokunuyordu. Mack kırmızı yayın ne anlama geldiğini soramadan Baba dönüp yürümeye devam ediyordu.

İlerledikçe ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve patika oluşturulmadan bir süre önce toprak kaymalarının ormanın bazı bölümlerini alıp götürdüğü yerlerde arada bir Mack'in gözüne şistli noktalar takıldı. Kısa bir mola verdiler ve Mack, Baba'nın daha önceden mataralara doldurduğu soğuk sudan biraz içti.

Molaları bittikten kısa süre sonra patika daha da dikleşti ve hızlarım biraz daha düşürdüler. Ağaç sınırını geçtiklerinde Mack yaklaşık iki saattir yürümekte olduklarını hesapladı. Önlerindeki dağlık alanın karşısında uzayan yolu görebiliyordu, ama öncelikle büyük bir kayalıklı alanı aşmaları gerekecekti.

Baba yine durdu, çantasını yere koyup içinden matarasını çıkardı.

"Neredeyse vardık evlat," dedi, Mack'e matarayı uzatırken.

"Öyle mi?" diye sordu Mack, önlerinde duran ıssız kayalık alana bakarak.

"Evet!" Baba'nın ağzından çıkan tek sözcük bu oldu ve Mack tam olarak nereye varmak üzere olduklarını sormayı isteyip istemediğinden emin değildi.

Baba patikanın yakınında küçük bir kaya seçti, çantasını ve küreğini yanına koyarak kayanın üzerine oturdu. Kaygılı görünüyordu. "Sana, senin için oldukça acı verici olacak bir şey göstermek istiyorum."

"Pekâlâ?" Kazmasını yere koyup Sarayu'nun hediyesini kucağına alırken Mack'in midesi bulanmaya başladı. Sabah güneşinin yoğunlaştırdığı kokular duyularını güzellikle doldurdu ve içine bir parça huzur verdi. "Nedir o?"

"Görmene yardım etmek için kalbini karartan bir şeyi daha ortadan kaldırmak istiyorum."

Mack ne olduğunu hemen anladı ve bakışlarını Baba'dan çevirerek ayaklarının arasındaki noktada gözleriyle bir çukur kazmaya başladı.

Baba tatlı ve rahatlatıcı biçimde konuşuyordu. "Evlat, amacım seni utandırmak değil. Seni küçük düşürmek, suçlamak veya ayıplamak da istemiyorum. Tüm bunlar zerre kadar bütünlük veya erdemlilik üretmez ve bu yüzden çarmıhta İsa'nın bileklerine çakıldılar."

Söylediklerinin Mack'in zihnine yerleşip utanç duygusunu bir ölçüde temizleyene kadar bekledi ve ardından devam etti. "Bugün, yolculuğunun bu kısmına son verecek iyileşme yolundayız - bu yolda senin dışında başkaları da var. Bugün göle büyük bir kaya fırlatacağız ve o dalgacıklar senin hiç beklemediğin yerlere ulaşacak. Ne istediğimi zaten biliyorsun değil mi?"

"Korkarım ki biliyorum," diye mırıldandı, kalbindeki kilitli odadan sızan duygularının kabardığını hissedebiliyordu.

"Evlat, bunu konuşman, adını koyman lazım."

Mack kendisini daha fazla tutmadı ve yüzünden süzülen gözyaşları ile hıçkırıklar arasında itiraf etmeye başladı. "Baba," diye ağladı, "Missy'mi öldüren o orospu çocuğunu nasıl affedebilirim. Şu anda karşımda olsa ona kim bilir neler yapardım. Doğru olmadığını biliyorum, ama onun canının da benimki kadar yanmasını istiyorum...eğer adalet yerini bulmayacaksa intikamımı almak istiyorum."

Baba, Mack'in içindeki öfke selini boşaltmasını bekledi.

"Mack, bu adamı affetmen onu bana teslim edip günahını bağışlamama izin vermen demektir."

"Günahını bağışlamak mı?" Mack içindeki öfke ve acı ateşini bir kez daha hissetti. "Onun günahını bağışlamanı istemiyorum! Onun canını yakmanı, onu cezalandırmanı, cehenneme atmanı istiyorum... " Sesi yavaşça söndü.

Baba, sabır içerisinde, duygularının sakinleşmesini bekledi.

"Tıkandım kaldım Baba. Yaptığı şeyi bir türlü unutamıyorum, unutabilir miyim zaten?"

"Affetmek unutmak demek değildir Mack. Başkasının boğazını sıkmayı bırakmaktır."

"Ama bizim günahlarımızı unuttuğunu düşünmüştüm?"

"Mack, ben Tanrıyım. Ben hiçbir şeyi unutmam. Her şeyi bilirim. O yüzden, benim için bir şeyi unutmak demek kendimi kısıtlamayı seçmek demektir. Evlat," Baba'nın sesi oldukça sessizleşti ve Mack kafasını kaldırıp onun o koyu kahverengi gözlerinin içine baktı, "İsa sayesinde artık günahlarınızı hatırlamamı gerektiren herhangi bir yasa yok. Söz konusu siz ve ben olduğumda günahlar yoktur ve ilişkimizi asla engelleyemezler."

"Ama bu adam... "

"Ama o da benim evladım. Onun günahını bağışlamak istiyorum."

"Ne yani, onu affedeyim, bir sorun kalmasın, üstüne bir de ahbap mı olalım?" dedi Mack yumuşak, ama alaycı bir tonla.

"Bu adamla bir ilişkin yok, en azından şimdilik. Affetmek ille de ilişki kurmak demek değildir. İsa'yla bütün insanları bana karşı işledikleri suçlardan dolayı affettim, ama yalnızca bazıları benimle ilişki kurmayı tercih ettiler. Mackenzie, affetmenin olağanüstü bir güç olduğunu görmüyor musun - bizimle paylaştığın, barışmanın sağlanabilmesi için İsa'nın içinde yaşadığı herkese verdiği bir güç olduğunu? İsa kendini çarmıha gerenleri affettiği zaman o kişilerin ne ona ne de bana bir borçları kaldı. O insanlarla ilişkimde yaptıklarını asla yüzlerine vurmam, onları utandırmam veya küçük düşürmem."

"Ben böyle yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Mack yumuşak bir tonla.

"Senin de aynı şeyi yapmanı istiyorum. Affetmek, affeden olmak," diye karşılık verdi Baba, "seni yaşarken diri diri yiyen; neşeni ve özgürce, samimice sevme yeteneğini yok edecek şeyden kurtaracak ilk adımdır. Çektiğin onca acının ve ıstırabın bu adamın umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Eğer bilmekistiyorsan, senin yaşadıklarını bilmek onu besliyor. Buna son vermek istemiyor musun? Ve onu affederek, farkında olarak veya olmayarak, kabul etse de etmese de içinde taşıdığı yükten kurtaracaksın. Bir kişiyi affettiğinde onu da sevmeye başlarsın."

"Onu sevmiyorum."

"Bugünlük sevmiyorsun. Ama ben seviyorum Mack, bu duruma geldiği için değil, acısının yoldan çıkardığı paramparça bir çocuk olduğu için. Gücü nefret yerine sevgi ve affetmede bulan bir kişiliğe bürünmene yardım etmek istiyorum."

"Yani bu," Mack sohbetin gittiği yönden yine rahatsızlanmaya başladı, "bu adamı affedersem Kate'le veya ilk kız torunumla oynamasına izin vereceğim anlamına mı geliyor?"

"Mackenzie," Baba'nın sesi yüksek ve sertti. "Sana az önce affetmenin ille de bir ilişki yaratmayacağını söylemiştim. İnsanlar yaptıkları şeyler hakkında doğruları söylemedikçe ve niyetleri ile tutumlarını değiştirmedikçe güvene dayalı bir ilişki oluşması mümkün değildir. Birini affettiğinde onu kesinlikle yargılamazsın, ama gerçek anlamda değişim olmadan gerçek bir ilişki de kurulamaz."

"Yani onu affetmem, yaptığı şeyi hiç yaşanmamış gibi farz etmemi gerektirmiyor mu?"

"Bunu nasıl yapabilirsin ki zaten? Dün gece babanı affettin. Sana yaptıklarını hiç unutacak mısın?"

"Sanmıyorum."

"Ama şimdi buna rağmen onu sevebiliyorsun. Buna onun değişmesi izin veriyor. Affetmek kesinlikle affettiğin kişiye güvenmeni gerektirmez. Ama sonunda yaptıklarını itiraf eder ve pişman olurlarsa kalbinin tam içerisinde, uzanıp aranızda bir barış köprüsü kurmaya

başlamanı sağlayacak bir mucize bulacaksın. Ve bazen - şu an için sana ne kadar akıl almaz gelebilse de - bu yol şeni tamamen yeniden sağlanmış güvene götürebilir."

Mack kayanın üzerinden inip sırtını kayaya dayayarak yere oturdu. Ayaklarının arasındaki toprak parçasını inceledi. "Baba, ne söylediğini anlıyorum. Ama sanki bu adamı affedersem hiçbir ceza almadan kurtulacakmış gibi geliyor. Yaptığı şeyi nasıl mazur görebilirim? Ona olan öfkeme son vermem Missy'ye haksızlık olmaz mı?"

"Mackenzie, affetmek hiçbir şeyi mazur görmez. İnan bana, bu adamın olabileceği son şey özgür olmaktır. Ayrıca burada adaleti dağıtmak senin işin değil. Onu ben hallederim. Missy'ye gelecek olursak, adamı affetti bile."

"Etti mi?" Mack kafasını kaldırmadı bile. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Onun içindeki varlığım sayesinde. Gerçek affetme ancak bu şekilde mümkün olabilir."

Mack, Baba'nın yanına oturduğunu hissetti, ama yine kafasını kaldırıp bakmadı. Baba ona sarıldığı anda Mack ağlamaya başladı. Baba'nın "İçini iyice boşalt," diye fısıldadığını duydu ve sonunda bunu yapabildi. Gözlerini kapatıp gözyaşlarının boşalmasına izin verdi. Aklına yine Missy ve onun hatıraları geldi; boyama kitapları, pastel boyalar, yırtılmış ve kanlı elbiseleri. İçinde karanlık, özlem ve yitiklik duygusu adına ne varsa dökene kadar ağladı.

Gözleri kapalı, ileri geri sallanarak yalvarmaya başladı. "Yardım et, Baba. Yardım et! Ne yapmalıyım? Onu nasıl affedeyim?"

"Söyle ona."

Mack, karşısında daha önce hiç karşılaşmadığı bir adam görmeyi bekleyerek kafasını kaldırıp baktı, ama öyle biri yoktu.

"Nasıl Baba?"

"Sadece yüksek sesle söyle. Çocuklarımın ilan ettikleri şeyde mutlak bir güç vardır."

Mack önce isteksizce ve kekeleyerek fısıldamaya başladı, ama sonra artan bir inançla bağırdı. "Seni affediyorum. Seni affediyorum. Seni affediyorum."

Baba, Mack'i kendisine daha da yaklaştırdı. "Mackenzie, çok tatlısın."

Mack sonunda kendisim toparladığında Baba, yüzünü silmesi için ona ıslak bir bez verdi. Mack, biraz kararsızca, ayağa kalktı.

"Vay canına!" dedi kısık sesle, yaşadığı duygu yolculuğunu tarif edebilecek kelimeleri bulmaya çalışarak. Kendisini canlı hissediyordu. Mendili Baba'ya uzatıp, "Yani şu anda ona hâlâ öfkeli olmamda bir sorun yok mu?"

Baba cevabı vermekte gecikmedi. "Kesinlikle! Yaptığı şey korkunçtu. Birçok insana çok büyük acılar yaşattı. Yaptığı şey yanlıştı ve öfke, bu kadar yanlış bir şeye verilen doğru bir tepkidir. Ama öfkenin, acının ve hissettiğin yitiklik duygusunun onu affetmeni ve ellerini sıkıca tuttuğun boğazından çekmeni engellemesine izin verme."

Baba çantasını kavrayıp sırtına geçirdi. "Evlat, onu bağışladığını birinci ve ikinci gün yüz kez söylemek zorunda kalabilirsin, ama üçüncü günden sonra bu sayı her geçen gün azalacak, ta ki bir gün onu tamamen affetmiş olduğunu fark edene kadar. Ve bir gün onun esenliği için dua edeceksin ve sevgimin onun yaşamındaki sapkınlıkları son zerresine kadar yakabilmesi için onu bana teslim edeceksin. Şu anda sana ne kadar akıl almaz gelse de, bir gün bu adamı belki de farklı bir ortamda çok iyi tanıyacaksın."

Mack içini çekti. Baba'nın söyledikleri midesini ne kadar bulandırsa da tüm bunların doğru olduğunu biliyordu. Birlikte ayağa kalktılar ve Mack arkasına dönüp geldikleri yöne doğru yürümeye başladı.

"Mack, burada işimiz henüz bitmedi," dedi Baba.

Mack durup geri döndü. "Sahi mi? Beni buraya bunun için getirdiğini sanmıştım."

"Bunun için getirdim, ama sana bir şey, senin benden yapmamı istediğin şeyi göstermek istediğimi söylemiştim. Buraya Missy'i eve götürmek için geldik."

Birdenbire bütün taşlar yerine oturdu. Sarayu'nun hediyesine baktı ve onun ne için olduğunu anladı. Katil bu ıssız alanın bir yerine Missy'nin cesedini saklamıştı ve onlar da cesedi bulup götürmek için gelmişlerdi.

"Teşekkür ederim," diyebildi ancak Baba'ya, yanaklarından sanki sonsuz kaynağa sahip bir şelale daha boşanırken. "Bundan nefret ediyorum - bir aptal gibi ağlayıp zırlamaktan," diye inledi.

"Ah çocuğum," dedi Baba şefkatle. "Gözyaşlarının mucizesini asla küçümseme. Hem şifalı sular hem de bir neşe seli olabilirler. Bazen de kalbinin söyleyebileceği en güzel sözlerdir."

Mack geri çekilip Baba'nın yüzüne baktı. Hayatında böyle saf şefkatin, sevginin, umudun ve yaşayan neşenin gözlerinin içine bakmamıştı. "Ama bir gün hiç gözyaşı olmayacağını vaat etmiştin? O günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Baba gülümsedi, parmaklarının arkasını Mack'in yüzünde gezdirdi ve üzerinde gözyaşlarının izlerinin olduğu yanaklarını narince sildi. "Mackenzie, bu dünya gözyaşlarıyla dolu, ama eğer hatırlıyorsan gözlerinizin yaşını silecek olanın da Ben olacağımı vaat etmiştim."

Mack, ruhu Babasının sevgisinin içerisinde erimeye ve iyileşmeye devam ederken güçlükle gülümsedi.

"İşte," dedi Baba ve ona bir matara uzattı. "Kana kana iç. Her şey olup bitmeden bir dal gibi kuruyup düşmeni istemiyorum."

Mack kendisini tutamayıp kahkaha attı, bunun uygunsuz düştüğünü düşündü, ama yeniden düşündüğünde mükemmel bir kahkaha attığını anladı. Bu bir umut, yeniden elde edilen ne- şenin...olayın kapanma sürecinin kahkahasıydı.

Baba önden gitti. Takip ettikleri patikadan ayrılıp kaya parçalarıyla dolu bir yola girmeden önce Baba durup bastonuyla irice bir kayaya dokundu. Dönüp Mack'e baktı ve kayaya daha yakından bakması gerektiğini işaret etti. Kırmızı yay yine oradaydı. Mack, yürüdükleri yolun kızının katili tarafından işaretlenmiş olduğunu anladı. Yürürlerken Baba, Mack'e açıklama yapıyordu: Katil, bazen küçük kızları kaçırmadan aylar öncesinden başlayarak yer keşfi yaptığı için öldürdüğü çocukların hiçbirinin cesedi bulunmamıştı.

Kayalıklı yolun yarısında Baba yoldan ayrılıp yakındaki bir kayanın üzerindeki tanıdık işareti göstererek kayalarla ve dağın duvarlarıyla çevrili bir labirente girdi. Mack, ne aradığını bilmeyen bir kişinin bu işaretleri fark etmeden yanlarından geçip gideceğini anlayabiliyordu. On dakika sonra Baba, iki kayanın kemer şeklinde birleştiği bir noktada durdu. Zeminde küçük bir kaya yığını vardı, kayalarının birinin üzerinde ise'katilin işareti duruyordu.

"Yardım et," dedi Mack'e, büyük taşları kaldırıp atarken. "Bunların altında bir mağaranın girişi var."

Girişi gizleyen taşları attıktan sonra girişi tıkayan sertleşmiş toprağı ve çakılı kazıp kürekledi̇ler. Derken geriye kalan moloz çöktü ve küçük bir mağaraya açılan

kapı göründü; muhtemelen bir zamanlar kış uykusuna yatan bir hayvanın yatağıydı. İçeriden keskin bir çürüme kokusu yayıldı ve Mack hızla ağzını kapadı. Baba elini Sarayu'nun Mack'e vermiş olduğu bohçanın dibine daldırıp içinden mendil büyüklüğünde keten bir bez çıkardı. Bezi Mack'in ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzüne bağladı ve bezin tatlı kokusu mağarânm kötü kokusunu kesti.

Mağaranın içi ancak emekleyerek ilerleyebilecekleri yükseklikteydi. Baba, çantasından güçlü bir el feneri çıkarıp mağaranın içine tuttu, Mack de hâlâ Sarayu'nun hediyesini taşıyarak peşinden gidiyordu.

Yalnızca birkaç dakika sonra hem acı hem de tatlı hazinelerine ulaştılar. Küçük bir kayanın ucunda Mack, Missy'nin olduğunu düşündüğü cesedi gördü; yüzü yukarı dönüktü, vücudunun üzeri kirli ve çürümekte olan bir çarşafla kaplıydı. İçinde ona hayat verecek bir elin olmadığı eski bir eldiven gibi duruyordu; Mack, gerçek Missy'nin orada olmadığını biliyordu.

Baba, Sarayu'nun verdiği bohçayı açtı ve mağaranın içerisini birdenbire harika aromalar ve kokular doldurdu. Missy'nin cesedinin altındaki çarşaf oldukça yıpranmış olsa da Mack yine de kızını kaldırarak bütün o çiçeklerin ve baharatların ortasına koyabildi. Ardından Baba onu narince sardı ve girişe taşıdı. Önce Mack dışarı çıktı, Baba da ona hazinelerini uzattı. Baba mağaradan çıkıp çantasını omuzlarına atarken Mack ayakta durdu. Mack'in sık sık kısık sesle "seni affediyorum...seni affediyorum..." diye mırıldanması dışında tek bir kelime bile etmediler.

Buradan ayrılmadan önce Baba üzerinde kırmızı yay işareti olan kayayı kaldırıp girişin üzerine koydu. Mack, Baba'nın yaptığı şeyi gördüyse de pek önemsemedi, zira kendi düşünceleriyle ve kızının cesedini kalbine yakın tutmakla meşguldü.

KALBİN SEÇİMLERİ

Yeryüzünde, cennetin iyileştiremeyeceği hiçbir keder yoktur. - Thomas Moore, "Come Ye Disconsolate"

Mack, barakaya Missy'nin bedenini taşıyarak gelmiş olsa da zaman hızla geçmişti. Barakaya vardıklarında İsa ve Sarayu arka kapıda bekliyordu. İsa özenle Mack'in yükünü elinden aldı ve birlikte atölyeye geçtiler. Mack, buraya geldiğinden beri atölyeye hiç girmemişti ve atölyenin yalınlığı onu çok şaşırttı. Büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı havada duran talaşların görünmesini sağlıyordu. Her türlü alet edevatla kaplı duvarlar ve tezgâhlar, rahat biçimde çalışılmasını sağlayacak şekilde düzenlenmişti. Burası kesinlikle büyük bir ustanın mabediydi.

Hemen önlerinde İsa'nın çalışması, içine Missy'nin cesedini koyacakları sanat eseri duruyordu. Mack kutunun etrafında dönerken tahtanın üzerindeki gravürleri anında tamdı. Daha da yakından bakınca tahtanın üzerine Missy'nin yaşamından kesitlerin oyulmuş olduğunu gördü. Missy'nin kedisi Judas'la birlikte resmedildiği bir gravür buldu. Mack'in bir sandalyede oturmuş ona Dr. Seuss'u okuduğunu gösteren bir başka gravür daha vardı. Kutunun yan taraflarındaki ve üst kısmındaki gravürlerde bütün aile yer alıyordu: Nan ve Missy kurabiye yaparken, Wallowa Gölü'ne yaptıkları yolculuk ve tramvayla dağa tırmanışları, hatta Missy kamp masasında boyama yaparken, yanında da katilin arkada bıraktığı iğnenin kusursuz bir tasviri. Missy'nin, babasının diğer tarafta olduğunu bilerek, gülümseme içerisinde şelaleyi izleyişi bile vardı. Aralara da Missy'nin en sevdiği çiçek ve hayvan motifleri serpiştirilmişti.

Mack dönüp İsa'yı kucakladı, birbirilerine sarılırken İsa kulağına, "Missy yardım etti; üzerinde olmasını istediği şeyleri kendisi seçti."

Mack daha da sıkı sarıldı. Uzun süre İsa'yı bırakmadı.

"Onun için mükemmel bir yer hazırladık," dedi Sarayu, hızla yanlarından geçerken. "Mackenzie, bu yer bahçemizde."

Büyük bir özenle Missy'nin cesedini kutuya, yumuşak çimlerin ve yosunların üzerine yerleştirdiler ve ardından kutunun içini Sarayu'nun torbasından çıkardıkları çiçekler ve baharatlarla doldurdular. Kapağı kapattıktan sonra İsa ve Mack kutunun birer ucundan tutup Sarayu'yu takip ederek Mack'in açılmasına yardım ettiği bahçedeki meyveliğe taşıdılar. Orada, kiraz ve şeftali ağaçlarının arasında, Mack'in önceki gün çiçekli çalılığı temizlediği orkideler ve güngüzelleri ile çevrili noktada bir çukur açılmıştı. Baba onları bekliyordu. El yapımı kutu çukura narince yerleştirildikten sonra Baba, Mack'e sıkıca sarıldı, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Sarayu bir adım öne çıktı. "Ben," dedi gösterişli şekilde başını eğerek, "Missy'nin bugün için yazdığı şarkıyı söylemekten büyük onur duyuyorum."

Ve güz rüzgârını andıran bir sesle şarkıyı söylemeye başladı; sesi, yaprakları ve ormanları yavaşça uykuya daldırıyor, yaklaşan geceyi haber veriyor ve yeni doğacak günleri vaat ediyordu. Bu şarkı, Mack'in daha önce Sarayu ile Baha'nın mırıldandıklarını duyduğu melodiydi ve şimdi kızının sözlerini dinliyordu: İçine çek beni... derin derin Belki nefes alır... yaşayabilirim Ve sıkıca tutku ki beni uyuyabileyim Sımsıkı tut, yumuşakça

Gel, gel de öp beni ve nefesimi al rüzgâr Ta ki sen ve ben bir olana kadar Ve mezarların arasında dans edelim Bütün ölüler gidene kadar Hiç kimse bilmesin yaşadığımızı Kucak kucağa, sımsıkıya Nefesi verip Beni kötülüklerden koruyandan başka

Gel, gel de öp beni ve nefesimi al rüzgâr Ta ki sen ve ben bir olana kadar Ve mezarların arasında dans edelim Bütün ölüler gidene kadar

Sarayu şarkıyı bitirdiğinde önce bir sessizlik oldu, ardından Tanrı, üçü, tek bir ağızdan "Amin," dedi. Mack de amin dedi ve küreklerden bîrini alarak, İsa'nın yardımıyla, çukuru doldurmaya başladı ve içinde Missy'nin cansız bedeninin yattığı kutunun üzerini toprakla kapladı.

Görevlerini yerine getirdiklerinde Sarayu elini elbisesinin içine atıp küçük, narin şişesini çıkardı. Kıymetli koleksiyonundan avucuna birkaç damla döktü ve Mack'in gözyaşlarını büyük bir özenle bereketli kara toprağın üzerine serpiştirdi. Damlacıklar toprağın üzerine elmas ve yakut taneleri gibi düştii ve değdikleri her

noktada anında çiçekler açmaya başladı, Sarayu bir an duraksadı, elindeki son inci tanesine, özel gözyaşına uzun uzun bakıp sonunda onu mezarın tam ortasına bıraktı. Birdenbire toprağın altından küçük bir ağaç çıkıp mezarın üzerine doğru eğildi; genç, ama heybetli, şaşırtıcı ağaç sonunda tomurcuklanıp çiçek verene kadar durmadan büyüdü. Sarayu, kendine özgü tavrıyla sessiz bir rüzgâr gibi, gözlerini kırpmadan olup biteni izleyen Mack'e dönüp gülümsedi. "Bu bir yaşam ağacıdır Mack, kalbinin bahçesinde büyüyen."

Ardından yanına Baba geldi ve elini omzuna attı. "Missy olağanüstü biri; bunu biliyorsun. Seni gerçekten çok seviyor."

"Onu feci özlüyorum... canım hâlâ çok yanıyor."

"Biliyorum Mackenzie, biliyorum."

Dördü bahçeden ayrılıp yeniden barakaya girdiklerinde güneşin konumuna göre ikindi vakti yaklaşıyordu. Mutfakta yemek için hazırlanmış hiçbir şey yoktu, yemek masasının üzeri de boştu. Baba hepsini oturma odasına geçirdi; burada kahve masasının üzerinde bir bardak

şarap ve yeni pişirilmiş bir somun ekmek duruyordu. Baba dışında hepsi oturdu. Baba, Mack'e doğru konuşmaya başladı.

"Mackenzie," diye söze başladı, "düşünmeni istediğimiz bir şey var. Bizimle olduğun süre içerisinde oldukça iyileştin ve pek çok şey öğrendin."

"Bence söylediklerin yetersiz kalıyor," diyerek kıkırdadı.

Baba gülümsedi. "Seni çok seviyoruz, bunu biliyorsun. Ama yapman gereken bir seçim var. Bizimle kalıp büyümeye ve öğrenmeye devam edebilir veya diğer evine, Nan'e, çocuklarına ve arkadaşlarına dönebilirsin. Her şekilde daima yanında olacağımıza söz veriyoruz; ilk seçenek daha açık olsa da."

Mack arkasına yaslanıp bunu düşündü. "Peki ya Missy ne olacak?"

"Doğrusu, kalmayı seçersen," diye devam etti Baba, "bu ikindi onu göreceksin. O da gelecek. Ama buradan ayrılmayı seçersen, Missy'yi arkanda bırakmayı da seçmiş olacaksın."

"Hiç de kolay bir seçim değil," diye iç çekti Mack. Baba, Mack'in kendi düşünceleriyle ve istekleriyle mücadele etmesini beklerken odada birkaç dakika sessizlik oldu. Sonunda Mack, "Missy ne isterdi?" diye sordu.

"Bugün seninle olmayı çok istemesine rağmen, şu anda sabırsızlığın olmadığı bir yerde yaşıyor. Beklemeyi dert etmez."

"Ben de onunla olmayı çok isterim." Bu düşüncesi yüzüne bir tebessüm yaydı. "Fakat bu hem Nan hem de diğer çocuklarım için çok zor olur. Sana bir şey sorayım. Eve dönünce yapacağım şey önemli mi? Bunun bir önemi var mı? Çalışmaktan ve ailem ile arkadaşlarım için tasalanmaktan başka pek bir şey yapmıyorum sahiden de... "

Sarayu sözünü kesti. "Mack, eğer bir şeyin önemi varsa her şeyin önemi vardır. Sen önemli olduğuna göre senin yaptığın her şey de önemlidir. Her affedişinde evren değişir; uzanıp bir kalbe veya yaşama her dokunuşunda dünya değişir; yaptığın görünen veya görünmeyen her iyilikle ve yardımla benim amaçlarıma ulaşılmış olur ve hiçbir şey eskisi gibi olmaz."

"Pekâlâ," dedi Mack kesin biçimde. "Öyleyse eve döneceğim. Hiç kimsenin hikâyeme asla inanmayacağını düşünsem de geri döndüğümde, belki çok fazla

olmasa da, bir şeyleri değiştirebileceğimi biliyorum. Ne de olsa yapmam gereken, yani yapmak istediğim birkaç şey var." Duraksadı ve teker teker her birine bakıp sırıttı. "Bilirsiniz işte..."

Hep birlikte kahkaha attılar.

"Ve beni gerçekten de asla terk etmeyeceğinizi veya yüzüstü bırakmayacağınızı biliyorum, onun için geri dönmekten korkmuyorum. Aslında belki de birazcık korkuyorumdur."

"Bu," dedi Baba, "çok iyi bir seçim." Yanma oturarak Mack'e gülümsedi.

Sarayu şimdi Mack'in önünde duruyordu. "Mackenzie, geri döneceğine göre sana bir hediye daha vermek istiyorum."

"Nedir o?" diye sordu Mack, Sarayu'nun vereceği şeyi merak ederek.

"Kate için," dedi.

"Kate?" diye bağırdı Mack, onun acısını hâlâ kalbinde taşıdığını fark ederek. "Lütfen ne vereceğini söyle."

"Kate, Missy'nin ölümünden kendisinin sorumlu olduğuna inanıyor."

Mack afalladı. Sarayu'nun söylediği şey gün gibi ortadaydı. Kate'in kendisini suçlaması mantıklıydı. Ne de olsa Missy'nin kaçırılmasıyla son bulan olaylar zincirini başlatan onun küreği havaya kaldırması olmuştu. Bu fikrin aklına daha önce gelmemiş olmasına inanamadı. Sarayu'nun sözleri Kate'i çözmek için verdikleri mücadelede bir anda yepyeni bir pencere açtı.

"Çok teşekkür ederim!" dedi büyük bir minnettarlıkla. , Artık, yalnızca Kate için olsa bile, gitmesi şart olmuştu. Sarayu kafasını salladı, gülümsedi ve ne kadar oturmak denebilirse, oturdu. Sonunda İsa ayağa kalkıp raflardan birine uzanarak Mack'in küçük teneke kutusunu aldı. "Mack, bunu isteyebileceğini düşündüm..."

Mack kutuyu aldı ve bir süre ellerinin arasında tuttu. "Aslında buna artık ihtiyacımın olacağını sanmıyorum," dedi. "Bunu benim için saklayabilir misin? Zaten en iyi hazinelerim sende saklı. Yaşamım olmanı istiyorum."

"Öyleyim," diye açık ve güven veren bir ses geldi.

Hiçbir ayin, tören yapmadan sıcak ekmeği yiyip şarabı içerek hafta sonu yaşadıkları tuhaf anlara güldüler. Mack birlikte geçirdikleri zamanın artık sonuna geldiğini ve geri dönüp tüm olup biteni Nan'e nasıl anlatacağını düşünme vaktinin gelmiş olduğunu biliyordu.

Toplayacak eşyası filan yoktu. Ona ait yatak odasında gördüğü birkaç parça eşya görünürlerde yoktu, muhtemelen arabasına konmuştu. Yürüyüş kıyafetlerini çıkarıp gelirken üzerinde olan, şimdi yıkanıp ütülenmiş ve düzgün biçimde katlanmış kıyafetlerini giyindi. Üzerini giyindikten sonra duvardaki askıdan paltosunu aldı ve çıkmadan önce odasına son bir kez baktı.

"Tanrı, hizmetçi," diye kıkırdadı, ama duygularının yine kabarmaya başladığını hissederek duraksadı. "Hakikaten Tanrı, benim hizmetçim."

Mack oturma odasına döndüğünde üçü gitmişti. Şöminenin önünde üzerinde buhar tüten bir fincan kahve onu bekliyordu. Allaha emanet olun deme fırsatı bile olmamıştı, ama bunu düşününce, Tanrı'ya "Allaha emanet ol" demenin biraz aptalca olduğunu fark ederek gülümsedi. Sırtını şömineye vererek yere oturdu ve

kahvesinden bir yudum aldı. Kahve harikaydı ve sıcaklığının gırtlağından aşağıya doğru süzülüşünü hissedebiliyordu. Birdenbire bitkinleşti, yaşadığı duygu yoğunluğu onu epey hırpalamıştı. Gözleri, kendi iradeleri varmışçasına, kapandı ve Mack hafif hafif rahat bir uykuya daldı.

Hissettiği bir sonraki duygu soğuğun, kıyafetlerinin içerisine girip tenine dokunan buz gibi parmaklarıydı. Yerinden fırlayarak uyandı ve ayağa kalkmaya çalıştıysa da beceremedi, yerde

uzanmaktan kasları uyuşmuştu ve ağrıyordu. Etrafına bakındığında her şeyin iki gün öncesindeki gibi olduğunu gördü, şöminenin yanındaki kan lekesi bile olduğu yerde duruyordu.

Ayağa fırlayıp hızla koşarak kırık dökük kapıdan geçip kırık sundurmaya çıktı. Kapıları ve pencereleri tozlu, kırık baraka yine eskisi gibi yaşlı ve çirkindi. Orman ve Willie'nin cipine giden patika karla kaplıydı. Etraftaki yaban gülleri ile şeytan pençelerinin arasından gölü güçlükle görebiliyordu. Rıhtımın büyük kısmı batmıştı, yalnızca büyük direklerin birkaç tanesi ve sonradan eklenmiş kısımları hâlâ ayaktaydı. Yeniden gerçek dünyaya dönmüştü. Sonra kendi kendine güldü. Daha çok gerçek-dışı dünyaya geri dönmüş gibiydi.

Paltosunu geçirdi ve karda hâlâ belirgin eski ayak izlerini takip ederek arabasına doğru yürümeye başladı. Mack arabaya vardığında hafiften kar yağmaya başladı. Yolda hiçbir sorun yaşamadan bir kış akşamının karanlığında Joseph'e vardı. Deposunu doldurdu, yemeğe benzer şeyden bir lokma alıp Nan'e telefon açmaya çalıştı, ama başaramadı. Muhtemelen yoldadır ve şebeke çekmiyordur diye düşündü. Mack, polis karakolunun önünden geçip, eğer oradaysa, Tommy'e uğramaya karar verdi. Karakolun önüne geldiğinde içeriye uzaktan göz atıp içeride herhangi bir hareketlilik belirtisi görmeyince yoluna devam etti. Yaşadıklarını, Tommy bir yana, Nan'e nasıl açıklayacaktı?

Sonraki kavşakta kırmızı ışık yandı ve Mack durdu. Yorgundu, ama içi huzur ve neşe doluydu. Uzun geri dönüş yolunda uyku sorunu yaşamadan arabayı sürebileceğini düşündü. Ailesine, özellikle de Kate'e geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Mack, düşünceler içerisinde, yeşil ışık yanınca hareket etti. Karşı taraftaki kırmızı ışıkta durmayarak süratle gelen diğer sürücüyü görmedi. Önce yalnızca parlak bir ışık yanıp söndü ve sonrasında... sessizlik ve zifiri karanlık.

Bir saniye içerisinde Willie'nin cipi paramparça oldu, birkaç dakika içerisinde İtfaiye ve Kurtarma ekipleri ile polis geldi ve birkaç saat içerisinde Mack'in kırıklarla dolu bilinçsizce yatan bedeni ambulans uçakla Portland, Oregon'daki Emmanuel Hastanesi'ne götürüldü.

DAĞILAN BULUTLAR

İnanç, nereye götürüldüğünü asla bilmez, Ama kendisini yönlendiren O'nu kesinlikle tanır ve sever.

- Oswald Chambers

Ve sonunda, çok uzaklardanmış gibi gelen, neşe içerisinde bağıran tanıdık bir ses duydu, "Parmağımı sıktı! Hissettim! Yemin ederim!"

Kim olduğu görmek için gözlerini bile açamıyordu, ama elini tutanın Josh olduğunu biliyordu. Elini bir kez daha sıkmaya çalıştı, ama karanlığa yenilerek bayıldı. Bilincine ancak bir gün sonra yeniden kavuşabildi. Vücudunda hareket ettirebildiği tek kas belki de oydu. Tek bir gözkapağını kaldırmak bile büyük bir işti; ama bunu bir başarabildi mi etrafındakiler sevinç çığlıklarına boğuluyordu. İnsanlar birbirinin peşi sıra gelip, sanki içinde akıl almaz bir hazine bulunan derin karanlık bir çukura bakıyormuş gibi yarı açık gözüne bakıyordu. Gördükleri şey her ne ise anlaşılan onları olağanüstü mutlu ediyordu ve güzel haberi yaymak için hemen dışarı koşuyorlardı.

Bazı yüzleri tanıdı; ama tanımadıklarının doktorları ile hemşireleri olduğunu Mack kısa sürede öğrendi. Çoğunlukla uyuyordu, ama gözlerini her açışı büyük heyecan uyandırıyordu. "Hele bir şu dilimi dışarı çıkarabileyim," diye düşündü. "İşte o zaman kendilerinden geçerler."

Her şey canını yakıyordu. Bir hemşirenin fizik tedavi ve dekübitus ülseri olmasını önlemek için vücudunu onun isteği dışında hareket ettirmeye çalışmasını acı içerisinde hissediyordu. Bunun bir veya iki günden fazla süredir bilinci kapalı biçimde yatan hastalara uygulanan olağan bir tedavi olduğu belliydi, fakat bunu bilmek acıya dayanmayı kolaylaştırmıyordu.

Başlangıçta Mack'in nerede olduğu veya kendisini nasıl böyle bir durumun içerisinde bulduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Kim olduğunu bile neredeyse hatırlayamıyordu. Acısını biraz da olsa dindirdiği için morfine minnet duysa da ilaçların pek faydası olmuyordu. Sonraki birkaç gün içerisinde zihni yavaşça berraklaştı ve sesi çıkmaya başladı. Acil şifalar dilemek veya olayla ilgili bilgi almak için aile üyeleri ve arkadaşları sürekli olarak gelip gidiyordu. Josh ve Kate neredeyse hiç başından ayrılmıyorlardı, bazen Mack uyurken ödevlerini yapıyor bazen de ilk birkaç gün boyunca tekrar tekrar sorduğu soruları yanıtlıyorlardı.

Sonunda Mack, kendisine defalarca söylenmiş olsa da, Joseph'te yaptığı korkunç bir trafik kazasının ardından yaklaşık dört gündür bilinci kapalı biçimde yattığını anladı. Nan, Mack'in açıklaması gereken birçok şey olduğunu belli ettiyse de şimdi cevapları öğrenmekten daha çok onun iyileşmesine odaklanma zamanı olduğunun bilincindeydi. Mack'in hafızası sisler içerisindeydi, parçalar ve kesitler hatırlayabiliyor olsa da tüm bunları anlamlı bir bütün oluşturacak şekilde bir araya getiremiyordu.

Barakaya yaptığı yolculuğu hayal meyal hatırlıyordu, ama sonrası daha da bulanıklaşıyordu. Rüyalarındaki Baba, İsa, Missy'nin göl kıyısında oynayışı, mağaradaki Sophia, çayırdaki ışık ve renk şenliği görüntüleri ona kırık bir aynanın parçaları gibi geliyordu. Her görüntüye neşe ve coşku dalgaları eşlik ediyordu, fakat bunların gerçek mi yoksa hasar görmüş veya inatçı nöronlar ile damarlarında gezen ilaçlar arasındaki çarpışmalardan kaynaklanan bir halüsinasyon mu olduğundan emin değildi.

Bilincine kavuştuktan sonraki üçüncü günün öğleninde uyandığında başucunda somurtkanca kendisine bakan Willie'yi buldu.

"Seni aptal!" diye homurdandı Willie.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Willie," diyerek esnedi Mack.

"Şoförlüğü nerede öğrendin," diye çattı Willie. "Ah, tabii ya, hatırladım. Çiftlik çocukları kavşak nedir bilmez. Mack, duyduğuma göre, diğer elemanın nefesini bir mil bile öteden duyabil- men gerekirmiş." Mack, arkadaşının dırdır etmesini izleyerek, söylediği her kelimeyi duymaya ve anlamaya çalışarak öylece uzanıyordu. Ama söylediklerine hiçbir anlam veremedi. "Ve şimdi," diye devam etti Willie, "Nan bir eşekarısı kadar çıldırmış durumda ve benimle konuşmuyor. Sana cipimi verip barakaya gitmene sesimi çıkarmadığım için beni suçluyor."

"Peki barakaya niçin gittim?" diye sordu Mack, düşüncelerini toplamaya çalışarak. "Her şey çok bulanık."

Willie çaresizlik içerisinde inledi. "Seni gitmemeye ikna etmeye çalıştığımı ona anlatmalısın." .

"Çalıştın mı?"

"Bana bunu yapma Mack. Sana anlatmaya çalıştım..."

Mack, Willie'nin heyecanlı biçimde bağırıp çağırmasını dinlerken gülümsüyordu. Hatırladığı az sayıda şeyden biri, bu adamın gerçekten de onun için endişelendiğiydi ve onu yanında görmek Mack'i sevindiriyordu. Mack, Willie'nin eğilerek yüzüne çok yaklaşmış olduğunu fark edince birdenbire şaşırdı.

"Sahiden de orada mıydı?" diye fısıldadı Willie, sonra söylediğini duyabilecek kimsenin olup olmadığından emin olmak için odaya hızla göz gezdirdi.

"Kim?" diye fısıldadı Mack. "Ve neden fısıldıyoruz?"

"Biliyorsun işte, Tanrı?" diye üsteledi Willie. "Barakada mıydı?"

Mack gülümsedi. "Willie," diye fısıldadı, "bu bir sır değil ki. Tanrı her yerdedir. Beni soruyorsan, ben barakadaydım."

"Onu biliyorum seni küçük beyinli," diye öfkelendi Willie. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Yani notu bile hatırlamadığını mı söylüyorsun? Hani posta kutundaki Baba'dan gelen, almaya gittiğinde buzun üzerinde kayıp yere düştüğün."

İşte o anda jetonu düştü ve kopuk hikâye Mack'in zihninde berraklaşmaya başladı. Zihni parçaları birleştirip ayrıntılarda- ki boşlukları tamamlamaya başlayınca her şey birdenbire anlam kazandı - not, cip, silah, barakaya yolculuk, o olağanüstü hafta sonunun her anı. Görüntüler ve anılar o kadar güçlü biçimde akın etmeye başladı ki, onu yatağından alıp bu dünyanın dışına taşıyacaklarmış gibi hissetti. Ve hatırladıkça yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

"Mack, özür dilerim." Willie şimdi yalvarırcasına özür diliyordu. "Ne; dedim ki?"

Mack elini uzatıp arkadaşının yüzüne dokundu. "Hiçbir şey Willie... Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Not, baraka, Missy, Baba. Her şeyi hatırlıyorum."

Willie, ne düşüneceğini veya söyleyeceğini bilemeyerek kıpırdamadan öylece durdu. Baraka, Baba ve Missy hakkında abuk sabuk konuşarak arkadaşını üzmüş olmaktan korktu. Sonunda, "Yani onun orada olduğunu mu söylüyorsun? Yani Tanrı'nın?" diye sordu.

Mack şimdi bir yandan ağlıyor, bir yandan da gülüyordu. "Willie, oradaydı! Ah, gerçekten de oradaydı. Sabret, sana hepsini anlatacağım. Asla inanmayacaksın. Dostum, ben de inandığıma pek emin değilim." Mack durdu, bir an için anılar içerisinde kayboldu. "Ah, evet," dedi sonunda. "Sana bir şey söylememi istedi."

"Ne? Bana mı?" Mack, Willie'nin yüzünü merak ve şüphe dalgalarının kaplamasını izledi. "Ne dedi peki?" Willie yeniden ona doğru eğildi.

Mack duraksadı, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Dedi ki, 'Willie'ye onu çok sevdiğimi söyle.'"

Mack durdu ve arkadaşının yüzü ile çenesinin gerilip gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi. Willie'nin dudakları ve çenesi titriyordu, Mack de arkadaşının kendisini tutmak için büyük çaba verdiğini biliyordu. "Gitmem lazım," diye fısıldadı Willie boğuk bir sesle. "Bana her şeyi sonra mutlaka anlatacaksın." Willie bunu söyleyip arkasını dönerek odadan çıktı, Mack'i yaşadıklarını hatırlama çabasıyla baş başa bırakarak.

Nan odaya girdiğinde Mack'i yatağa sıkıca tutunmuş, ağzı kulaklarına varırcasına sırıtır halde buldu. Mack söze nereden başlayacağını bilemiyordu, bu yüzden konuşmayı Nan'in başlatmasını bekledi. Nan, Mack'in hâlâ tam olarak anlayamadığı bazı ayrıntılar hakkında onu bilgilendirdi; sonunda bilgileri alabilmek onu çok mutlu etti. Sarhoş bir sürücü onu neredeyse öldürecekmiş. Vücudunun çeşitli yerlerindeki kırıklar ve iç yaralanmalar nedeniyle acilen ameliyata alınmıştı. Uzun süreli bir komaya girebileceği konusunda büyük bir endişe yaşanmıştı, fakat uyanması bu endişeyi dindirmişti.

Nan konuşurken, Mack bir hafta sonunu Tanrı'yla geçirdikten sonra böyle bir kaza yaşamış olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Yaşamın sözde kaosu, Baba böyle dememiş miydi?

Sonra Nan'in kazanın Cuma akşamı olduğunu söylediğini duydu. "Pazar demek istedin?" dedi.

"Pazar mı? Hangi akşam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni uçakla buraya Cuma akşamı getirdiler."

Nan'in söyledikleri kafasını karıştırdı ve bir an barakada yaşadığı her şeyin bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak etti. Muhtemelen Sarayu'nun zamanı çarpıtma şeylerinden biridir diye düşünerek kendisini rahatlattı.

Nan olayları anlatmayı bitirdiğinde Mack yaşadığı her şeyi anlatmaya başladı. Ama önce ona nasıl ve neden yalan söylediğini itiraf ederek özür diledi. Bu Nan'i şaşırttı ve onun bu şeffaflığını yaşadığı travmaya ve aldığı morfine bağladı.

Hafta sonunun, ya da Nan'in ona sürekli olarak hatırlattığı gibi, bir günün bütün hikâyesini yavaşça, birkaç defada anlatmaya başladı. Bazen ilaçlarına yenik düşüyor, çoğunlukla cümlelerinin ortasında, uykuya dalıyordu. Nan, başlangıçta,

onu yargılamamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, fakat anlattığı saçmalıkların beyninin gördüğü hasarın kalıntılarından başka bir şey olmadığını da ciddi ciddi düşünmekten kendisini alamayarak sabırla ve dikkatle dinlemeye çalıştı. Ne var ki Mack'in anlattıklarının canlılığı ve derinliği onu etkiledi ve nesnel kalma kararlılığını yavaşça zayıflattı. Anlattıklarında yaşam vardı ve kocasının başına gelen şey her ne ise bunun onu derinden etkilemiş ve değiştirmiş olduğunu hızla anladı.

Şüpheci yaklaşımı öyle bir aşındı ki sonunda o, Mack ve Kate'in bir süre baş başa kalabilmesi için bir yol bulmayı kabul etti. Mack, böyle bir şeyi neden istediğini söylemiyordu ve bu da Nan'i sinirlendiriyordu, ama yine de bu konuda kocasına güvenmek istiyordu. Bir iş için Josh'u dışarı gönderdiler ve odada üçü yalnız kaldı.

Mack elini uzattı ve Kate babasının elini tuttu. "Kate," diye söze başladı, sesi hâlâ biraz zayıf ve soluktu, "seni bütün kalbimle sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Ben de seni seviyorum babacığım." Babasını bu halde görmek belli ki Kate'i biraz yumuşatmıştı.

Mack gülümsedi ve ardından yine ciddileşti, hâlâ kızının elini tutuyordu.

"Seninle Missy hakkında konuşmak istiyorum."

Kate, yabanarısı sokmuş gibi geri fırladı, yüzü kapkara oldu. İçgüdüsel olarak elini çekmeye çalıştı, ama Mack bütün gücünü harcayarak elini sıkıca tutup onu bırakmadı. Kate etrafa bakındı. Nan yanına gelip kolunu omzuna attı. Kate titriyordu. "Neden?" diye sordu fısıldayarak.

"Katie, senin hatan değildi."

Kate, sanki bir sırrı açığa çıkmış gibi tereddüt etti. "Ne benim hatam değildi?"

Mack yine ağzından sözcükleri çıkarabilmek için büyük çaba harcadı, ama neticede Kate onu açık biçimde duydu. "Missy'yi kaybetmemiz." Bu basit sözcükleri söylemeye çalışırken yanaklarından yaşlar süzüldü. Kate yine geri çekildi, babasına sırtını dönerek.

"Tatlım, olanlardan dolayı kimse seni suçlamıyor."

Kate'in sessizliği yalnızca birkaç saniye sürdü ve ardından baraj patladı. "Ama ben kanoda dikkatsizce hareket etmeseydim, sen şey yapmak zorunda kalmayacaktın..." Sesi öz nefret doluydu.

Mack, bir elini koluna atarak sözünü kesti. "Sana anlatmaya çalıştığım şey bu işte tatlım. Senin hatan değildi."

Babasının sözleri yaralı kalbine işlerken Kate gözyaşları döktü. "Ama hep bunun benim hatam olduğunun düşündüm. Ve senle annemin beni suçladığınızı düşündüm ve şeyi istemedim... "

"Hiç kimse böyle bir şeyin yaşanmasını istemedi Kate. Yaşandı, bitti ve artık bununla yaşamayı öğrenmeliyiz. Ama birlikte öğreneceğiz. Tamam mı?"

Kate ne karşılık vereceğini bilemedi. Dayanamayarak gözyaşları içerisinde babasının elinden kurtulup hızla odanın dışına koştu. Nan, yanaklarından yaşlar süzülerek, Mack'e hafif, ama cesaret verici bir bakış atarak hızla kızının peşinden gitti.

Mack uyandığında Kate'in yanında yatmakta olduğunu gördü, babasına iyice sokulmuştu ve güven içerisindeydi. Belli ki Nan, Kate'in acısını dindirmesine yardım

etmişti. Nan, kocasının gözlerinin açılmış olduğunu fark edince kızını uyandırmamak için sessizce yaklaşarak Mack'i öptü. "Sana inanıyorum," diye fısıldadı, Mack de kafasını sallayıp gülümsedi, bunu duymanın ne kadar önemli olduğuna şaşırmıştı. Onu bu kadar duygusal yapan belki de ilaçların etkisiydi diye düşündü.

Sonraki birkaç hafta içerisinde Mack hızla iyileşti. Hastaneden taburcu edildikten çok çok bir ay sonra Nan'le birlikte Joseph kasabasının yeni atanan şerif yardımcısı Tommy Dalton'a telefon ettiler. Tommy'le barakanın ilerisindeki bölgeye yürüyüş yapabilme olasılıklarını konuştular. Barakadaki her şey eski harap haline dönmüş olduğu için, Mack kızının cesedinin hâlâ o mağarada olup olamayacağını merak etmeye başlamıştı. Emniyet güçlerine kızının cesedinin nerede saklı olduğunu nereden bildiğini açıklaması zor olabilirdi, yine de Mack bu arkadaşının, anlattıklarından hiç kuşku duymadan onlara destek olacağından emindi.

Tommy aslında çok merhametli biriydi. Mack'in, hâlâ yas tutan kederli bir babanın rüyalarına ve kâbuslarına yorduğu hafta sonu hikâyesini dinledikten sonra bile onlarla birlikte barakaya gitmeyi kabul etti. Zaten o da Mack'i görmek istiyordu. Mack'in kişisel eşyaları Willie'nin cipinin enkazından çıkarılmıştı ve bunları Mack'e iade etmek birlikte zaman geçirmek için çok iyi bir bahaneydi. Böylece Kasım ayının açık, softuk bir Cumartesi gününün

erken saatlerinde Willie, yeni aldığı ikinci el arazi aracı ile Nan ve Mack'i Joseph'e götürdü, burada Tommy'le buluştular ve dördü birlikte Ulusal Park'a doğru yola koyuldular,

Tommy, Mack'in barakayı geçip bir patikanın başındaki ağacın yanma gitmesini izlerken şaşırdı. Mack, tıpkı onlara yolda anlatmış olduğu gibi, ağacın gövdesindeki kırmızı yayı bulup onlara gösterdi. Hâlâ hafifçe aksayarak, ormanın içerisinde iki saat boyunca yürüdü, onlar da peşinden gittiler. Nan ağzını hiç açmadı, ama yüzü, her adımında savaştığı duyguların yoğunluğunu ele veriyordu. Yol boyunca ağaçların gövdelerine ve kayaların yüzlerine oyulmuş aynı kırmızı yayı bulmaya devam ettiler. İri kayalarla kaplı geniş araziye vardıklarında Tommy, muhtemelen Mack'in olağanüstü hikâyesinin doğruluğuna değil de, özenle - belki de Missy'nin katili tarafından - işaretlenmiş bir yolda ilerlemekte olduklarına gittikçe ikna oluyordu. Mack, hiç tereddüt etmeden, kayalardan ve dağ duvarlarından oluşan labirente yöneldi.

Eğer Baba olmasaydı doğru noktayı muhtemelen asla bulamayacaklardı. Mağaranın önündeki taş yığınının en üstünde, yüzü dışarıya dönük kırmızı işaretli kaya duruyordu. Mack, Baha'nın ne yapmış olduğunu anlayınca neredeyse yüksek sesle güldü.

Ama mağarayı gerçekten de bulmuşlardı ve Tommy neyi açmakta olduklarından tam olarak emin olduğunda onları durdurdu. Mack, içeri girmemelerinin neden önemli olduğunu biliyordu ve biraz istemeyerek de olsa, koruma amacıyla mağaranın girişini yeniden kapatmaları gerektiğini kabul etti. Joseph'e geri dönecekler ve Tommy de olay yeri inceleme uzmanları ile ilgili adli makamları bilgilendirecekti. Dönüş yolunda Tommy, Mack'in hikâyesini bir kez daha dinledi, bu kez yeni bir pencereden. Ayrıca arkadaşına kısa süre sonra geçireceği sorgulamayı en iyi şekilde atlatmasına yönelik tavsiyelerde bulundu. Mack'in mazereti kusursuz olsa da ona kesinlikle ciddi sorular yöneltilecekti.

Ertesi gün uzmanlar akbabalar gibi üşüştüler, Missy'nin cesedini mağaradan çıkardılar, çarşafı ve bulabildikleri her şeyi torbalara koydular. Bu olaydan yalnızca birkaç hafta sonra, ipuçları izlenerek Küçük Bayan Katili kıskıvrak yakalandı. Adamın

Missy'nin cesedinin olduğu mağaraya giden yolda bıraktığı işaretlerden yola çıkan yetkililer daha önce öldürülmüş diğer küçük kızların cesetlerinin yerini tespit edip çıkarmayı başardılar.

SONSÖZ

İşte okudunuz - en azından bana anlatıldığı şekilde. Her şeyin gerçekten de Mack'in hatırladığı gibi gerçekleşmiş olup olmadığını veya kaza ile morfinin onu biraz kaçıklaştırmış olabileceğini düşünenler olabilir. Mack'e gelecek olursak, normal üretken yaşamına devam ediyor ve hikâyesinin her kelimesinin doğru olduğuna hâlâ sonuna kadar inanıyor. Bana söylediğine göre, yaşamındaki bütün değişimler onun için yeterli kanıtmış. Büyük Keder artık yok ve günlerinin çoğunu büyük bir neşe içerisinde yaşıyor.

Tüm bunları kaleme alan kişi ben olduğuma göre karşı karşıya olduğum soru, böyle bir hikâyeyi nasıl sonlandıracağımdır. Bunun belki de en iyi yolu, hikâyenin beni nasıl etkilemiş olduğundan biraz bahsetmemdir. Önsözde söylediğim gibi, Mack'in hikâyesi beni değiştirdi. Yaşamımın bu hikâyeden derin biçimde etkilenmemiş ve değişmemiş tek bir noktası bile olmadığını düşünüyorum, özellikle de ilişkilerim. Hikâyenin doğru olduğunu mu düşünüyorum? Tamamen doğru olmasını istiyorum. Eğer bir anlamda bir kısmı gerçekten doğru değilse bile hâlâ doğrudur - eğer neyi kastettiğimi anladıysanız. Anlamadıysanız da sanırım Sarayu ile birlikte bunu anlayabilirsiniz.

Ve Mack? O da, hepimiz gibi bir değişim sürecinden geçen sıradan bir insan. Tek fark, değişime ben direnç gösterirken o kapılarını sonuna kadar açıyor. Sevgisinin çoğumuza göre daha engin olduğunu, insanları daha çabuk affettiğini ve daha da çabuk özür dilediğini gözlemliyorum. Ondaki değişimler, ilişkiler ağının - ki hepsi de kolay ilişkiler değildir - hemen her yanına yayılmıştır. Fakat yaşamı bu kadar yalın ve neşe içerisinde yaşayan bir başka yetişkin daha görmediğimi söylemeliyim. Nasıl olduysa yeniden çocuk oldu. Belki de daha doğrusu, olmasına asla izin verilmediği çocuk oldu; sonsuz güven ve merak içerisinde yaşayan. Hatta yaşamın daha koyu renklerini bile, sevginin görünmez elleri tarafından ustaca örülmüş inanılmaz ölçüde parlak ve sık işlenmiş kilimin parçası olarak görüyor.

Ben bunları yazarken Mack de Bayan Katili davasında tanıklık ediyor. Sanığı ziyaret etmeyi istiyordu, ama şu ana kadar izin çıkmadı. Ama, karar verildikten çok sonra olsa bile, adamı görmeye kararlı.

Eğer bir gün Mack'le tanışma fırsatı yakalarsanız, kısa sürede, onun yeni bir devrimin, sevgi ve iyilik devriminin gerçekleşmesini ümit ettiğini anlarsınız - İsa'nın, onun hepimiz için yaptıkları ve içinde barış açlığı olan ve evim diyebileceği bir yeri olan kişilerin içinde yapmaya devam ettiği şeyler etrafında gerçekleşen bir devrim. Bu, hiçbir şeyi devirecek bir devrim değildir veya öyle olsa bile bunu bizim önceden asla kavrayamaya- cağımız şekilde yapacaktır. Bunun yerine ölmek, yardım etmek, sevmek, gülmek gibi sıradan güçlerden ve şefkat ile gözle görülmeyen iyilikten

ibaret bir devrim olacaktır, çünkü bir şeyin önemi varsa her şeyin önemi vardır. Ve bir gün, her şey ortaya çıktığında, her birimiz diz çöküp, Sarayu'nun bize vereceği güçle, Tanrı'nm gözdesi İsa'nın Evrenin Efendisi olduğunu itiraf edeceğiz.

Ah, unutmadan, son bir not. Mack ve Nan'in hâlâ arada bir yalnız kalmak için barakaya gittiklerinden eminim. Kim bilir, belki de o eski rıhtıma gidip ayakkabılarım ve çoraplarım çıkarıyor, ardından, biliyorsunuz, ayaklarım suyun üzerine koyuyordun..gerisini artık siz biliyorsunuz. - Willie

Dünyanın her tarafı cennettir, Ve her çalı Tanrı ile tutuşur. Ama bunu yalnızca ayakkabılarım çıkaran görür; Diğerleri ise aylak aylak otururak böğürtlenleri götürür. -Elizabeth Barrett Browning